

І инстанция – Софийски градски съд

Дело № 4048 / 2010 г. (наказателно дело от общ характер)

Съдия: Иван Д. Коев, 24ти състав, наказателно отделение

НОХД 4048 от 2010г. Наказателно отделение НО 24 състав
935 Подкуп на длъжностно лице

Разпореждане за образуване от 10.9.2010г.
Образувано на 10.9.2010г. по Обвинителен акт
Входящ документ 62038 от 8.9.2010г.
Паркетно дело 371/2010г. СГП
ЧЛ.304А ВР.ЧЛ.304,АЛ.1И ДР.НК

Вносител СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА
Подсъдим Н.Г.Ц.
Подсъдим Т.Н.П.
Подсъдим П.В.С.

Входящ № 70239 от 13.10.2010г. - писмо с приложена разписка
Подател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Открито съдебно заседание от 20.10.2010, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Отложено, поради ангажимент на един от защитниците по друго дело.

Открито съдебно заседание от 23.11.2010, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Отложено за следващата определена от съда дата 24.11.2010 година - 10.30
часа за изслушване на ВДС

Открито съдебно заседание от 24.11.2010, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Отложено за постъпване на доказателства

Входящ № 84407 от 25.11.2010г. - уведомително писмо № 4750/10г
Подател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 89160 от 10.12.2010г. - уведомително писмо №4926/2010
Подател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 91753 от 17.12.2010г. - по пощата/п.к.не се чете-1040 R-приложено
изпраща копие от преписка
Подател ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

Входящ № 92425 от 21.12.2010г. - пратка 8675-справка
Подател КОСМО БЪЛГАРИЯ МОБАЙЛ ЕАД

Входящ № 93304 от 23.12.2010г. - по пощата п.к от 21.12.10-писмо-справка
Подател ВОЕННО МЕДИЦИНСКА АКАДЕМИЯ

Входящ № 870 от 6.1.2011г. - справка
Подател МОБИЛТЕЛ ЕАД

Входящ № 2074 от 12.1.2011г. - писво №17343/2010
Подател ВКП

Открито съдебно заседание от 1.2.2011, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Отложено за допълнителни доказателства.

Открито съдебно заседание от 2.2.2011, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Непроведено съдебно заседание. В съдебно заседание на 01. 02. 2011г. делото
е отложено за 10. 03. 2011г.

Входящ № 10744 от 9.2.2011г. - приложено изпраща доказателства
Подател МВР

Входящ № 11109 от 10.2.2011г. - писмо
Подател ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

Входящ № 11468 от 11.2.2011г. - изпращат две 2 папки и 1 том материали
Вносител ВКП

Входящ № 13936 от 18.2.2011г. - 28901/2005 изпраща преписка вх.9509/2003 за
прилагане по
Подател ВЪРХОВНА КАСАЦИОННА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 16110 от 24.2.2011г. - изх.1106876-уведомително писмо
Вносител ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

Входящ № 16252 от 24.2.2011г. - изпраща пр.пр.17374/2008 за послужване
Подател СОФИЙСКА РАЙОННА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 16964 от 25.2.2011г. - приложено изпраща материали по пр.пр.№
390/08г.,на СГП
Подател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 18845 от 7.3.2011г. - отговор поща/п.кл.02.03.2011
Подател ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ-ВРАЦА

Открито съдебно заседание от 10.3.2011, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Отложено за събиране на доказателства и определяне на вещо лице.

Входящ № 20910 от 11.3.2011г. - искане
Подсъдим Н.Г.Ц.

Входящ № 20912 от 11.3.2011г. - заявление
Подсъдим Н.Г.Ц.

Открито съдебно заседание от 11.3.2011, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Непроведено съдебно заседание, поради отлагане.

Входящ № 25448 от 22.3.2011г. - изпраща пр.пр.5561/2010
Подател ВЪРХОВНА КАСАЦИОННА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 30710 от 6.4.2011г. - уведомително писмо №4-1420/10г
Подател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 32174 от 11.4.2011г. - писмо във връзка с определение-поща
Вносител ДАНС

Входящ № 33352 от 13.4.2011г. - ПИСМО - ОТГОВОР
Подател БАН-ПРЕДСЕДАТЕЛ

Входящ № 33338 от 13.4.2011г. - писмо № 7023/03г
Подател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 34718 от 18.4.2011г. - по пощата № 1040-8 п.к от 15.04.11-
уведомително писмо
Подател ДА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ

Открито съдебно заседание от 27.4.2011, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Отложено, поради неизпълнение на задачата от техническата експертиза.

Входящ № 37654 от 27.4.2011г. - изпращат за послужване 7 тома материали
Подател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 40915 от 5.5.2011г. - жалба относно наложена глоба
Подател П.М.

Входящ № 42415 от 11.5.2011г. - писмо № 3549/2011г
Подател ВКП

Изходящ № 9422 от 27.5.2011г. - Писмо
Връща на СГП след послужване д.п. 88/07 г. по описа на НСлС, пр.пр.7023/03 г.
на СГП.
Получател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 49423 от 31.5.2011г. - молба относно екпертиза
Подател Е.Х.Н.

Открито съдебно заседание от 2.6.2011, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Отложен за изготвяне на експертиза.

Открито съдебно заседание от 3.6.2011, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Непроведено съдебно заседание, поради отлагане на делото на 02.06.2011
година.

Входящ № 52768 от 8.6.2011г. - заявление за достъп до обществена
информация
Подател Б.А.М.

Входящ № 63186 от 7.7.2011г. - писмо искане поща п.к.06.07./1040 00
Подател КУИППД

Входящ № 73610 от 10.8.2011г. - писмо-връщат диск
Вносител ВЪРХОВНА КАСАЦИОННА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 73950 от 11.8.2011г. - молба за препис
Подател ВКП

Закрито/разпоредително заседание от 26.9.2011
Резултат: С разпореждане
Отсрочва делото за 04.11.2011 г. от 10.30 часа.

Входящ № 87379 от 6.10.2011г. - относно издаване на преписи
Подател ВЪРХОВНА КАСАЦИОННА ПРОКУРАТУРА

Открито съдебно заседание от 7.10.2011, 10:00ч.
Резултат: Отменено
Поради Закрито/разпоредително заседание от 26.9.2011г. - С разпореждане

Открито съдебно заседание от 4.11.2011, 10:30ч.
Резултат: Отложено
Отлага за допълнителна експертиза.

Входящ № 101082 от 10.11.2011г. - Писмо
уведомително поща
Подател МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Входящ № 101083 от 10.11.2011г. - Писмо
отговор поща
Подател МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Входящ № 101084 от 10.11.2011г. - Писмо
отговор поща
Подател МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Входящ № 105975 от 22.11.2011г. - по пощата/п.к.21.11.11.-1040 8-писмо с
искане за преписи
Подател КУИППД

Входящ № 108083 от 28.11.2011г. - писмо искане поща п.к. 24.11.-/
Подател СРС 34

Входящ № 3702 от 16.1.2012г. - писмо във връзка със техн.експертиза

Подател ДАНС

Открито съдебно заседание от 28.2.2012, 10:30ч.

Резултат: Отложено

Отложено, поради неявяване на вещото лице.

Открито съдебно заседание от 29.2.2012, 10:30ч.

Резултат: Отложено

Непроведено съдебно заседание, поради отлагане на 28. 02. 2012 г. за експертиза.

Входящ № 25028 от 5.3.2012г. - по пощата/п.к.01.03.12.-писмо

Подател БАН

Входящ № 25117 от 6.3.2012г. - писмо с искане за връщане на материали

Подател ВКП

Входящ № 30413 от 19.3.2012г. - писмо с искане за връщане на материали по пр. пр. №390/2008

Подател СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Входящ № 31456 от 21.3.2012г. - ПОЩА 20.03.2012 П.К. 1040 01ПРИЛОЖ. ПО НОХД 4048/2010

Подател КОМИСИЯ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ИМУЩЕСТВО ПРИДОБИТО ОТ

Входящ № 53991 от 17.5.2012г. - Писмо

уведомително

Подател БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

Открито съдебно заседание от 22.5.2012, 10:30ч.

Резултат: Отложено

Отложено, поради неявяване на вещото лице.

Открито съдебно заседание от 9.10.2012, 10:00ч.

Резултат: Отложено

Неспазен срок за депозиране на заключението.

Открито съдебно заседание от 10.10.2012, 10:00ч.

Резултат: Отложено

Поради непредставяне на заключение в срок, непроведено съдебно заседание на 10.10.2012 година.

Открито съдебно заседание от 24.10.2012, 10:00ч.

Резултат: Отложено

Отлага за изслушване на пледоарии.

Открито съдебно заседание от 25.10.2012, 10:00ч.

Резултат: Отложено

Отлага за прочитане на присъда.

Открито съдебно заседание от 29.10.2012, 13:30ч.

Резултат: С присъда

Присъда от 29.10.2012

ПРИЗНАВА подсъдимия Н.Г.Ц., роден на *** г. в гр. П., българин, български гражданин, с висше образование, женен, не работи, неосъждан, ЕГН ***** за НЕВИНЕН, поради което и на основание чл. 304 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението в престъпление по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия П.В.С., роден на *** г. в гр. Х., българин, български гражданин, с висше образование, женен, не работи, неосъждан, ЕГН ***** за НЕВИНЕН, поради което на основание чл. 304 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението в престъпление по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 4 във вр. с ал. 1 от НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия Т.Н.П., роден на *** г. в гр. Х., българин, български гражданин, с висше образование, женен, работи, неосъждан, ЕГН ***** за НЕВИНЕН поради което и на основание чл. 304 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението в престъпление по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.

Връща на П.В.С. вещите, описани в протокол за Претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 13 и 14 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото, с изключение на вече върнатите с определение на СГС, приложено на л. 148 и 149 от т. 1 на ДП.

Връща на Т.Н.П. вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 17 и 18 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото, както и вещите, описани в протокол за доброволно предаване от 16.04.2010 г., приложен на л. 109 от т. 1 на ДП.

Връща на Н.Г.Ц. вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 21 и 22 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото, с изключение на мобилен телефон Нокия със СИМ карта на Вивател, върнат с Определение от 03.09.2010 г. по н.ч.д. № С-627/10 г. на СГС, НО, 11-ти с-в.

Връща на А. В. П. вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 7, 8, 9 и 10 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото.

Присъдата подлежи на обжалване и протестиране пред САС в 15-дневен срок от днес.

Влязло в законна сила на 3.2.2015г.

Мотиви от 30.5.2013г.

Входящ № 112378 от 31.10.2012г. - Протест
Вносител СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

В срок - изпратени преписи на 30.5.2013г.

Указва на СГП в едноседмичен срок писмено да допълни подадения протест, като посочи в какво се състоят оплакванията срещу присъдата, кои са неизяснените обстоятелства и доказателства, които следва да се съберат от въззивния съд.

Изпратен на 28.6.2013г. с Писмо 14974 от 2013г.

Върнат на 5.2.2015г.

Резултат от въззивна инстанция: Потвърждава присъдата

Решение от 14.2.2014 по Наказателно дело 653/2013 Апелативен съд - София

Резултат от касационна инстанция: Остава в сила присъдата/решението

Решение от 3.2.2015 по Наказателно дело 515/2014 Върховен касационен съд

Резултат - индекс: 1

Входящ № 115554 от 7.11.2012г. - молба за препис

Подсъдим Т.Н.П.

Входящ № 115555 от 7.11.2012г. - молба за препис

Друго А.В.П.

Входящ № 67295 от 6.6.2013г. - допълнително изложение

Вносител СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА

Изходящ № 14974 от 28.6.2013г. - Писмо - изпращане за обжалване

Изпратен на Апелативен съд - София

Резултат от въззивна инстанция: Потвърждава присъдата

Решение от 14.2.2014 по Наказателно дело 653/2013 Апелативен съд - София

Резултат от касационна инстанция: Остава в сила присъдата/решението

Решение от 3.2.2015 по Наказателно дело 515/2014 Върховен касационен съд

Резултат - индекс: 1

Дата на връщане: 5.2.2015г.

Входящ № 139421 от 6.12.2013г. - писмо за препис от протокол пратка № 68574
Подател КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ
НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО/КПКОМПИ/

Входящ № 142993 от 13.12.2013г. - пратка 85638 молба за препис
Подател КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ
НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО/КПКОМПИ/

Входящ № 51411 от 25.4.2014г. - писмо за препис пратка № 93544
Подател КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ
НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТОТО ИМУЩЕСТВО/КПКОМПИ/

Входящ № 112731 от 1.10.2014г. - писмо с искане за справка
Друго КОНПИ

Входящ № 2226 от 12.1.2015г. - писмо за справка
Подател КОНПИ

Изходящ № 3661 от 12.2.2015г. - Писмо
Изпраща на ВКП отдел "специализиран" за послужване
Получател ВКП

Входящ № 27107 от 27.2.2015г. - приложено връща НОХД №4048/2010 СГС 11
тома 3 съд. фази
Подател ВКП

Входящ № 112452 от 17.9.2015г. - писмо да се изпрати дело за послужване
Подател СГС ГО

Изходящ № 19491 от 25.9.2015г. - Писмо
Изпраща НОХД 4048/2010 г. на СГС, I ГО, 4 състав за послужване.
Получател СГС 1-4 С-В

Входящ № 115047 от 25.9.2015г. - писмо да се изпратят материали за
послужване
Подател ВКП

Изходящ № 19894 от 30.9.2015г. - Писмо
Получател СГС 1-4 С-В

Входящ № 120306 от 7.10.2015г. - сгс го връща нохд 4048/2010
Подател СГС ГО

Изходящ № 20500 от 7.10.2015г. - Писмо
Ипраща на ВКП НОХД 4048/2010 г. по описа на СГС, НО, 24 състав, за
послужване.
Получател ВКП

Входящ № 128411 от 23.10.2015г. - приложено връща нохд № 4048/2010 +3
съдебни фази сгс ведно с 515/2014 + 7 тома вкс 653/2013 сас дп 39/2010нслс
дп 105/2009 нслс 9-дп 88/2007 нслс пр.пр. 390/2008 сгп дп 182/2008 сдвр пр.пр.
28901/2005 вкп пр.пр. 627/2008 -38321/2005 -13155/2004 в
Подател ВКП

Изходящ № 21841 от 23.10.2015г. - Писмо
Изпраща на СГС, I ГО, 4 състав по гр. д. № 6646/2015 г. за послужване, НОХД №
4048/2010 г. по описа на СГС, НО, 24 състав.
Получател СГС 1-4 С-В

Входящ № 12843 от 1.2.2016г. - Писмо
поща 29.01.2016
Подател АПЕЛАТИВЕН СЪД БУРГАС

Изходящ № 3880 от 17.2.2016г. - Писмо
Изпраща писмо до СГС, ГО, 1-4 с-в.
Получател СГС,ГО,1-4

Закрито/разпоредително заседание от 3.8.2016
Резултат: С определение
Отнема в полза на държавата сто броя банкноти с номинал двеста евро,
подробно описани в протокол за доброволно предаване от 01.04.2010 г.,
приложен на л. 91 от т. 1 на досъдебното производство. Определението не
подлежи на обжалване и протестиране.

Входящ № 110786 от 26.8.2016г. - поща 23.08.2016
Подател НАП

Входящ № 117508 от 16.9.2016г. - Писмо
За изпращане на делото за прилагане
Подател СГС ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ 19 С-В

Изходящ № 21348 от 20.9.2016г. - Писмо
Изпраща отговор на писмо с вх. № 117508/16.09.2016 г.
Получател СГС 1 ГО-19 С-В

Изходящ № 5309 от 27.2.2017г. - Писмо
Изпраща отговор на І ГО, - 19 с-в
Получател СГС ГО 1-19

Влязло в законна сила на 3.2.2015г.

ПРИСЪДА от 29.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Наказателно отделение, 24 с-в, в открито съдебно заседание на двадесет и девети октомври две хиляди и дванадесета година в състав:

Председател: Иван Д. Коев

Съдебни заседатели: 1. Л.Т.
2. М.И.

При участието на секретаря К. и в присъствието на прокурора Б. Джамбазов и С. Тотев, като разгледа докладваното от председателя НОХД № 4048 по описа за 2010 г.

Въз основа на закона и данните по делото

ПРИСЪДИ:

ПРИЗНАВА подсъдимия Н.Г.Ц., роден на *** г. в гр. П., българин, български гражданин, с висше образование, женен, не работи, неосъждан, ЕГН ***** за НЕВИНЕН в това, на 01.04.2010 г. в гр. С., на бул. "П. Е." № **, в нотариална кантора на нотариус А. П.а, като извършител и в съучастие с подсъдимите -

Т.Н.П. – извършител, и П.В.С. - помагач, да е дал подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - П.В.П. - следовател от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС 364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно производство № 105/09 г. по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от Министерство на отбраната за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между министерството и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн. лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и извършване на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на Министър на отбраната на РБ във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство, поради което и на основание чл. 304 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението в престъпление по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия П.В.С., роден на *** г. в гр. Х., българин, български гражданин, с висше образование, женен, не работи, неосъждан, ЕГН ***** за НЕВИНЕН в това, за времето от 12.03.2010 г. до 01.04.2010 г., в гр.С., като помагач и в съучастие с подсъдимите Т.Н.П. – извършител, и Н.Г.Ц. - извършител, умишлено да е улеснил двамата извършители - П. и Ц. да дадат на 01.04.2010 г. в гр.С., на бул. "П. Е." № ***, в нотариалната кантора на нотариус А. П., подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро, на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - П.В.П. - следовател от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС 364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно производство № 105/09г по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от Министерство на отбраната за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между министерството и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн. лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и извършване на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да

насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на Министър на отбраната на РБ във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство, като съдействал за организирането и провеждането на срещи с участието на подсъдимия Т.П. и свидетеля П.П., участвал лично в тези срещи и съдействал за уговаряне на начина на даване на подкупа и на неговия размер, давал съвети и разяснения относно необходимите действия по разследването по досъдебно производство № 105/2009 г. по описа на НСлС, които следвало да бъдат извършени от следователя П.П. в интерес на Н.Г.Ц., които в своята съвкупност да бъдат насочени към налагане на извод за невиновно поведение на Ц. по посоченото разследване, а именно :

- на 12.03.2010 г., в гр.С., в кафе „К.“, намиращо се на ул. "К.В." в кв. "Г.Д.", да е провел среща със следователя П.П., по време на която да го е уведомил за намеренията на подсъдимия Н.Ц. да предприеме действия, свързани с даването на подкуп на водещия разследването с цел благоприятно развитие на разследването по досъдебно производство №105/09 г. по описа на НСлС и изключване на възможността за привличането му към наказателна отговорност по делото;

- на 17.03.2010 г., в гр.С., в кафе "Б.Ф.", намиращо се на ул. "К.В." в кв. "Г.Д.", да е провел среща със следователя П.П. от НСлС, на която да е предложил на П. да определи сума срещу която, впоследствие да предприеме действия по разследването в посока оневиняване на обвиняемия Ц. по воденото срещу виновни длъжностни лица от Министерство на отбраната досъдебно производство № 105/2009 г. по описа на НСлС и след като била определена сума в размер на 50 000 евро, да е поел ангажимент да предаде на подсъдимия П. за така определената сума и да е уговорил среща за 18.03.2010 г. в 17.30 ч. в кафе-сладкарницата на Гранд-хотел „С.“ на свидетеля П.П. с подсъдимия Т.П., на която среща, следвало да се уточнят и уговорят подробностите, свързани с определения размер на подкупа, начина на неговото предаване и бъдещите действия по разследването;

- на 18.03.2010 г., в кафе-сладкарницата на Гранд-хотел "С.", да е организирал и лично участвал в среща между подсъдимия Т.П. и следователя П.П., по време на която да е бил окончателно определен и договорен размера на подкупа - парична сума от 50 000 евро, половината от която следвало да бъде предадена на следователя преди провеждането на процесуално-следствените действия с обвиняемия Н.Ц., начина на неговото предаване и ангажиментите на следователя във връзка с получаването на подкупа - да извърши действия по служба във връзка с разследването, като същото бъде проведено в насока,

водеща до изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на Министър на отбраната на РБ във връзка с предмета на разследване по досъдебно производство № 105/2009 г. по описа на НСлС, като следователят следвало предварително да съгласува с подсъдимия Т.П. въпросите за разпит, които ще бъдат задавани на обвиняемия Ц., с цел събиране и приобщаване към разследването на доказателства, изключващи търсенето на наказателна отговорност от него, както и да осигури и назначи вещи лица по делото, които да извършат съдебно-счетоводни експертизи в насока, оневиняваща обвиняемия Н.Ц.;

- на 23.03.2010 г., в гр. С., на бул."В." № * в Съдебната палата, в коридора на Софийски градски съд на ет. 1, да е провел предварително уговорена със следователя П.П. среща, на която да са уточнили подробности за бъдещите им контакти, начина на обмяна на информация и последващите им действия, което следвало да става чрез подсъдимия Т.П. с оглед запазване в тайна помощта, която подсъдимият С. оказва във връзка с организиране на даването на подкупа, като се уговорили, че подсъдимият П. ще организира, заедно с подсъдимия Н.Ц. даването на свидетеля П.П. на предварително договорените суми за подкупа;

- на 26.03.2010 г., в гр.С., на бул."В.", във „Ф.-к." да е провел среща с подсъдимия Т.П., по време на която съобразно уговорките си със свидетеля П.П. от 23.03.2010 г., да е предоставил на подсъдимия П. номера на мобилния телефон на свидетеля П. - 0888 151 534 за осъществяване на връзка по между им, като подсъдимият П. от своя страна поел ангажимента да организира, заедно с подсъдимия Н.Ц., даването на свидетеля П.П. на предварително договорените суми за подкупа, поради което и на основание чл. 304 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението в престъпление по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 4 във вр. с ал. 1 от НК.

ПРИЗНАВА подсъдимия Т.Н.П., роден на *** г. в гр. Х., българин, български гражданин, с висше образование, женен, работи, неосъждан, ЕГН ***** за НЕВИНЕН в това, на 01.04.2010 г., в гр.С., на бул. "П.Е." № **, в нотариална кантора на нотариус А. П., като извършител и в съучастие с подсъдимите - Н.Г.Ц. – извършител, и П.В.С. - помагач, да е дал подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро, на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – на П.В.П. - следовател от отдел „Следствен" при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС 364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно

производство № 105/09 г. по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от Министерство на отбраната за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между министерството и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и извършване на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на Министър на отбраната на РБ във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство, поради което и на основание чл. 304 от НПК го ОПРАВДАВА по обвинението в престъпление по чл. 304а във вр. с чл. 304, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.

Връща на П.В.С. вещите, описани в протокол за Претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 13 и 14 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото, с изключение на вече върнатите с определение на СГС, приложено на л. 148 и 149 от т. 1 на ДП.

Връща на Т.Н.П. вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 17 и 18 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото, както и вещите, описани в протокол за доброволно предаване от 16.04.2010 г., приложен на л. 109 от т. 1 на ДП.

Връща на Н.Г.Ц. вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 21 и 22 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото, с изключение на мобилен телефон Нокia със СИМ карта на Вивател, върнат с Определение от 03.09.2010 г. по н.ч.д. № С-627/10 г. на СГС, НО, 11-ти с-в.

Връща на А. В. П. вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 7, 8, 9 и 10 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото.

Присъдата подлежи на обжалване и протестиране пред САС в 15-дневен срок от днес.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЪДЕБНИ ЗАСЕДАТЕЛИ: 1.
2.

МОТИВИ

КЪМ ПРИСЪДА ОТ 29.10.2012 г. ПО НОХД № 4048/2010 г.
ПО ОПИСА НА СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО - 24 СЪСТАВ

Софийска градска прокуратура /СГП/ е внесла в съда обвинителен акт, с който е повдигнала следните обвинения:

1. Срещу подс. Н.Г.Ц. за това, че на 01.04.2010 г. в гр. С., на бул. „П. Е.“ № **, в нотариална кантора на нотариус А. П.а, като извършител и в съучастие с обвиняемите Т.Н.П. - извършител и П.В.С. - помагач, дал подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - П.В.П. - следовател от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно производство № 105/09 г. по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от М. на О. за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между М.то и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн. лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия /разпити на свидетели и изготвяне на експертизи/ и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ, във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство - престъпление по чл.304а, вр. чл.304, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

2. Срещу подс. Т.Н.П. за това, че на 01.04.2010 г. в гр. С., на бул. „П. Е.“ № **, в нотариална кантора на нотариус А. П., като извършител и в съучастие с обвиняемите Н.Г.Ц. - извършител и П.В.С. - помагач, дал подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - П.В.П. - следовател от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно

производство № 105/09 г. по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от М. на О. за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между М.то и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн. лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и изготвяне на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ, във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство - престъпление по чл. 304а, вр. чл. 304, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

3. Срещу подс. П.В.С. за това, че за времето от 12.03.2010 г. до 01.04.2010 г. в гр. С., като помагач и в съучастие с обвиняемите Т.Н.П. - извършител и Н.Г.Ц. - извършител, умишлено улеснил двамата извършители - П. и Ц. да дадат на 01.04.2010 г. в гр. С., на бул. „П. Е.“ № **, в нотариалната кантора на нотариус А. П., подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - П.В.П. - следовател от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно производство № 105/09 г. по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от М. на О. за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между М.то и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн. лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и изготвяне на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство, като съдействал за организирането и провеждането на срещи с участието на обвиняемия Т.П. и свидетеля П.П., участвал лично в тези срещи и съдействал за уговаряне на начина на даване на подкупа и на неговия размер, давал съвети и разяснения относно необходимите действия по разследването по досъдебно производство № 105/2009 по описа на НСлС, които следвало да бъдат извършени от следовател П.П. в интерес на Н.Г.Ц., които в своята съвкупност да бъдат насочени към налагане на извод за невиновно поведение на Ц. по посоченото разследване, а именно:

- на 12.03.2010 г. в гр. С., в кафе „К.“, находящо се на ул. „К.В.“ в кв. „Г.Д.“, провел среща със следователя П.П., по време на която го уведоми за намеренията на обвиняемия Н.Ц. да предприеме действия, свързани с даването на подкуп на водещия разследването, с цел благоприятно развитие на разследването по досъдебно производство № 105/09 г. по описа на НСлС и изключване на възможността за привличането му към наказателна отговорност по делото;

- На 17.03.2010 г. в гр.С., в кафе „Б.Ф.“, находящо се на ул. „К.В.“ в кв. „Г.Д.“, провел среща със следовател П.П. от НСлС, на която предложил на П. да определи сума, срещу която впоследствие да предприеме действия по разследването в посока оневиняване на обвиняемия Ц. по воденото срещу виновни длъжностни лица от М. на О. досъдебно производство № 105/2009 г. по описа на НСлС и след като била определена сума в размер на 50 000 евро, обвиняемият С. поел ангажимента да предаде на обвиняемия П. за така определената сума и уговорил среща за 18.03.2010 г. в 17.30 ч. в кафе-сладкарницата на Гранд-хотел „С.“ на свидетеля П.П. с обвиняемия Т.П., на която среща следвало да се уточнят и уговорят подробностите, свързани с определения размер на подкупа, начина на неговото предаване и бъдещите действия по разследването;

- на 18.03.2010 г. в кафе-сладкарницата на Гранд-хотел „С.“ организирал и лично участвал в среща между обвиняемия Т.П. и следовател П.П., по време на която бил окончателно определен и договорен размерът на подкупа - паричната сума от 50 000 евро, половината от която следвало да бъде предадена на следователя преди провеждането на процесуално-следствените действия с обвиняемия Н.Ц., начина на неговото предаване и ангажиментите на следователя във връзка с получаването на подкупа - да извърши действия по служба във връзка с разследването, като същото бъде проведено в насока, водеща до изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ, във връзка с предмета на разследване по досъдебно производство № 105/2009 по описа на НСлС, като следователят следвало предварително да съгласува с обвиняемия Т.П. въпросите за разпит, които ще бъдат задавани на обвиняемия Ц., с цел събиране и приобщаване към разследването на доказателства, изключващи търсенето на наказателна отговорност от него, както и да осигури и назначи вещи лица по делото, които да изготвят съдебно-счетоводни експертизи в насока, оневиняваща обвиняемия Н.Ц.;

- на 23.03.2010 г. в гр. С., бул. „В.“ № *, в Съдебната палата, в коридора на Софийски градски съд на първия етаж, провел предварително уговорена със следователя П. среща, на която уточнили подробности за бъдещите им

контакти, начина на обмяна на информация и последващи действия, които следвало да стават чрез обвиняемия Т.П., с оглед запазване в тайна помощта, която обвиняемия С. оказвал във връзка с организиране на даването на подкупа, като се уговорили, че обвиняемият П. ще организира, заедно с обвиняемия Н.Ц., даването на свидетеля П.П. на предварително договорените суми за подкупа;

- на 26.03.2010 г. в гр. С., бул. „В.“, във „Ф.-К.“, провел среща с обвиняемия Т.П., по време на която, съобразно уговорките си със свидетеля П.П. от 23.03.2010 г., предоставил на обвиняемия П. номера на мобилния телефон на свидетеля П. - „*****“, за осъществяване на връзка помежду им, като обвиняемият П. от своя страна поел ангажимента да организира, заедно с обвиняемия Н.Ц., даването на свидетеля П.П. на предварително договорените суми за подкупа - престъпление по чл. 304а, вр. чл. 304, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 НК.

Съдът счита, че в случая е нужно и важно да се спре обстойно на становищата на страните, изразени в хода на съдебните прения. Пledoариите на страните са значителни като обем, но независимо от това се отличават се с конкретност, задълбоченост и сериозни правни аргументи. Особено важни за правилното решаване на делото се явяват доводите на защитата, които СГС преимуществено споделя. По тези причини, съдържанието на пledoариите на страните ще бъде изложено и впоследствие обсъдено максимално подробно по-долу в настоящите мотиви.

Така, в хода на съдебните прения единият от двамата участващия в съдебното заседание прокурори от СГП - Т. поддържа обвиненията срещу подсъдимите Н.Ц., П.С. и Т.П.. Моли съда да се произнесе с осъдителна присъда. Счита, че изложената в обвинителния акт фактическа обстановка се потвърждава от събраните в хода на наказателното производство доказателства, както и че следва да бъдат кредитирани като достоверни показанията на свидетеля П.П.. Показанията на свидетеля се потвърждавали и кореспондирали с останалите доказателства - ВДС от прилаганите СРС, със справките от мобилните оператори, както и с приложените по делото веществени доказателства.

Според прокурор Т., заявеното от свидетеля П. не намирало подкрепа единствено в обясненията на подсъдимите П.С. и Т.П.. В показанията на свидетеля П. и в обясненията на двамата подсъдими се съдържаха противоречия и различия по няколко основни обстоятелства и факти. Първото противоречие касаело факта кой е иницирал провеждането на срещите, като свидетелят П. твърдял в показанията си, че това е станало по инициатива на подсъдимия С., а подсъдимият С. и подсъдимият П. твърдели обратното. От

съдържанието на изготвените веществени доказателствени средства и протоколите за тяхното изготвяне било видно, че инициативата за провеждане на тези срещи е дошла от подсъдимия С.. Това обстоятелство се потвърждавало по един недвусмислен начин и от приложените справки от мобилни оператори.

Веществените доказателствени средства и протоколите за тяхното изготвяне съдържали информация за факти и обстоятелства, които се потвърждавали от показанията на свидетеля П. и справките от мобилните оператори. От изготвените технически експертизи ставало ясно, че върху съдържанието на носителите на видео и звуков материал няма монтаж, съкращаване и няма признаци за каквато друга намеса върху носителите и съдържащата се в тях информация.

Иззетите като веществени доказателства пари в размер на 20 000 евро съответствали по стойност на сумата, която преди това е уговорена и определена като размер на подкупа.

Прокурор Т. счита още, че обясненията, дадени от подсъдимия Т.П. пред съда, не следва да бъдат кредитирани, тъй като противоречали на обективни данни, установени по делото. Самите обяснения звучали нелогично. Будело недоумение защо подсъдимият П., след всичко, което му се е случило, не е уведомил правоохранителните органи. По делото имало достатъчно категорични доказателства, че в плика са се съдържали именно 20 000 евро.

Не следвало да бъдат кредитирани обясненията, дадени от подсъдимия П.С., тъй като те също противоречали на останалите доказателства, събрани в хода на наказателното производство.

С действията си подсъдимите Т.П. и Н.Ц. били осъществили състава на престъплението, за което им е повдигнато и предявено обвинение, като са дали подкуп в размер на 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, а именно - свидетелят П., с цел то да извърши действие по служба. Деянието било извършено от двамата подсъдими с пряк умисъл, като те са съзнавали общественотоопасния характер на деянието си, предвиждали са настъпването на общественотоопасните последици и са целели тяхното настъпване. И двамата подсъдими са съзнавали всички факти от обективната страна на състава, включително и целта, която е следвало да бъде постигната с даването на тази сума.

От изготвените ВДС и показанията на свидетеля П. било видно, че при проведена среща на 17 март 2010 година в кафе „Б.Ф.“ подсъдимият С. по един недвусмислен начин бил заявил, че подс. Ц. иска „да си оправи нещата“ и че „иска да си плати“. При проведената среща на 18 март 2010 година в Гранд хотел „С.“ подсъдимият П. бил заявил на свидетеля П., че г-н Ц. търси вариант да си оправи нещата. Както било видно от ВДС и протоколите за тяхното изготвяне, подсъдимият П. попитал свидетеля П. дали може да „потурчи“ делото. При даден положителен отговор от страна на П., подсъдимият П. заявил, че това е целта. Тази реплика още веднъж доказвала, че подсъдимият П. е съзнавал каква е крайната цел, за постигането на която е уговаряна сумата. Подсъдимият П. активно бил участвал в уговарянето на сумата, начина на нейното предаване, както и необходимите мерки тази дейност да остане тайна и да не достига до знанието на много хора. На 01 април 2010 година, при предаването на плика, подсъдимият П. цитирал каква е сумата, съдържаща се в плика.

По отношение на подсъдимия Ц. обвинението се доказвало чрез косвени доказателства, които обаче по своята съвкупност, налагали извод за неговото виновно поведение и за извършване на деянието, за което му е предявено обвинение. Една от причините да не бъдат събрани преки доказателства била заявена ясно от подсъдимия П. – Н.Ц. не трябвало директно да комуникира, тъй като спрямо него се прилагали специални разузнавателни средства. Това обяснявало обстоятелството защо подсъдимият П. не е осъществил пряка и явна връзка с подсъдимия Ц. и защо самият Ц. не е присъствал на провежданите срещи. За наличие на пряка и тайна комуникация между подсъдимите П. и Ц. говорел фактът, че подсъдимият П. е знаел важни подробности за наказателните производства, водени срещу подсъдимия Ц.. Това обстоятелство опровергавало обясненията на подсъдимия П., че той не се е познавал пряко с Ц.. За действията на Ц. и за обстоятелството, че подсъдимият П. е уговарял даването на въпросната парична сума с него, свидетелствала и приложената по делото призовка, както и обстоятелството, че г-н Ц. не се е явил на разпита на датата, отразена в призовката. Свидетелят П. и подсъдимият П. в техния разговор се били уговорили Ц. да не се явява на разпит в НСлС и неговото неявяване на този разпит говорело именно за наличието на такава пряка и тайна комуникация между него и подсъдимия П..

С действията си подсъдимият С. също бил осъществил състава на престъплението, за което му е повдигнато обвинение, като улеснил подсъдимите П. и Ц. да дадат подкупа. С. иницирал срещите със свидетеля П.П., свързал свидетеля П. с подсъдимия Т.П.. Лично присъствал на срещата, проведена на 18 март 2010 година в Гранд-хотел „С.“ и взел участие в уговаряне

на начина на предаване на сумите и техния размер. На 26 март 2010 година във „Ф.К.“, близо до Съдебната палата, С. дал на подсъдимия П. телефонния номер на свидетеля П..

Подс. С. бил извършил деянието с пряк умисъл - съзнавал всички факти от обективна страна на състава, съзнавал и целта, която е следвало да бъде постигната с даването на описаната парична сума. Това било видно от изготвеното вещественно доказателствено средство въз основа на проведената на 17 март 2010 година среща със свидетеля П., където С. бил заявил, че Ц. иска „да си оправи нещата“ и да си плати. Подсъдимият С. попитал свидетеля П. може ли да се работи за прекратяване, което по един категоричен начин говорело за това, че подсъдимият С. е съзнавал всички факти от обективна страна, като ясно е изразил целта, която е следвало да бъде постигната. В тази връзка, той е попитал свидетеля П. и каква е сумата, която следва да бъде платена.

В пледоарията си участващият по делото заместник-градски прокурор Д. поддържа, че фактите и обстоятелствата, описани в обвинителния акт, били установени в хода на досъдебното производство, като в хода на съдебното следствие са били потвърдили по един категоричен и безспорен начин. Счита, че с оглед спецификата на повдигнатото обвинение е събран на практика целият възможен арсенал от доказателства, които да докажат тезата на обвинението. Условно събраните доказателства можело да бъдат разделени на три групи. От една страна - свидетелските показания по делото, които са ясни, непротиворечиви и подкрепени от изготвените по делото ВДС, вследствие на експлоатацията на СРС. Основен свидетел се явявал П., по отношение на който е даден подкупът, предмет на разследването. Той, според прокурор Д., е надежден свидетел и няма никакво основание съдът да не даде вяра на неговите показания.

Показанията на П. не били изолирани и напълно съответствали на събраните чрез СРС доказателства, отразени във ВДС, които се намират по делото. Установено било, че по отношение на същите не е извършена манипулация. ВДС ясно и точно изразявали случилото се в периода от седемнадесети март до първи април.

Важно обстоятелство при оценката на доказателствения материал били и обясненията, които дават самите подсъдими. Прокурорът счита, че съдът следва да кредитира обясненията на подсъдимия Т.П., дадени в хода на досъдебното производство и прочетени в хода на съдебното следствие.

Дадените в хода на съдебното следствие обяснения от подсъдимия П. били изключително объркани и на места с елементи на фантазия.

Безспорно, според прокурор Д., било, че доказателствата по отношение на подс. Ц. са косвени. Но съдебната практика била категорична, че когато те са непротиворечиви и еднопосочни няма пречка съдът да постанови осъдителна присъда на базата на такива доказателства. Парите били дадени от Ц. и чрез подс. П. са дадени на следователя П..

В хода на досъдебното производство и в съдебното следствие било доказано, че невявяването на подс. Ц. пред следовател П. е на базата на проведен разговор между него и Т.П.. Тоест, той при всички положения е бил информиран от Т.П. относно това какви действия да предприеме.

По отношение на участието на подсъдимия С., ставало въпрос за целенасочена дейност на тримата подсъдими към даване на една сума пари на следовател към НСлС, за да изпълни определени действия и на практика да се избегне наказателна отговорност от Н.Ц.. Според прокурора, било доказано, че св. П.П. не е инициатор на проведените срещи. Напротив, имало достатъчно доказателства, от които е видно, че именно П.С. е лицето, което активно е търсело П.П. и на базата на тази активност са проведени последващи срещи и разговори. Не бивало да се омаловажава ролята на г-н С. във всички тези срещи.

Прокурор Д. поддържа още, че установените факти сочат на извършено престъпление, съгласно описаното в обвинителния акт, а именно - че Н.Ц. и Т.П. са извършили престъпление по смисъла на чл. 304а, вр. чл. 304, ал. 1, вр. 20, ал. 2, вр. ал.1 от НК, т. е. те са действали като извършители, в съучастие, заедно с подс. С., като са дали подкуп в размер на 20 000 евро на следователя П.П.. По отношение на подс. С. следвало да бъде възприета тезата на прокуратурата, че той е действал в качеството на помагач, тъй като, съобразно описаните в обвинителния акт действия, на практика е улеснил извършването на престъплението подкуп. Въз основа на това прокурорът моли съда да приеме, че С. е осъществил в качеството си на помагач престъплението по чл. 304а, вр. чл. 304, ал.1, вр. чл. 20, ал.4 от НК.

Прокурор Д. пледира съдът да постанови присъда, с която да признае подсъдимите по делото за виновни, като им наложи съответни наказания - по отношение на Н.Ц. и Т.П. - седем години „лишаване от свобода“, а по отношение на П.С. - шест години „лишаване от свобода“. Моли съдът също така да наложи на подсъдимите и глоби в максимален размер от по 15 000 лева, съобразно

разпоредбата на чл. 304а от НК, като съобразно разпоредбата на чл. 307а от НК, предметът на престъплението да бъде отнет в полза на държавата.

В своя реплика зам. градският прокурор поддържа, че при прилагането на СРС нямамо допуснати процесуални нарушения. Председателят на съответния АС бил преценил, че е компетентен да даде разрешение за прилагане на СРС и според държавното обвинение тази преценка е достатъчна. Във връзка с действията и показанията на св. П. счита, че не е налице провокация. Активните действия идвали от страна на подсъдимите. Първото нещо, което направил П., било да съобщи на Директора на НСЛС и да даде съответна докладна по процесния случай. Във връзка с твърдението, че свидетелят П. е бил под влияние на ДАНС при прилагане на СРС, прокурорът посочва, че няма как да се приложи съответното СРС, без среща с органа, който по закон е длъжен да го прилага. Оспорва се твърдението, че св. П. е действал като „служител под прикритие“. Свидетелят не покривал изискванията по чл. 10в от ЗСРС, поради което нямамо как да бъде приложена в конкретния случай фигурата на действие на служител под прикритие.

Защитникът на подс. Н.Ц. – адв. В.В. моли съда да признае подзащитния му за невиновен и да го оправдае по предявеното му обвинение. В пледоарията си условно обособява събраните доказателства в три групи - веществените доказателствени средства, събрани със СРС; гласни доказателства - показанията на свидетеля П.П. и обясненията на подсъдимия Т.П.; веществените доказателства – пари и плик. Подробно анализира трите групи доказателства.

Посочва, че към момента на разрешаване на СРС подсъдимият П.С. е бил съдия. Разрешението за неговото подслушване, наблюдение и пр., било дадено от некомпетентен орган, а именно - Председателя на Апелативен съд - Б.. В нито едно от разрешенията, дадени от Председателя на АС – Б., не се съдържало отбелязване на час, от който насетне е разрешено използването на СРС. Това, според адв. В., също опорочава изготвените ВДС, тъй като не може да се прецени законосъобразно ли са били приложени СРС. От събраните документи се доказвало, че няма отразени часове на движение на съответните документи, свързани с използване на СРС, нито в СГП, от където са изведени исканията, нито в АС - Б., където те са заведени. Всички разрешения за използване на СРС, които носели подписа на Председателя на АС – Б. - съдия Е.Н., били подготвени и написани от прокурор Р. В.. В тези разрешения прокурор В. навсякъде бил отразил, че именно той ги е подготвил. Разрешението, според защитата, представлява съдебен акт, което означава, че съдията е трябвало да го мотивира и да постанови диспозитив. Прокурорът нямам право да подготвя

съдебен акт. Отделно от това, разпорежданията на М.а на вътрешните работи за незабавно прилагане на СРС не се предхождали от писмено искане.

За да се избегне компетентния съд - СГС, съответно САС, искането, което касае подс. Т.П., било насочено към Окръжен съд - П.. В това искане зам. градският прокурор Р. В. бил посочил, че е постъпила допълнителна информация, че Т.П. се явява основен посредник за осъществяване на корупционната схема, като поема ангажимент лично да получи средствата и да ги предостави на територията на гр. П.. В делото се съдържаха писма от ДАНС и МВР, че никога не е имало данни Т.П. да е възнамерявал да върши каквото и да е било, свързано с инкриминирания случай, на територията на гр. П.. С искането си прокурорът бил представил пред Окръжен съд - П. неверни обстоятелства в официален документ, за да ангажира Председателя на Окръжен Съд - П. с произнасяне по случай, който от доказателствата по делото се установявало, че не е и никога не е бил в негова компетентност.

В материалите за разрешаване на използване на СРС по отношение на следователя П. били приложени декларации и съгласие от него по чл. 12, ал.2 от ЗСРС. Според защитата, не са били налице основанията за използване на СРС по реда по чл. 173, ал. 5 от НПК, вр. чл. 123, ал. 7 от НПК, съответно по чл. 12, ал. 2 от ЗСРС. Този ред се използвал само за опазване на живота, здравето или имуществото на лицето, каквато хипотеза в случая не била налице.

По отношение експертните заключения на проф. Н., адв. В. възразява, че в конкретния случай липсва нужното изследване, което с възможностите на науката и техниката да обективира данни, от които да се съди за достоверност на веществените доказателствени средства, за липса на намеса от изготвящите ги длъжностни лица. Липсвал материал, който да даде възможност за преценка на извършеното от експерта изследване. Защитата акцентира върху обстоятелството, че при изследването е ползван нелицензиран софтуер, както и възможностите на човешкия слух. По отношение на видеозаписите, вещото лице обяснявало, че отразените дати и часове на файловете са всъщност тези, в които тези файлове са пренесени от записващото устройство на приложените по делото дискове. Вещото лице не можело да посочи реалното време на осъществяване на записите.

Защитата акцентира върху факта, че съгласно експертното заключение, записът бил направляван, спиран и пускан по преценка на оператор. Правел се неумел опит да се напасне разговора между подс. С. и св. П.П.. Органите на досъдебното производство упорито се опитвали да представят, че

инициативата за срещата не е на свидетеля П. и на тези, които са зад него, а била на подсъдимите.

Адв. В. твърди още, че в протоколите за изготвени ВДС има добавка на текст. При прослушването на записа от 17 март 2010 година в съдебно заседание на 24 ноември 2010 година съдът изрично бил констатирал това.

Защитата оспорва безпристрастността на назначения от съда експерт, тъй като същият заемал длъжност, за която в БАН трябвало да има най-високото ниво на допуск до работа с класифицирана информация. Това се решавало от органите на МВР и ДАНС, което било достатъчно за наличие на зависимост.

По-нататък адв. В. поддържа тезата, че свидетелят П.П. е ползван в хода на разследването като „служител под прикритие“, което по смисъла на закона е оперативен способ, т. е. включено е в обхвата на специалните разузнавателни средства /СРС/. За такъв способ никога не било давано разрешение.

Включването на следователя П.П. в работата по делото за „С. - 2“ е било реализирано при съществени нарушения на закона. П.П. никога не е бил включван чрез случаен подбор, който е задължителен по ЗСВ, да работи по това дело. Резолюцията за включване на П.П. в делото „С.-2“ била на бившия шеф на националното следствие, сега завеждащ Отдел 03 на НСлС - А.А.. Нямамо обаче разпореждане на Главния прокурор П.П. да работи по делото „С.-2“. Главният прокурор по реда, предвиден в закона, бил командировавал този следовател от ССлС в НСлС. Нямамо законова възможност командироването да стане за разследване на конкретно дело.

Защитата обръща внимание на случаи, свързани с миналото на св. П., за които по настоящото дело били събрани доказателства. Във връзка с тезата, че той е използван като служител под прикритие, се акцентира, че именно той е човекът, на когото е поставена техниката за подслушване и запис във всичките случаи, в които той участва в разговори с подсъдимите Т.П. и П.С.. Установено било, че преди всеки от тези записи, той е имал среща с оперативни работници от ДАНС и с други лица, които по линия на службите са работили по случая. Преди всяка среща и разговор П.П. обсъждал със служители от службите какво да прави и как да реагира, когато в разговорите се поставял въпроса ще му се дават ли пари.

Горното, според защитата, по абсолютно безспорен начин свидетелствало за наличие на провокация към подкуп, която от гледна точка от практиката на ЕСПЧ е всякога липса на справедлив процес и основание за признаване на

нарушаване на Конвенцията по чл. 6, т. 1. Цитира се практика на Европейския съд по правата на човека, който приемал, че е налице нарушение на правото на справедлив процес, като очертавал разликата между използването на легални техники за прикритие при разследване на престъпление и подбуждане към извършването на престъпление. Според ЕСПЧ, подбуждане било налице, когато съответните служби или лица, работещи по техни инструкции, не са се ограничили до пасивно разследване на престъпленията, а са упражнили влияние върху разследваните лица така, че да ги подтикнат да извършват престъпление, което те иначе не биха извършили, като по този начин целят да съберат доказателства и да образуват наказателно производство за това престъпление. Критериите били насочени към това дали престъплението би било извършено и без намесата на властите. Съдът приемал, че има полицейска провокация, когато замесените полицаи не се ограничават до разследване на криминална дейност по един пасивен начин, а за да установят престъплението – да набавят доказателства и започват наказателно преследване, оказват такова влияние срещу субекта, без което той не би извършил деянието. Трябвало да се провери дали има обективни основания да се предполага, че обектът е замесен в криминална дейност или е бил предразположен. За пасивността на разследването се преценявало и като се определи дали полицаите са се присъединили към деянието или са го провокирали да започне. Имало провокация, например в случаите, когато полицаят пръв е поел инициатива и се е свързал с жалбоподателя и е поискал да купи наркотици. Европейският съд изисквал за да се определи дали полицаят не е провокирал дееца. Като изоставяне на пасивното поведение се тълкувало полицаят да поеме инициативата и да се свърже с дееца. В настоящият случай имало категорични доказателства за инициатива у свидетеля П.П.. Нещо повече, той увещавал настойчиво. За наличието на всички тези критерии ЕС приемал, че би следвало съдилищата да следят служебно.

От констатираната по делото зависимост на П.П., от неправомерното му включване в делото „С. 2“, от неправомерното му оборудване с техника за подслушване и видеозаписи, от поведението, което той е имал при записите, категорично според защитата се установявала дейност на „служител под прикритие“ – нещо, за което никога по делото не е искано и никога не е давано разрешение. От показанията на П.П. категорично се установявало, че никога и по никакъв начин той не е говорил и не се е виждал с подс. Н.Ц..

По-нататък адв. В. се спира и на обвинението срещу подс. Н.Ц., изтъквайки, че същият следва да бъде признат за невиновен, дори само на база на това, което представлява обвинителния акт. По делото имало частично прекратяване на наказателното производство по отношение на Ц. за изпълнително деяние

„предлагане“ на подкуп, както и за това, че подкупът е осъществен под формата на продължавано престъпление. Обвинението оставало за едно деяние - на 01.04.2010 година в нотариалната кантора на нотариус А. П.. За да е извършител, подс. Ц. трябвало да участва в това изпълнително деяние.

В обстоятелствената част на обвинителния акт за случилото се на 01 април 2010 година нямало нито едно обстоятелство, което да описва даване на пари от Н.Ц. на следователя П.П.. В обстоятелствената част на обвинителния акт за 01.04.2010 година била описана среща на Т.П. с П.П., техен разговор, като се твърди, че Т.П. бил дал 20 000 евро на следователя П.П.. В обстоятелствената част на обвинителния акт нямало нито едно действие на Н.Ц., което да представлява даване на пари в нотариалната кантора на нотариус А. П. така, както е обвинението на Ц.. В обвинителния акт, на лист десети, се твърдяло, че непознат млад мъж е дал на Т.П. запечатан плик. Т.П. го взел, защото очаквал да получи уговорените с Н.Ц. пари. Дори и да се приеме, че в плика е имало пари, въобще не се сочело, че ги дава Н.Ц.. В обстоятелствената част на обвинителния акт фигурирало само предположение на Т.П., че това са пари от Н.Ц..

За помагач по случая с даването бил определен подс. С.. В обвинителния акт за помагаческата му дейност били инкриминирани действия в периода от 12-ти до 26-ти март 2010 година. За този период от 12-ти до 26-ти март Н.Ц. и Т.П. имали в хода на досъдебното производство обвинение за предлагане на подкуп, но прокуратурата била прекратила делото в тази насока, тъй като нямало доказателства. По силата на елементарната логика, според адв. В., нямало към какво П.С. да е помагач между 12-ти и 26-ти март 2010 година, при положение, че самата прокуратура приемала, че в този период подсъдимите Н.Ц. и Т.П. не са извършили нищо противоправно. По силата на фактите от обвинителния акт не можело П.С. да бъде помагач - нито за Ц., нито за Т.П..

По-нататък в пледоарията си адв. В. анализира хронологията на фактите, изложени в обвинителния акт. Посочва, че в показанията си св. П.П. говорел, че около 8-ми март е търсен от С., че се видели на 12-ти март ранния следобед, че С. му казал „При теб има едно дело на Ц.“, П. потвърдил, а С. му бил казал „Той върви с няколко милиона в С., иска да се оправя, ако искаш казвай“. Подс. С. също говорел за този случай, обяснявайки, че бил потърсен от П.П.. После двамата пак се били виждали в „К.“ и П.П. обяснил, че от него зависи как ще върви разследването срещу Ц.. Подс. С. се бил обадил на подс. П. и му казал, че трябва да се видят с негов колега. Видели са вечерта при общи приятели. П.С. обяснил, че П.П. е следовател от Националното следствие, че търси контакт във връзка с разследване срещу Ц., че не знае подробности, но на другия ден П.П.

щял да ги даде. С. заявил, че няма нищо общо с подобни разговори, че иска само да запознае двамата.

Защитникът поддържа, че това, което казва свидетелят П. пред съда не е истината и това можело да се установи, ако се анализира останалия доказателствен материал по делото. Поставя се въпроса защо св. П. не бил уведомял никого в продължение на четири дни, че му се предлага подкуп. Във връзка с това чия е била инициативата за срещата особено съществен бил записът на разговор от 17 март със СРС, в който С. казвал на П.: „Кажете за какво искате да говорим, защото имам след малко среща, ще дойде друг човек“. Свидателят П. бил човекът, който казвал, че имат поне 15 минути да разговарят, докато С. искал да се разберат бързо. Свидателят П. е човекът, който казвал: „Не може да е толкова набързо, защото трябва да говорим“. Според защитата, яснота за предстоящия разговор, за неговото съдържание и продължителност, имал не подс. С., а свидетелят П.П. П.П. бил този, който повдигал въпрос пред С. - „Дай да видим какво правим с тоя Ц.“. Отговорът на С. бил – „Аз не знам“. П. му казвал – „Трябва да кажат какво искат, каква схема и т. н.“. Свидателят П. още тук започвал да говори, че е добре на някакъв етап да се види лично с Ц.. Инициативата произтичала от св. П.П. П. си служел с лъжи, за да създаде представа, че това, с което се занимава, е нещо много сериозно и че Ц. трябва да се притеснява. Съдържанието на разговора от 17-ти март свидетелствало, че няма как на 12-ти март подс. С. да е човекът, който да поставя някакви въпроси, свързани с делото „С. 2“, още повече от името на подс. Ц.. П.С. въобще не е бил наясно дали Ц. знае, че има такова дело. П.С., който трябвало да е пратеник, не знаел за какво дело става въпрос при П.П..

В разговора от 18-ти март, проведен в Гранд-хотел „С.“, Т.П. казвал на П., че С. му е казал за какво става въпрос, че Т.П. не е говорил с никой за дела, включително и за делото, което разследва П. и че в края на краищата Т.П. иска да чуе от П.П. за какво дело става въпрос. Св. П. бил човекът, който поставя въпроса за пари и формулирал сума.

На 23 март 2010 година в сградата на съда имало запис на разговор между С. и П.П.. С. искал от П.П. да се занимава лично с Т.П. и той да няма нищо общо с това, което двамата си говорят. От този разговор ставало ясно, че след като П.П. е дал информация за делото, внесъл е яснота за сумата, която иска, за да работи, както той се изразява, не се знае дали въобще някаква информация е достигнала до Ц. един път и втори път – въобще какъв е неговият отговор.

По-нататък се стигало до срещата на 26 март 2010 година в разговор на улицата и в кафене на бул. „В.“ между Т.П. и свидетеля П.П.. Т.П. твърдял, че бил

предал казаното от П., твърдял, че било казано на Ц., но в същото време заявявал, че няма никакъв отговор от Ц. за каквото и да е било, свързано със случая. И в този разговор, според защитата, нямало нищо, което да изразява каквато и да е воля във връзка с някакъв подкуп от страна на подс. Н.Ц..

На 30-и март имало СРС за разговор между Т.П. и П.П. в кафене. На този разговор за пореден път Т.П. заявявал на П., че няма никакъв отговор от страна на Ц. дали иска да се занимава с предложението на П.П. за подкуп. Не знаел какво е решението на Ц.. На този разговор ставало ясно, че П.П. започва да настоява в съкратени срокове да му се предаде исканата от него сума, започвали отново разговори каква да е тази сума и се определял срок. Отново от това, което говорел Т.П., ставало ясно, че това, което иска П. няма гаранции да е стигнало до знанието на Ц. и със сигурност няма никакъв отговор от негова страна. Тук ставало въпрос и за болничния лист, от който според прокуратурата се установявало наличието на контакт между Т.П. и Н.Ц..

Защитата обръща внимание, че е представила отрязък от призовката, която е оставена на вратата на жилището на Н.Ц.. Това се потвърдило и от показанията на призовкаря на НСлС - Б.Н., разпитан по делото като свидетел. Събрани били и доказателства за действителната причина за неявяването на Ц. на разпит в НСлС. Нямало нито един телефонен разговор, нито едно видеонаблюдение, нито едно проследяване, което да установява, че подс. Ц. осъществява някакъв контакт с подс. Т.П. и на базата на това, което му казва Т.П., влиза в болница. Имало един-единствен човек, който се е виждал и с Н.Ц., и с Т.П.. Това бил свидетелят Д. Д.. Нямало нито едно СРС, което да установява, че този човек предава нещо на Н.Ц. или обратното – предава нещо на Т.П..

По отношение случилото се на 01 април 2010 година защитата акцентира, че на тази дата сутринта подс. Ц. не е бил в болница, а си е бил в къщи. От филми на МВР по задържането се виждало, че Ц. отива по обяд във ВМА и че именно там той е задържан. От всички СРС, които са експлоатирани по отношение на Т.П. и на Н.Ц., нямало данни за среща между тях

Според адв. В., външният вид и номерацията на иззетите банкноти опровергавал това, което Т.П. е говорил – че са събрани от три места. Нямало запис, нямало констатация, че някакъв човек е минал през подс. Ц. и след това се е озовал с парите при Т.П..

На срещата между Т.П. и следователя П. в кантората на А. П. на първи април не се виждало Т.П. да дава на П.П. пари. Виждало се да му дава плик, за който няма данни да е отварян на място. След като П.П. взимал този плик, последният

изчезвал от камерата, а след това с него П.П. излизал от нотариалната кантора. После следвало задържането на Т.П.. От това, което се установявало от видеоматериала се виждало, че Т.П. и П.П. държат този плик с голи ръце. От изготвената експертиза се установявало, че по изследвания плик няма следи от Т.П.. Единствените следи, които са открити, били оставени от свидетеля П.П. и водещия разследването следовател -К.. Следата от св. П. била отвърте, поради което нямало как да е оставена при вземането на плика в нотариалната кантора.

Защитникът оспорва съставения протокол за доброволно предаване от 01.04.2010 г. Същият бил съставен в отсъствие на свидетели. Само на една от неговите страници имало подписи на предалия и на приелия. Този протокол в разрез изискванията на НПК не съдържа никакво указание за часа на предаване на парите. Адв. В. обръща внимание върху факта, че св. П. прибирал парите в джоба си, като излизал от нотариалната кантора, откъдето отивал в ДАНС. Едва след това П. предавал плик с пари на разследващия орган. До момента, когато тези пари се описвали и се предавали на водещия разследването, нямало нито едно доказателство или доказателствено средство, което да установява, че това, което Т.П. дава, което след това П.П. взима, с което излиза от кантората, с което ходи в ДАНС, до появата му при следователя К., са именно пари.

Защитата излага теза, че подс. Н.Ц. изобщо не е имал интерес някой да прикрива каквото и да е било във връзка с обществената поръчка за „С. 2” и воденото от св. П. наказателно производство. Подс. Ц. изобщо не се бил занимавал с въпросния договор. В хода на наказателното производство бил разпитван само като свидетел.

Защитникът на подс. С. - адв. А. акцентира в изложението си върху два аспекта - единият, свързан със СРС и ВДС към тях и вторият - с показанията на свидетеля П.П. и доколко действията му са провокация към подкуп и дали е действал като агент под прикритие.

Обръща се внимание върху разпореждането по чл. 18 ЗСРС, касаещо следователя П. от 16-ти март, което било поискано от прокурор Р. В.. В мотивите било посочено, че свидетелят П. е обещал подкуп на длъжностно лице от органите на съдебната власт. Ставало ясно, че П. е този, който обещава подкупа, а не този, на който му се обещава такъв. В конкретния случай обаче, не съществувало мотивирано искане.

Във връзка с декларациите по чл. 12 от ЗСРС, подписани от св. П., се поддържа, че от разпита на свидетеля П. е станало ясно, че по никакъв начин не е бил застрашен нито живота, нито здравето му, нито това на неговите близки. Налице, според защитата, е заобикаляне на закона.

Адв. А. поддържа и становище, че СРС по отношение на подс. С. са негодни. Твърди се, че в нарушение на закона разрешенията за прилагане на СРС по отношение и на тримата подсъдими не са дадени от компетентните за това председатели на съдилища. Отправените искания не отговаряли на изискванията за мотивираност. Следвало да се посочат и причините, поради които необходимите данни не могат да бъдат събрани с другите способности.

Дадените разрешения за използване на СРС били получени, съгласно исканията, от две места – съдилищата в П. и Б., но не ставало ясно защо. Обръща се внимание на факта, че разрешенията били изготвени от зам. градския прокурор - Р. В.. Ръкописните текстове били написани от едно и също лице със сходно черно мастило, като пишещият прибор вероятно бил един и същ. Налице било едно допълнително нанасяне на дати и други неща, важни за законосъобразността на разузнавателните средства. Налице било грубо погазване на закона. Отсъствал и последващият съдебен контрол върху приложението на СРС.

Няколко неща, според адв. А., били направили впечатление при гледане и слушане на изготвените записи в съдебната зала. В записите добре се чувало за какво става дума, противно на направените отбелязвания. Имало разменени реплики. Най-фрапираща била липсата на тайм-код във видеонаблюдението, осъществено от свидетеля П.. От представеното допълнително експертно заключение ставало ясно, че има оператор, който пуска и спира записа по своя преценка. Очевидно било, че това манипулиране на информацията, както и премахването на тази информация, орязването на част от материала, с което е свързано разминаването между звук и картина, показвали, че файловете са манипулирани.

Защитникът адв. А. се спира в пледоарията си и на разпитите на свидетеля П.П. и действията му по делото. Поведението му, според него, съвпадало изцяло с изискванията за поведение, насочено към провокация и подкуп. Още при първоначалното разглеждане на мерките за неотклонение през април 2010 година съдът бил отбелязал активно поведение от страна на свидетеля П.. Впоследствие, други съдебни състави отбелязали, че действията му представляват провокация. Защитата поддържа становище, че свидетелят П. е осъществил провокация. Съгласно дълготрайната практика на Европейския

съд, общественият интерес не може да оправдае употребата на доказателства, придобити чрез полицейска провокация, защото това би лишило обвиняемия от справедлив процес. Съдът изрично отличавал законната употреба на СРС от полицейската провокация, която крие в себе си СРС. Критериите за разграничението били дали престъплението би било извършено, без намесата на властите. Дефиницията за провокация, дадена от ЕСПЧ, била следната: има полицейска провокация, когато замесените полицаи не се ограничават до разследване на криминална дейност по един пасивен начин, а оказват такова влияние върху субекта, без което той не би извършил деянието. Като изоставяне на пасивното поведение се тълкувало например: полицаят да поеме инициативата и да се свърже с обвиняемия, да инициира срещи с него, да повтори предложение за незаконно действие въпреки, че веднъж е получил отказ. В настоящия случай имало достатъчно данни, от които да се стигне до извод, че св. П. с действията си е провокирал деянията да започнат. Той не се ограничавал само с обещанията. Направил повторно предложение, а след това дори заплашвал. Поставил срок за плащане. Свидетелят П. ставал припрян, настойчив, защото казал: „Ами да ги дава, да ги дава утре, че аз в четвъртък на обяд...”.

Очевидна, според защитата, е била липсата на уличаващи фактори. Затова органите се били заели да създават такива, като умишлено се опитат да създават условия и предпоставки за неправомерни действия. Без намесата на П., нямало да има престъпление. Свидетелят П. в разпитите си посочвал как се е виждал със сформирания екип от ДАНС, как са му подготвили реплики, как е задавал въпроси, които са били подготвени предварително.

Защитникът на подс. Т.П. – адвокат К. С., споделя доводите на адв. В. по отношение на СРС и ВДС, изготвени на базата на тяхната експлоатация. Посочва, че исканията и разрешенията за прилагане на СРС са изготвени от прокурор Р. В.. Иска се изготвените ВДС да бъдат изключени от доказателствата по делото. Развиват се доводи, че разпитът на св. П. и образуването на досъдебното производство са извършени, след като е било направено искането до М.а на вътрешните работи за прилагане на СРС. Коментира се личността и миналото на св. П.П.. Поддържа се, че показанията му са неверни. Отново се обръща внимание на начина, по който св. П. бил включен в разследването по делото за „С. – 2”.

Защитникът поддържа още, че св. П. е излъгал относно това колко телефона е ползвал. На 30 март между 15.06 и 15.38 часа, видно от представеното от прокуратурата веществено доказателствено средство /ВДС/, П.П. провеждал разговор по телефона - входящо обаждане. Според справката от мобилния

оператор обаче, от телефона на П. не е проведен нито един входящ или изходящ разговор. Това категорично означавало, че свидетелят П. е имал повече от един телефон. В резултат, не можело да се установи чрез справка по мобилния оператор кой е инициаторът на срещата между св. П. и подс. П.С.. На първите проведени срещи подс. П.С. и Т.П. изобщо не знаели за какво дело става дума. И двамата разпитвали П.П. за делото и го питали дали Ц. знае за него.

Адв. С. също, подобно и на другите защитници, се спира и на начина, по който св. П. е бил определен да работи по делото, свързано с подс. Ц.. Обръща внимание на намиращия се по делото документ /разпореждане на МВР/, видно от който св. П.В.П. бил извършил престъпление. Очевидно в този документ не била допусната грешка. Грешка била допусната, като този документ е оставен в делото. Той не е трябвало да остава там. Това, според защитата, бил компроматът, който е използван, за да бъде натискан П.В.П. да сътрудничи на службите. Очевидно било, че прокуратурата и разследващият орган са държали П.П. в течение с развитието на делото, въпреки че в този случай той не е имал качеството на следовател, а на свидетел. Св. П. си позволявал да разсъждава, да оборва версии, което в никакъв случай не било работа на един свидетел.

Защитникът поддържа, че в периода 30 март - 01 април инициатор на проведените срещи е бил св. П.. За тази цел той многократно „висял“ около блока, в който живее подс. С., доста продължително време. След разговори с оперативните работници от ДАНС по въпросния телефон и след посещение на ДАНС, П. започвал да търси С.. Очевидно не били проведени разговори, защото за 2-3 секунди не можело да се проведе разговор, но операторът бил отчел тези обаждания.

Според защитника, справката от мобилния оператор е любопитна и от гледна точка на това какво се е случило след напускането от св. П.П. на кантората на нот. А. П.. Веднага след срещата с Т.П., фиксирана като час, П.П. ***. В 12:42:49 часа провеждал телефонен разговор с Б.Н., намирайки се на клетка „П.С.“ № **. В 12.52 часа, намирайки се на „Х.“ - бул. „Ч. В.“ № *****, свидетелят П. разговарял с оперативен работник от ДАНС. В 12.57 часа разговарял с Б.Н. и в 12.58 часа имало още един разговор. Тук се появявала времевата разлика между излизането от кантората на нотариус П. и предаването на вещественото доказателство - плик с пари.

Според защитата, П.П. се е движил по един странен маршрут, разносяйки това, което е взел от Т.П. и стигайки след час и половина при следователя, който между другото е бил пред кантората на П., но П.П. не му е предал това, което е взел от Т.П., а е отишъл очевидно в ДАНС /поне движението на неговия телефон

било такава/, след което е предал на следователя по делото К. този плик и тези пари. Според адв. С., свидетелят П. не бил дал отговори на важни въпроси, а на други депозирал неверни отговори. Това давало основание на защитника да иска от съда да не дава вяра на показанията на свидетеля.

Адв. С. анализира и заключението на приетата в хода на съдебното следствие допълнителна експертиза. Обръща внимание, че Т.но можело да се направи извод какви изследвания е провеждал експертът, за да стигне до съответните изводи. На много въпроси било отговорено, че не може да се даде информация, защото експертът е преценил, че тя е класифицирана. Въпреки това, абсолютно категорично от отговорът на дванадесети въпрос се установявало кой и по какъв начин е манипулирал протоколите и видеозаписите от експлоатираните СРС. Липсвали цели пасажии от проведените срещи. Тези пасажии очевидно по някакъв начин не били устройвали служителите на ДАНС или МВР или който и да е друг, който е избирал какви доказателства да бъдат представени по делото. Достатъчно било да се погледне какъв брой разговори е провел св. П.П. през периода от 16 март до 01 април, за да се разбере, че ВДС-ите, изготвени на базата на експлоатираното СРС - подслушване на телефон с № *****, са манипулирани. От тях били извадени огромен брой разговори.

Във връзка със СРС, прокурорът Р. В. в искането си бил съставил документ с невярно съдържание. Искането съдържало заблуда по отношение на Председателя на Окръжния съд в П. и оправданието, че той все пак е подписал на базата на документ с невярно съдържание не било достатъчно, за да се приеме, че това прилагане на СРС е на базата на надлежно разрешение на компетентен орган.

В заключение адв. С. моли съда да оправдае неговия подзащитен Т.П. изцяло по повдигнатото му и поддържано обвинение.

По здравословни причини адв. С. - защитник на подсъдимия П.С., поиска от съда да му бъде разрешено неговият подзащитен да прочете пред съда предварително изготвени от него писмени бележки, представляващи становището на защитника по съществото на повдигнатото обвинение.

Съдът, като съобрази, че това не би нарушило изискването за устно провеждане на наказателното производство, залегнал в чл. 19 НПК, разреши на подс. С. да прочете устно бележките на своя защитник, като същите бяха надлежно инкорпорирани в съдебния протокол. За нуждите на настоящото изложение тези бележки ще бъдат третирани като пледоария и доводи на

защитника адв. С., независимо, че формално се касае за устно изявление на подсъдимия С..

Така, според становището на защитника адв. С., по делото били налице обосновани данни, поставящи под сериозно съмнение добросъвестността на свидетеля П.П.. В показанията му се констатирани противоречия и логически несъответствия, които също се отразявали на доказателствената им стойност, като намалявали достоверността им, поради което показанията на този свидетел не следвало да се кредитират от съда като годно доказателствено средство. Развиват се доводи, че показанията на свидетеля са нагласени, с оглед другите събрани доказателства, както и че свидетелят избирателно си спомня някои обстоятелства, а други не. Тези негови показания, дадени по този начин, са били необходими на обвинението към онзи момент, предвид изричната разпоредба на чл. 177, ал. 1 от НПК, че обвинението и присъдата не могат да почиват само на данните от СРС. Ето защо, показанията на св. П. се явявали схематично тълкуване на изготвените и приложени СРС.

Защитата обръща внимание на изложеното в т. 19 от ППВС № 8/1981 г., а именно: “При обобщаване съдебната практика по делата за подкуп се констатира, че някои следствени и прокурорски органи не привличат към наказателна отговорност всички лица, извършили престъпления и особено в случаите на подкуп по чл. 304 НК, с цел да ги ползват като свидетели”.

В обвинителния акт изложението на фактическата обстановка започвало от 08.03.2010 г., както е заявено от свидетеля П.. Изобщо не били обсъдени обясненията на подс. С., че е имал контакти с П. от началото на годината, като последният е използвал три мобилни телефона. От приложените ВДС от срещата на 17.03.2010 г. било видно, че двамата са водили разговори за среща в кафе „Б.Ф.“ в предходни дни. Този факт противоречал на изнесеното в показанията на П., че са се видели със С. за пръв път на 08.03.2010 г. в кафе „К.“ и потвърждавал посоченото от подс. С..

Също така, в приложеното ВДС било посочено: “Звъни телефон. П. провежда разговор”. Този разговор на П. липсвал в приложените справки, а спрямо него по това време се прилагали СРС. От това, според защитата, можело да се направи единственият логичен извод, а именно, че свидетелят П. лъже и към онзи момент е ползвал повече от един мобилен телефон.

Според защитника, свидетелят П. не казвал истината и за отношенията си с подс. С., с когото всъщност е поддържал близки приятелски отношения. Участието на П. в разследването и оказаното от него съдействие, според

защитата, можели да се обяснят със забравеното в настоящето дело разрешение на М.а на вътрешните работи за провеждане на СРС спрямо П.П. от 16.03.2010 г., в което било записано изрично: "Мотиви и основания за използване на СРС: П.П. е обещал подкуп на длъжностно лице от органите на съдебната власт – престъпление по смисъла на чл. 304а от НК" - л. 7 от тома със секретните материали.

Неслучайно, според адв. С., е това съвпадение между датите на тези два факта – искането за прилагане на СРС спрямо П., видно от което той е уличен в извършване на престъпление, и факта, че точно в същия ден той подава сигнала срещу С. - пет дни след разговора му на 12.03.2010 г. Именно заради това П. бил принуден да съчини версия срещу С.. От действията на св. П. се установявало, че същият е съзнавал по-ложението си и е обмислял начини за „оправяне“. Всичко това обосновавало извод, че основният свидетел е заинтересуван от уличаването на под-съдимите като извършители на корупционно престъпление, доколкото това би разрешило неговия личен проблем. Несериозно било да се твърди, че един такъв документ, представен на М.а на вътрешните работи и одобрен от него е грешен и то както в частта относно лицето, така и в частта относно мотивите и основанията за същия. В един такъв документ техническата грешка, според защитата, била изключена.

Несериозно и нелогично звучало и изложеното от П., че е подал докладна чак на 16.03.2010 г., тъй като на 12.03.2010 г. е било петък, а след това - на 15.03.2010 г., ръководителят му бил ангажиран.

Защитникът констатира противоречия в показанията на П., дадени в разпита пред следовател на 01.04.2010 г. и в съдебно заседание на 23.11.2010 г. Тези противоречия в показанията на П. от досъдебното производство и на съдебното следствие още веднъж говорели за недостоверността на изнесеното от този свидетел.

От материалите по делото било видно, че С. отива на срещата с П. с намерението да говорят не по делото, касаещо подс. Ц., а по съвсем други неща, в каквата връзка са били и предходните им срещи и разговори. Този факт, според защитата, се потвърждавал от множество записани реплики. Не случайно свидетелят П. упорито отбягвал тази тема, тъй като вече знаел, че разговорите се записват и искал да покаже, че основната цел на срещата е разговорът относно Н.Ц..

Видно било от съдържанието на разговорите, че С. иска да говорят набързо, дори да проведат разговора на тротоара, тъй като смята, че няма какво

толкова да си говорят, но П. изрично настоявал, че трябва да говорят по-продължително. Недоумение за защитата будел фактът, че за срещата на 12.03.2010 г. П. не споделя никакви подробности.

Адв. С. счита, че след запознаване с материалите по делото П. „скалъпва“ версия и дава някакви обяснения за случилото се. Свидетелят П. бил този, който повдига темата за делото срещу подс. Н. Ц.. Инициативата, според защитата, била на св. П.. Цитират се конкретни части от приложените по делото ВДС, изготвени от прилагане на СРС. П. за първи път в разговора говорел за пари, като посочвал, че иска такива принципно, както и в какъв размер. Отново П. посочвал, че трябва да се дадат пари и за вещи лица, които ще изготвят експертизата, като изрично обяснявал, че той ще ги назначи и това ще му послужи като оправдание пред ръководството на НСлС, ако го попитат защо „не излиза това дело“. От страна на С. нямало нито една дума, от която да следва, че той иска пари от този случай или ще вземе такива. Още повече, много ясно било видно, че С. изразява учудване, като чува каква сума обявява П. – 50-60 хиляди евро и дори го пита още веднъж с учудване дали за евро става въпрос, тъй като действително П. говорел за едни огромни суми. На това учудване П. започвал да се обяснява защо иска такава огромна сума, тъй като договорът - предмет на това дело бил за 120 милиона лева. Един вид при такъв голям договор трябвало да вземе едва ли не процентно. П. изрично повтарял на С. да предаде за тази сума. С оглед факта, че С. не говори за пари за себе си, П. сам вмъквал думите: „Нали и ти ще изкараш“, на което С. отговарял категорично, че нищо няма да качва и ще предаде искането на П.. С. казвал на П., че ще го свърже с П., каквото му е настояването, и вече само с него да си говори, като не го занимава него. Самият С. не знаел нищо за делото срещу Ц. и за първи път научавал за него от П.. Същото важало и за П., който също видно от първата среща между двамата на 18.03.2010 г. питал П. дали Ц. знае за това дело, както и въобще какво е това дело и за какво става въпрос. Всички предложения и изводи по начина на водене на разследването били изразени от свидетеля П.. Налице били множество провокации от страна на П. в този разговор, като единствената цел била да се създават доказателства срещу подсъдимите.

Налице били и сериозни противоречия между изнесеното от свидетеля П. в свидетелските му показания и приложените по делото СРС. В нито един от разговорите между С. и П. първият не споменавал НДСВ, а П. твърдял, че С. има информацията и е изпратен от централата на партията. Дори напротив, С. заявявал, че представителите на НДСВ във ВСС не са гласували за него при провеждания конкурс, на който той бил кандидат за председател на СРС.

Защитата отбелязва, че подс. С. е съдия, бивш прокурор, в системата е от много години, поради което добре знаел как да провери едно дело. Ако той бил проверил делото срещу Ц., щял знае, че не П. е водещият следовател по това дело, а следователят Т.Г.. П. бил прикрепен към екипа на следовател Г.. Така С. щял да разбере, че по това дело от П. нищо не зависи - нито план за разследване, нито разпределение на дейностите и ПСД, извършвани от екипа следователи. Щял да разбере, че на П. е било възложено само да извърши разпит на десет свидетели.

Защитникът обръща внимание на преместването на следователя П. от ССлС в НСлС. Предложението за това било направено от А.А. - да бъде командирован П. в НСлС точно по това дело за подпомагане на екипа от следователи. Впоследствие, със заповед на Главния прокурор П. е командирован общо, а не само по това дело.

На 18.03.2010 г. била проведена среща между П., С. и П., насрочена от предната вечер по искане на П.. След като се видели тримата, видно от приложените ВДС, започвал разговор, в който нямало нито една дума от страна на С. във връзка с делото, в което П. участва. Подс. С. се намесвал в разговора спорадично - в моменти, когато се обсъждат общи теми. Според защитата, срещата била иницирирана от П.. Подс. С. не е присъствал на по-голямата част от разговора и не била записана нито една негова дума във връзка с повдигнатото му обвинение. През цялото време на видеоматериала се виждал подсъдимия Т.П.. В началото и в самия край за малко се виждал и подсъдимия П.С..

И от тази среща, според защитата, било видно, че инициаторът за целия този случай е П.П.. Нито С., нито П. знаели за какво става въпрос и П. подробно обяснявал на П. в какво се изразява казусът, като било очевадно как той подтиква към „оправяне“ на това дело и си искал пари. Дори още повече, в тази среща много ясно ставало дума, че в случая се говори за „рекет“ от страна на П.. Категорично ставало ясно, че П. не знае нищо по този казус, не се е виждал с Ц., никой не му е говорил за това дело, а за първи път е разбрал за него от С. след разговора му с П.. Видно било, че срещата и разговора са по инициатива на П.. Очевидно било, че П. трябва да отиде при Ц. и да му предаде исканията на П., т.е. предложенията му. От разговора ставало ясно, че П. иска да изпрати човек при Ц., за да му обясни колко тежко му е положението и заради това следва да си плати. Т.е. тук ставало дума вече за чист рекет.

Показанията на св. П. оставали без разумно обяснение относно поведението на подсъдимия С.. На срещата на 18.03.2010 г. нямало нито една негова дума по казуса. Същото било и на следващата среща – тази от 23.03.2010 г.

Подсъдимият С. се опитвал да дистанцира П. от себе си. За това говорел и фактът, че С. не вдига телефона на П. след последната им среща. Касаело се за проявя на пълна незаинтересованост, дистанцираност и най-вече - неинициативност.

На 23.03.2010 г. П. отишъл при С. на служебното му място – в сградата на Съдебната палата. Това действие било продиктувано от факта, че С. не е искал вече да се среща с П., тъй като знаел за какво ще става дума. В същата тази среща С. обяснявал на П., че не иска повече да се виждат и говорят по тази тема, като използвал за оправдание за това свое действие медийния шум към онзи момент около съдията от ВАС – П. Г.. С. се опитвал да се дистанцира от П. по един приятелски и елегантен начин.

Нямало нито едно доказателство, подкрепящо обвинението, че С. е дал на подс. П. телефонния номер на св. П.. Нито от докладната на „външното наблюдение“, нито от каквото и друго доказателство по делото, можело да се направи такъв извод. В тази докладна било посочено, че С. показва нещо от екрана на мобилния си телефон на П. и последния си записва нещо в неговия мобилен телефон. Но какво е това нещо никой не можел да каже.

От срещата на 23.03.2010 г. до момента на ареста между С. и П. нямало никаква комуникация - нито са се виждали, нито са се чували по телефон или по друг начин. Дори още повече, на 31.03.2010 г. П. настоятелно търсел С. по телефон /от известния по делото негов телефон/, но последният не му вдигал. Не му вдигал именно поради факта, че знае за какво го търси П. и не искал да има нищо общо с това, както му е заявил.

От всички СРС и другите доказателства, приложени по делото, ставало ясно и се налагал изводът, че в случая са налице множество провокации от страна на П., с цел да се създават доказателства, което пък от своя страна потвърждавало извода, че става дума за активно мероприятие. На П. и разследващите органи било ясно, че за уличаването на С. в извършване на престъпление са нужни доказателства, които да свързват пряко последния със сценария, който са измислили и че такива към онзи момент те нямат. На 31.03.2010 г., след телефонните търсения от страна на П. към С., на които последният не му отговарял, П. на два пъти отивал и стоял на адреса на С. – за времето от 17:14:31 ч. до 17:51:27 ч. и в 21:00:38 ч. На следващия ден – 01.04.2010 г., по време на разговора с П. в 10:44:32 ч., П. отново е бил на адреса на С., като стоял там до 10:53:19 ч. и разговарял по телефона за инструкции. Не случайно и на 01.04.2010 г. П. стоял на адреса на С..

Самият П. казал в проведен разговор, че С. няма връзка с Ц.. П. правел провокациите, след като вече знаел, че всичко се записва и като виждал, че от страна на С. и П. няма нищо, което да ги уличава в деянието, за което той е подал сигнал. Цялото обвинение, според защитата, се гради на провокациите на П. и на фразите, които той изрича, създавайки доказателства, като в случая действал като активен агент. Житейски логично било, а и практиката сочела, че когато на едно лице е предложен подкуп и срещите след това се контролират от съответните служби, оплакалият се стои и слуша какво ще му предложи и каже предлагащият подкуп, а в настоящия случай активната страна в разговорите било лицето, което твърди, че му предлагат подкуп /св. П./ . Тези действия в случая П. вършел по свой почин, а не по указания, тъй като знаел, че изнесеното в сигнала му до Б. Найденов не отговаря на истината и трябвало по някакъв начин така „да закърпи положението“, че да оправдае действията си.

От тук, според защитата, можел да се направи и друг извод - че П. с този сигнал спасява себе си, в подкрепа на което било и приложеното за него искане и разрешение за СРС. Нужно му е било да предложи, да „натопи“ някой друг, като положи всички усилия да изглежда правдоподобно.

В подкрепа на извода, че всичко това е активно мероприятие, най-красноречиво говорело изнесеното от св. П. при разпита му пред съда на 23.11.2010 г. - “Една от идеите беше да се видим с Ц., защото тогава той щеше да има пряко участие, а не само косвено”. Налагал се правнообоснованият извод, че П. е действал като активен агент. По делото нямало приложени доказателства в тази насока - дали е включен в одобрен списък, какъвто изисква ЗМВР или ЗДАНС, и чл. 173, ал. 3 от НК, но всички действия и изявления на П. сочели на този извод. П. участвал пряко в оперативната работа по разработката и бил запознат с всички материали по нея. Само на лица от екипа - действащи агенти, провеждащи дадена операция, можело да са известни всички факти по операцията. Този факт напълно съответствал на заявеното от П. в разпитите му, че всичките му действия са били съгласувани с ДАНС. В разпита си пред съда на 23.11.2010 г. П. вече много ясно и точно сам заявявал и потвърждавал извода, че е действал като агент под прикритие. Изрично обяснявал, че преди всяка среща със С. и П. се е провеждало съвещание в ДАНС, в рамките на оперативна група, на което са се обсъждали различни варианти и различни начини на действие, бил е съставен оперативен план, предвиждали са се оперативни мероприятия, всичко е било планирано и най-вече, че всичко е било съгласувано в тази оперативна група и е имало разработка.

Защитата поставя въпроса може ли П. да бъде свидетел и показанията му да бъдат включени в доказателствената маса по делото. Чл. 118, ал.2 от НПК

указвал, че не могат да бъдат свидетели лицата, които са извършвали действия по разследването и съдебно следствени действия. Видно от всички материали по делото било, че П. е участвал в действията по разследването, като е действал като активен агент и е създавал доказателства, които били и единствените, върху които е изградено обвинението срещу тримата подсъдими.

Никъде в материалите по делото не бил приложен документ, въз основа на който св. П. е бил оборудван с технически средства за видео и аудио запис. Законът в чл. 20, ал. 1 от ЗСРС, и практиката били категорични в тази им част, че за да бъде приносител на аудио и видеотехника лицето трябва да работи като служител под прикритие към МВР, като в останалите случаи СРС се осигуряват и прилагат само от СДОТО-МВР или СДОТО-ДАНС. По делото нямало приложено СРС, разрешено от съответен съд, което да позволява св. П. да е приносител на аудио и видео- техниката, като служител под прикритие, вписан в специалния списък в МВР, съгласно ЗМВР, както и нямало данни същия да е служител на горепосочените две дирекции. Нямало и как да има такива данни, тъй като св. П. работел като следовател в СтСлС на основен Т.ов договор.

В настоящия случай, според защитника, е налице абсолютно заобикаляне и неспазване на закона – както на НПК, така и на ЗСРС, при осигуряването и прилагането на СРС. Документът, въз основа на който П. е бил оборудван с технически средства за видео и аудио запис не бил приложен, тъй като лицето, което го е издало би подлежало на наказателна и административна отговорност. Не случайно разследващите органи не били приложили материалите по чл. 173, ал.3 от НПК и чл. 174, ал. 5 от НПК относно П., с оглед, че нямало да може да бъде използван последният като свидетел, предвид изричната разпоредба на чл.177, ал.1 от НПК, че обвинението и присъдата не могат да почиват само на данните от СРС.

В обобщение, при така констатираната несигурност на показанията на св.П.П., според адв. С., твърдените от него факти не могат да бъдат използвани като категорична и достоверна основа за изясняване на фактичката обстановка и обективната истина.

Според защитника, тезата на подсъдимия С. разумно обяснявала факта защо той е разговарял със св. П., какво е разговарял и кога е разговарял. Защитата развива конкретни съображения в подкрепа на това си становище, позовавайки се на дадените от С. обяснения. Поддържа, че обясненията на подсъдимия С. не могат да бъдат игнорирани и защото по делото липсват

поло-жителни, безусловни доказателства, които с категоричност да ги опровергават.

Неясно, според защитата, било защо в обвинителния акт не се обсъждал въпросът как се е стигнало до даването на подкуп. Съставът на чл.304а от НК предвиждал три отделни форми на изпълнително деяние, но това не освобождавало прокуратурата да изследва и да опише в обстоятелствената част на обвинителния акт пълната фактическа обстановка, механизма по който е извършено престъплението, което те твърдят, че тримата подсъдими са извършили и начина, по който се е стигнало до изпълнителното деяние – „даване“. Налице било нарушаване от страна на прокуратурата на изискването да се събират доказателства, както в подкрепа на обвинението, така и такива, сочещи невиност, съгласно чл. 13 от НПК. В обвинителния акт избирателно били посочени доказателства, извадени от техния контекст. Обстоятелствената част на обвинителния акт адв. С. счита за абсолютно непълна, тъй като не обсъждала цялата доказателствена маса, приложена по делото, част от която била в противовес на обвинителната теза.

Защитникът адв. С. анализира и приложените по делото СРС. Досежно подс. С., било налице искане от наблюдаващия прокурор Р. В. за прилагане на СРС, разпореждане за 24-часово такова, както и разрешение от Председателя на АС-Б.. Анализът на тези три документа сочел, че използваните СРС са абсолютно незаконосъобразни. Съставени били не по законоустановения ред и не от компетентните органи. Нарушен бил чл. 174, ал. 4 от НПК, тъй като компетентен в случая се явявал Председателят на Софийския апелативен съд, а приложените разрешения по делото по отношение на С. били дадени от АС-Б..

Разрешението на Председателя на АС-Б. било от 17.03.2010 г., като не бил посочен час. Не се посочвало изобщо защо се иска разрешението от Б., а не от С.. Разрешението на съда било изготвено от Р. В. и това било отбелязано в долния му ляв ъгъл. В разрешението на съда, не се посочвало кое и какво е наложило издаването на разрешението от Б., а не от С.. Печатите на ДАНС били с дата 18.03.2010 г. и 19.03.2010 г.

Адв. С. обръща внимание и на факта, че датата, която трябва да е попълнена от Р. В. за „считано от“, е попълнена ръкописно със същия химикал – туш, който е използван при подписа на Председателя на АС-Б.. Според защитата, тази дата е попълнена по-късно, а не при изготвяне на искането. Комплексната експертиза /техническо и графическо изследване/ дала заключение, че ръкописните текстове, конкретизирани и описани подробно като обекти на експертизата, са написани от едно и също лице и са написани с тънкописец със

сходно по цвят и нюанс черно мастило, като пишещият прибор, с който текстовете са изпълнени, вероятно е един и същ. От това заключение на експертизата можел да се направи единствено изводът, че или прокуратурата е представила в АС-Б. празна бланка, или че АС-Б. е дал разрешение върху празни бланки и тези текстове са попълнени впоследствие от прокуратурата.

Следвало да се отбележи, че разрешенията, дадени от АС-Б. са изготвени от наблюдаващия прокурор Р.В., което е записано в левия долен ъгъл на бланките. И в двата случая, според защитата, е налице грубо погазване на закона и на разделеността на институциите. Иска се съдът за изключи от доказателствата по делото изготвените в резултат на прилагане на СРС доказателства, като порочни, издадени в нарушение на закона и всички правила.

Правят се възражения във връзка с разпорежданията на М.а на вътрешните работи. Цитират се конкретни разпореждания, както и констатираните във връзка с тях несъответствия с установените по делото факти и със закона.

Оспорва се наличието на предпоставките по чл.12, ал.2 от ЗСРС спрямо св. П.. По делото били приложени декларации, подписани от П. П., по чл.12, ал.2 от ЗСРС, но не било приложено нито едно доказателство в подкрепа на обстоятелството, че е застрашен животът или имуществото му или тези на негови близки. На това основание защитата претендира, че СРС, приложени спрямо него и съответните на тях ВДС, се явяват незаконосъобразни, тъй като били дадени на несъществуващи основания и така мотивирани се явявали грубо заобикаляне на закона.

Налице, според защитата, било нарушение и на нормата на чл. 29, ал. 7 от ЗСРС - че в едномесечен срок след прекратяване на прилагането на СРС органът по чл.13, ал.1 или 2 ЗСРС предава доклад на съдията, разрешил използването, като докладът трябва да съдържа данни за вида, началото и края на прилагането на СРС, изготвени ли са ВДС и унищожена ли е събраната чрез него информация. В случая доклади не били предадени, дори и формални.

Приложените по делото ВДС, изготвени въз основа на СРС, се разминавали в доста части, което било констатирано от съда, след внимателно прослушване на магнитните носители. Същите били отразени точно и подробно в протокола от съдебното заседание на 24.11.2010 г., със съответните констатации на съдебния състав. Защитата поставя и въпроса за липса на тайм код в приложените аудио и видео файлове от срещите между П. и С., както и между П. и П..

Поддържа се, че експертизата на проф. Н., работила върху коментираните записи, не отговаря на изискванията на чл.152, ал.1 НПК, тъй като не съдържа в себе си необходимите реквизити. Експертът не бил посочил каква техника и софтуер е използвал, какво е установил при т.н. „предварителен преглед“; дали файловете за изследване са се оказали напълно съвместими с парка от оборудване /софтуер и хардуер на лабораторията/; дали и колко работни копия е направил, за да запази оригиналните файлове от промяна; какъв метод на изследване е използван и пр. Така изготвената и представена експертиза, според защитата, представлява едно негодно доказателствено средство. В случая както съдът, така и страните били лишени от възможността да се запознаят въз основа на какво вещото лице е стигнало до своите изводи. Развиват се конкретни съображения и възражения във връзка с експертното заключение. Анализират се поотделно всички точки от същото. В обобщение се прави извод, че първоначално изготвената техническа експертиза не следва да се кредитира при оценка на доказателствата, предвид фрапиращите противоречия между нея и допълнително изготвената такава. В допълнителната експертиза вещото лице недвусмислено посочвало, че е налице спиране и пускане на записа по преценка на оператор.

От правна страна защитникът счита, че не е налице извършено от подсъдимия С. престъпление. В хода на досъдебното производство и съдебното следствие не били събрани доказателства, които да водят до категоричния и безспорен извод, че той е извършил инкриминираното деяние. В случая липсвала и причинна връзка между действията на С. с изпълнителното деяние, както и с предизвиканите от последното престъпни последици.

С. запознал подсъдимия П. със следователя П. по искане на последния, видно от приложените ВДС. На 17.03.2010 г. С. се обадил на П. и му казал: “Един колега иска да се види с теб”. На следващия ден – 18.03.2010 г., той срещнал двамата, за да ги представи един на друг и участието му свършвало до тук.

На тази среща, при гледане и прослушване на СРС, ясно се виждало, че С. се появява в нейното начало и после в нейния край и нямало нищо по темата, касаеща делото “С.-2”. С. не присъствал на масата през по-голямата част на разговора, като абсолютно потвърждение на това бил приложеният ВДС, от който било видно, че С. идвал в един момент на масата и изрично питал двамата други участници в тази среща: “За какво си говорите?”.

След датата 18.03.2010 г. нямало среща, в която да участват вече тези лица. Оттук можел да се направи извод, че С. е съдействал, по изричното искане на следователя П., само за организиране на срещата на 18.03.10 г. и на никоя

друга, като личното му участие в тази среща е било да представи П. и П. един на друг.

Прокуратурата твърдяла в обвинителния акт, че С. е съдействал за уговаряне на начина на даване на подкупа и на неговия размер. В същото време обаче, в обстоятелствената част на обвинителния акт не било посочено нито едно действие на С. в тази насока. В делото нямало нито едно доказателство в тази насока, нито една дума, изречена от С. за начина на даване на подкупа. Такива доказателства липсвали и в показанията на свидетеля П., върху които било изградено обвинението. Дори той никъде и никога не заявявал, че С. е съдействал за уговаряне на начина на даване на подкупа и на неговия размер.

На срещите след 18.03.2010 г., проведени между П. и П., подс. С. не бил участвал. Дори нещо повече - той не знаел за тях и за темите на разговори в тези срещи, за което категорично доказателство било казаното от П. на 01.04.2010 г., че С. нищо не знае и той не е говорил с него. От изгледаните и изслушани СРС, както и в показанията на св. П., нямало нито една изказана от С. дума или извършено действие в насока даване на съвети и разяснения относно необходимите действия по разследването, които следвало да бъдат извършени от следователя П. в интерес на Н.Ц., които в своята съвкупност да бъдат насочени към налагане на извод за невиновно поведение на Ц. по посоченото разследване. Видно било, че С. не знае какво е това дело, срещу кого се води, за какво се води, по кой текст от НК.

На срещата на 23.03.2010 г. в Съдебната палата също липсвала каквато и да е фраза или изречение във връзка с даване на съвети и разяснения, а и отделно - тази среща била осъществена отново по инициатива на П.. След тази среща С. повече не се бил виждал или разговарял по някакъв начин с П.. Посочената в обвинителния акт дата 26.03.2010 г. била абсолютно абстрактна и била внесена само за пълнеж.

По делото нямало нито едно доказателство в подкрепа на изнесеното в обвинителният акт, че С. е дал на П. телефонния номер на П., нито пък, че обвиняемият П., от своя страна, е поел ангажимента да организира, заедно с обвиняемия Н.Ц., даването на св. П.П. на предварително договорени суми за подкуп. Изложеното води защитата до извод, че липсват обективните особености на помагачеството от страна на С.. Не била помагачество тази извършена за „улеснение“ проява на С., която фактически с нищо не била улеснила деянието на извършителя и следователно не стояла в причинна връзка ни-то с деянието, нито с неговите последици. Още повече, че същата била извършена по искане и настояване на следователя П..

От обективна страна, разговорите между подсъдимия С. и св. П., проведени на 17-ти, 18-ти и 23-ти март 2010 г., не съдържали съставомерните признаци на внесеното в съда обвинение. Липсвало всякакво предлагане на конкретен подкуп срещу съответно действие или бездействие в полза на подследствено лице, както и действия, които представляват помагачество по смисъла на чл. 20, ал. 4 НК. Дори и хипотетично да се възприемела такава теза, то в светлината на категорично установените фактически положения, предложението би било фиктивно, а не истинско, поради което не би било съставомерно по чл. 304а от НК.

Повдигнатото и поддържано обвинение срещу подсъдимите било за активен подкуп. При повдигане на обвинението представителите на обвинителната власт били длъжни да посочат всички факти и обстоятелства, правнозначими за престъплението - време, място, механизъм на извършване, предмет на престъплението, обект на престъплението, средства за извършване на престъплението, размер на вредите, със съответните индивидуализиращи характеристики на всеки един от тези признаци, определящи обективната страна на престъплението, и кумулативно с това - субективните елементи на същото. В конкретния случай обаче в обстоятелствената част на обвинението не били описани никакви релевантни за престъпната съставомерност на деянието по чл. 304а НК факти, които са-мо и единствено обвързвали съда при произнасяне по повдигнатото обвинение. В диспозитива на обвинителния акт били визирани всички срещи между подс. С., св. П. и подс. Т. П. в периода 17.03. – 26.03.2010 г., а деянието по даване на подкуп било инкриминирано на 01.04.2010 г. Тези обстоятелства не са достатъчни, според защитата, да се приеме, че обвинението е доказано по безспорен начин.

Изрично с постановление от 27.08.2010 г. СГП била прекратила обвинението срещу тримата подсъдими досежно изпълнителното деяние „предлагане“ на подкуп. В същото време обаче не ставало ясно, след като няма предлагане на подкуп от страна на подсъдимите, как се е стигнало до даването на такъв.

Пledoарията на защитата продължава с теоретично излагане на елементите от обективна и субективна страна. Акцентира се върху факта, че не може да бъде субект на престъплението подкуп длъжностно лице, кое-то приема дар или друга имотна облага за действие или бездействие, което не се включва в неговите служебни права и задължения. В тези случаи не бил налице подкуп, защото длъжностното лице не можело да извърши исканото от даващия дар или друга имотна облага действие или бездействие. Същевременно, когато се давал дар за едно бъдещо действие или бездействие, било необходимо между

длъжностното лице и дееца да е постигната съгласуваност относно съдържанието на тези действия или бездействия. В настоящият казус от страна на подс. С. липсвало извършването на такива действия, както по отношение на св. П., така и по отношение на другите двама подсъдими.

Според защитника, подс. С. не можел да бъде субект на престъплението по чл. 304 НК. Такъв субект, според защитата, може да бъде само гражданин, който е заинтересован от едно или друго длъжностно действие на определено длъжностно лице от държавния или общественния апарат, т.е. следва налице да е цел – определено действие на длъжностното лице. В случая относно С. такава заинтересованост не била налице. Изложеното дава основание на защитника за извод, че по отношение на подс. С. повдигнатото и поддържано срещу него обвинение е несъставомерно от обективна страна. Отсъствали и субективните елементи на престъплението.

Във връзка с повдигнатото обвинение за съучастие, адв. С. посочва, че по дефиниция съучастникът отговаря не за чужда престъпна дейност, а за това, че той лично, със собственото си деяние, обективно и виновно допринеся за осъществяване на дадено престъпление. Съучастническото деяние, от друга страна, не било никак-во своеобразно самостоятелно престъпление. То било елемент от комплексна дейност, която, като съчетава прояви на няколко лица, довеждала в своята цялост до осъществяване на определено престъпление. Поради това между деянията на съучастниците (извършители, подбудители, помагачи) съществувала определена връзка. Тази връзка между деянията на съучастниците съществувала и в обективно, и в субективно отношение. Всеки отговарял само в рамките на онова, което се обхваща от неговия умисъл. Това положение било изрично изразено в чл. 21, ал. 2 от НК. Отговорността на подбудителите и помагачите била обусловена от изпълнението от извършителя на визираното от закона престъпно деяние. При състави, изискващи като конститутивен елемент на престъплението допълнителни субективни елементи, като цел или мотив, последните също трябвало да бъдат налични у всеки от съучастниците. За разлика от извършителя, помагачът не участвал в изпълнението на престъплението, извършването на което само умишлено улеснявал, като съдействал на извършителя, чието престъпно решение е вече формирано

В случая обвинението срещу С. било повдигнато за интелектуално помагачество /даване на съвети и разяснения/ и за обикновено помагачество /съдействие за организирането на срещи/. От субективна страна бил необходим умисъл у помагача, че със своята проява улеснява извършването от другото на конкретно определено умишлено престъпление - нещо, което

помагачът пряко иска. Такъв умисъл при подс. С., според неговия защитник адв. С., в случая липсвал.

Подсъдимият Н.Ц. се възползва от правото си да даде обяснения пред съда, заявявайки, че до настоящото дело не е познавал Т.П., П.С. и П.П.. М. на О. подсъдимият бил от април месец 2008 година до юли 2009 година. За този кратък период срещу него били заведени четири дела, две от които са приключили на трета инстанция и едно на първа. Настоящото било четвъртото. Подсъдимият Ц. твърди, че винаги се е явявал по повод на всички призовки, които са му били изпращани. Явявал се бил на тридесет-четиридесет досъдебни производства. Бил дисциплиниран и изпълнявал повикванията на прокуратурата, съда и следствието. По отношение на делото „С. 2“ не бил призоваван да дава никакви обяснения и не бил запознат, че има такова дело. За първи път бил извикан да дава показания, когато бил в ареста и то в отговор на въпроса защо бил упълномощил зам. М.а на О. да подпише договор.

Договорът „С. 2“ бил от 2002 година. Това бил пореден етап от изпълнение на договора и се решавал с решение на МС, а модернизацията била приета от Парламента. На нито едно от делата, водени срещу него, подс. Ц. не бил търсил помощ за незаконосъобразно решение. Не бил имал никакви отношения с Т.П., а от материалите по делото било ясно, че две седмици преди да бъде задържан е бил подслушван, записван, следен постоянно. Ако бил направил нещо, според подс. Ц., това трябвало да се вижда в материалите по делото.

В хода на съдебните прения подс. Ц. поддържа доводите на защитника си. В последната си дума моли съда да го признае за невиновен.

Обяснения по повдигнатото му обвинение даде и подсъдимият П.С.. Заяви, че поддържа изцяло заявеното от него на досъдебното производство в разпита си в качеството на обвиняем. Допълни две неща. Със свидетеля П.П. се бил видял по настояване на П., като поводът бил съвсем различен от делата срещу Н.Ц.. Срещата била осъществена по повод запитвания на П. дали е процесуално допустимо негов познат, подсъдим по дело, по което подс. С. е бил съдия-докладчик, да склучи споразумение. С. отговорил на П., че това е допустимо процесуално, но трябва да си говорят с представителите на прокуратурата и единственият ангажимент, който подсъдимият поел към св. П., бил да го уведоми за коя дата се отлага делото.

Не случайно, според подс. С., в изготвените ВДС по направените СРС били пропуснати негови фрази, касаещи „май месец“, които били констатирани от съда в съдебно заседание от 24.10.2010 година, където във ВДС било записано,

че не се чува, а съдът констатирал, че подсъдимият е споменал за „май месец“ и тогава и адвокат В. заявил: „После ще уточняваме какво се е случило в май месец“. Тогава всъщност подс. С. бил казал, че е отложил делото за май месец и няма процесуална пречка да се разговаря с представителите на СГП за сключване на споразумение. Това бил и поводът, по който се виждал с П..

В проведените срещи П.П. вмъкнал разговор по повод Н.Ц.. За първи път тогава С. чул за проблеми с Н.Ц. и не случайно, видно от ВДС, го питал на няколко пъти: „Какво говориш? Самият Н.Ц. знае ли?“

Подс. С. поддържа, че се е виждал с П. именно по този повод. Видно било от разпечатките на телефоните, че винаги П. го бил търсил. След като разбрал за настояванията на П., подс. С. дори спрял да му вдига телефона.

Второто, което допълва подс. С. в обясненията си е, че когато П. дошъл при него в Съдебната палата, за да му обяснява за това дело, видно и от ВДС, С. изрично му казал, че не иска да се занимава, да не го занимава, да си говори с Т.П., ако има нещо да му каже. П. отвърнал, че му няма телефона и затова С. му дал телефонния номер на Т.П., а на Т.П. дал телефона на П. по искане на П., което било записано и във ВДС. На среща между С. и Т.П. във „Ф.К.“, проведена до Съдебната палата, подс. С. дал на подс. П. телефонния номер на св. П..

В последната си дума подсъдимият П.С. моли съда да го признае по повдигнатите обвинения за невиновен. Счита, че имиджът на съдебната система се уврежда от действията на прокуратурата, а не от неговите собствени. Този „слугинаж“, който се извършвал, това сривало съдебната система.

В обясненията си, дадени в хода на съдебното следствие, подс. Т.П. заяви, че обвинителният акт не кореспондира с това, което в действителност се е случило, че никога не е разговарял на четири очи с подс. Н.Ц., че не е имал негов телефон в телефонния указател на телефона си и че никога не е разговарял с него по телефона. Твърди, че не познава свидетеля П.П., че не е знаел, че е следовател по досъдебно производство, водено срещу Ц., че за разлика от П.П., познавал много добре прокурора по това досъдебно производство – Н. Русинов, но не го бил търсил за никакви услуги по това дело. Не бил имал мотивация да дава подкуп в полза на. Твърди, че всички срещи с П.П. били инициирани от него. На 26 март 2010 година, когато била втората им среща разбрал, че П. го използва като канал за рекет срещу Ц., тъй като бил заявил, че Ц. не е направил нищо, но въпреки всичко трябва да си плати. Подс. П. заявява, че няма нищо общо с представеното веществено доказателство - плик с 20 000

евро в поредни банкноти. Обяснява, че през месеците януари - февруари 2010 година, воден от стремежа си да разбере дали водените множество наказателни дела срещу Н.Ц., при това широко коментирани в медиите от представители на прокуратурата и следствието, са политическа репресия, с оглед създалата се конюнктура при новата власт, или тези обвинения почиват на обективни факти, потърсил брата на неговата съпруга – подс С.. Попитал го какво му е мнението по повод на тези обвинения срещу Ц., воден от стремежа си да получи информация и да инициира политическа позиция от страна на своята партия. С. бил отказал да се ангажира със становище по въпроса. На седемнадесети март следобед С. му се бил обадил по телефона и му бил казал, че негов колега иска да разговаря с него. П. твърди, че се е съгласил на разговора и че са се уговорили за среща на осемнадесети. Вечерта се били видели случайно при общи познати в един ресторант, където били провели разговор. С. му бил обяснил, че негов колега П.П. бил следовател по дело, водено срещу Ц., че П. си бил поискал 60 000 евро и че търсел контакт с Ц.. С. му бил казал, че при евентуална среща с П., П. ще може да разбере от първоизточника истината за делата срещу Ц. и до колко зад тях стоят обективни факти, а не са политически мотивирани. Само това го било и мотивирало да отиде на първата среща с П.. С. изрично настоял след като го запознае с П., повече да не го занимават със случая. Аз не познавах П.. На срещата на осемнадесети март подс. П. бил установи, че П. не познава делото, че не знае какви са престъпленията на Ц., но съвсем настоятелно си иска парите. Бил попитал П. дали Ц. знае за това дело. Тъй като възприел ситуацията като изключително несериозна, подс. П. не разменил контакти с П. и не предприел нищо друго. След около една седмица ми се обадил С. и пожелал да се видят. Видели се, при което С. му дал телефонния номер на П. и му казал, че П. най-настоятелно иска да се свържат. П. се обадил се на П. и била организирана срещата на 26-ти март, на която разбрал от П., че всъщност Ц. в нищо не е виновен, че не е подписал договора, че е проведена процедура, че самият договор е подписан от негова заместничка. Въпреки всичко обаче П. настоявал да получи пари, като дори предложил на П. част от тях. Това поведение на П. затвърдило в П. впечатлението, че не става въпрос за невинна игра с искане на пари, а за нещо по-сериозно - за рекет и че П. го използва като канал за тази цел. П. поискал от П. да уведоми Ц. да не се явява на разпита, който бил. След срещата П. решил да разучи кой е П.П. и установил, че е замесен в множество такива случаи, подобни на този. Проучил кой е прокурорът по това досъдебно производство, защото на срещата им П. избегнал отговора на този въпрос. Установил, че това е човек, когото добре познава. Опитал се да разбере къде е Ц. и какво прави. Разбрал, че му предстои операция, защото имал проблеми с носа. Решил да не предприема нищо, Ц. да се яви на разпита и след като разпитът приключи да каже на П., че всъщност не е могъл да осъществи

контакт с Ц.. На следващата среща с П. на тридесети разбрал, че Ц. не се е явил на разпита, че бил влязъл в болница и че си бил правил операция по думите на самия П.. П. се бил ентузиазирал от това, че всичко се развива по сценария, който бил предначертал и в рамките на този разговор се държал изключително нагло и брутално, заплашвайки, че ако Ц. не му предаде 25 хил. евро до обяд на първи, ще му се случат неприятни неща. П. направил опит да отложи срещата на първи, защото нямал контакт с Ц., но П. категорично се противопоставил, изриглайки по изключително вулгарен начин с множество агресивни заплахи, които, както и обстоятелството, че П. използва имената на бившия и на настоящия шеф на следствието и на главния прокурор, мотивирали последвалите действия на П.. Тази част от разговора не присъствала в представения ВДС от него. При тази среща между двамата били определени и мястото и часа на срещата им среща в кантората на нотариус А. П.. След срещата П. осъзнал, че П. рекетира Ц. чрез него и решил сам да разреши проблема, отговаряйки на наглото поведение на П. по аналогичен начин. Обадил се на П., както се били уговорили, видели се в офиса на съпругата му, при което му дал плик, в който бил сложил тесте стари банкноти. Нарочно оставил плика незапечатан. Подхвърлил му го с презрение и пликът паднал на масата. Идеята му била П. да отвори плика. Искал П. да остане с впечатлението, че това действие е координирано с Ц. и затова му казал, че е ходил в болницата и взел парите от Ц., без да предполага, че Ц. Междувременно е бил изписан. За да покаже на П. колко е алчен му казал, че се е наложило парите да бъдат събрани от три места. Казал му и че в плика има 20 000 евро /а не 25 000, както е очаквал П./ за да го провокира да отвори плика, след което да го предупреди, че ако не се оттегли сам от случая, след празниците ще го направи достояние на наблюдаващия прокурор, когото добре познавал. Пликът стоял на масата. П. сложил телефона си върху него и към края на разговора, хващайки плика в ръката си, излязъл. Подс. П. заявява, че не се признава за виновен. Твърди, че няма нищо общо с плика, който прокуратурата е представила като веществено доказателство, и с двайсетте хиляди евро в поредни банкноти по 200 евро. Категорично отрича да е предал този плик на П.П.. Обяснява, че не е разговарял веднага щом е разбрал какъв всъщност е случаят с наблюдаващия прокурор и не се е оплакал на компетентните органи, че е изнудван от следователя П.П., защото последният му бил представен от С. като негов приятел, поради което не искал да го злепоставя, а и се страхувал от него предвид описаните в интернет множество подобни случаи с негово участие и очевидното му покровителстване, с което самият П. нееднократно се бил хвалил, а да го принуди сам да се отведе от делото и по този начин да разреши възникналия за Ц. проблем.

След прочитане от съда на обясненията на подс. П. от досъдебното производство, последният заяви в обясненията си, че поддържа казаното от него пред съда. Твърди, че прокурорът Р. В., насаме в стаята на следователя в националното следствие, му предложил сделка – ако пише срещу съдията и М.а, за него да няма никакви последици. Обяснява, че следователят го е викал през два или три дни на разговори, които не се протоколирали. Намеквал му, че докато не даде показания, с които да обяви, че е комуникирал с Ц. и че той е дал тези пари, няма да излезе от ареста. Опитал се и да го заплаши, че ще започне и други дела срещу него, ако продължавам да се държи по този начин. П. си спомнил за случая с Х.Л. и си дал сметка, че очевидно П.П. има ресурса да мачка всички, които не се съгласяват с неговата воля. Почувствал се изправен пред аналогична заплаха да го досъсипят с и с други дела, без да може да излезе от ареста и да организира защитата си, поради което се видял принуден да даде тези обяснения, след като предварително се бил консултирал с адвокатата си и получил уверението му, че законът му позволява да ги оттегли впоследствие пред съда, доколкото не са дадени пред съдия. Подс. П. обяснява, че е отказал да отговаря на въпросите как е текла комуникацията с Ц., защото не е искал да си измисля неща, които впоследствие могат лесно да бъдат проверени. Не случайно бил казал, че е получил парите в къщи от непознат човек, за да не може да обясни нищо повече, което да може да бъде проверено. В заключение заявява категорично, че обясненията му, дадени в досъдебното производство са в резултат от приложеното срещу него насилие и от оказания натиск от разследващите, включително и чрез медиите, и че са неверни.

Подс. П. поддържа доводите на защитника си и счита обвинението за недоказано. Здравият разум при едно такова обвинение предполагал, че то трябвало да се опира на три съществени фактора. Първо, П. да се познава и да е близък с Ц., за да може той чрез него да предложи подкуп на следователя П.. Второ, да поддържа контакти с Ц., защото той е човекът, който би следвало да е дал парите и би следвало да е вземал решение как да се действа. Трето, да е дал определена сума пари, в случая, както е по обвинителния акт - 20 000 евро.

П. поддържа, че не познава Ц. и не е близък с него. Твърди, че няма нито един разговор с него и нито една среща с него в инкриминирания период и не е имал повод за такива срещи. Твърди още, че не е дал представената сума - 20 000 евро. Това били факти, които според него нито той, нито защитата му, биха могли да доказват, просто защото били отрицателни факти. Редно било прокуратурата, след като твърди обратното, да докаже първо - че П. е бил близък с Ц., второ - че е имал контакти с него и да свърже представените 20 000 евро по някакъв начин с него, или с Ц., или с плика, който бил дал. Нищо от това

не било налице в обвинителния акт, поради което П. моли съда да постанови присъда, която се опира върху тези факти. В дадената му последна дума моли да бъде признат за невинен.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ - 24 СЪСТАВ, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и при стриктно спазване на чл. 13 и 14 от НПК, прие за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Подс. Н.Г.Ц. е роден на *** година в гр. П., българин е, български гражданин, с висше образование, женен, безработен, бивш М. на О. на РБ, неосъждан, с адрес гр. С., ж.к. „М.- *” бл. ***, вх. *, ет. *, ап. ***, с ЕГН *****.

Подс. Т.Н.П. е роден на *** година в гр. Х., българин е, български гражданин, с висше образование, женен, неосъждан, с адрес гр. С., бул. „П. Е.” № **, ет.1, ап.1, с ЕГН *****.

Подс. П.В.С. е роден на *** година в гр. Х., българин, български гражданин, неосъждан, неженен, към процесния период заемал длъжността съдия в Софийски градски съд, впоследствие временно отстранен от длъжност, живущ ***, с ЕГН *****.

Свидетелят П.П. работел на длъжност „следовател“. Познавал се с подс. С., като навремето били работили заедно в Софийската районна прокуратура. Отношения били поддържали и извън работното място.

С постановление от 23.07.2008 г. на СГП по пр.пр. № 4-3170/09 г. по описа на същата прокуратура било образувано досъдебно производство /ДП/ срещу виновни длъжностни лица от М. на О. за това, че при оценка на необходимостта и вземане на решение за развитие и разширяване на Стационарната комуникационна система на Българската армия – „С. -2“, не положили достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното им имущество и от това последвали значителни щети за М. на О. – престъпление по чл. 219, ал. 1 от НК, както и за това, че на 22.12.2008 г. в град С., в нарушение на ЗОП съзнателно сключили неизгодна сделка на обща стойност 119,6 млн. лв. и от това произлязла значителна щета за М. на О. в размер на около 50 млн. лева – престъпление по чл. 220, ал. 1 НК.

С постановлението разследването по въпросното досъдебно производство било възложено от наблюдаващия прокурор на следовател от Националната следствена служба /НСЛС/.

Видно от протокол за избор на разследващ следовател от дата 24.07.2009 г., 14:20:16 часа, оператор: Е.Б., за водещ разследването по сл.д. № 105/2009 г. по описа на НСЛС, пр.пр. № 4-3170/09 по описа на СГП е избран на случаен принцип следователят от НСЛС Татяна Коцова Г..

Върху същия протокол допълнително са били поставени на ръка две резолюции. Първата от тях гласи – „г-жа Г., за разследване, 27/07/09“. Втората разпорежда: „На основание Заповед № 364/10 г. на Главния прокурор на РБ, към разследващия екип да се включи и сл. П. П.. 15/02/10“, т.е., по силата на тази втора резолюция свидетелят П. е бил включен в разследването по сл.д. № 105/09 г. по описа на НСЛС, без съблюдаване на установения в ЗСВ ред – чрез случаен подбор, с компютърна програма.

Видно от писмо от НСЛС /л. 98, т. 1 ДП/, въпросната резолюция за включване на П.П. в разследването по ДП № 105/09 г. на НСЛС е на завеждащия Отдел 03 в НСЛС – А.А..

По делото е представено предложение от завеждащия 03 Отдел при НСЛС до Директора на НСЛС, с което се иска Главният прокурор на РБ да командирова именно следователя П. за работа по ДП № 105/09 г.

Представена е и Заповед № ЛС-364/12.02.10 г. на Главния прокурор на РБ за командироване на П. в НСЛС за срок от една година. В заповедта на Главния прокурор не е указано, че командироването се извършва по конкретното дело или че е във връзка с него.

Видно от справка от НСЛС /л. 104, т.1 ДП/, като разследващ орган по ДП № 105/09 г., следователят П.П. е извършил през периода 25.02.2010 г. – 31.03.2010 г. разпит на тринадесет свидетели. Други ПСД не са извършвани от него.

Св. П. потърсил подс. С. във връзка с дело, което С., в качеството си на съдия-докладчик от СГС, бил насрочил за разглеждане в открито съдебно заседание. П. желаел да обсъди със С. възможността по това дело да бъде сключено споразумение за неговото решаване. По този повод между С. и П. били проведени срещи и разговори, в които С. обяснил на П., че сключването на споразумение е допустимо процесуално, но трябва да се говори с

представителите на прокуратурата и единственият ангажимент, който С. поел към П. бил да каже за коя дата се отлага делото.

На 08.03.2010 г. /понеделник/ в 12.42 часа подс. С. потърсил свидетеля П., като му позвънил на мобилния телефон. Към този момент подс. П.С. използвал мобилен телефон с номер *****, а св. П.П. използвал мобилен телефон с номер *****, както и друг неустановен по делото мобилен телефон /с неустановен номер/. Свидетелят П. не отговорил на обаждането.

В 16.27 часа на 08.03.2010 г. П. се обадил на С. и двамата се разбрали да се срещнат.

Срещата помежду им била осъществена на 12.03.2010 г. /петък/ и се провела в кафене „К.“ намиращо се на улица „К.В.“ в кв. „Г.Д.“ в гр. С.. На срещата св. П. повдигнал въпрос и за делото /ДП № 105/09 г./, водено от него срещу неизвестен извършител, но все пак свързано с подс. Н.Ц..

Видно от разпореждане на М.а на вътрешните работи /т. 5 с ВДС – л. 7 по горната номерация на страниците/, на 16.06.2010 г. по реда на чл. 18 ЗСРС е започнала експлоатация на СРС по отношение на свидетеля П.П.. Във въпросното разпореждане на МВР е записано следното: “Мотиви и основания за използване на СРС: П.П. е обещал подкуп на длъжностно лице от органите на съдебната власт – престъпление по смисъла на чл. 304А от НК”.

Във връзка с горното, по делото е изискано и приложено като доказателство и писмо, подписано от директора на СДОТО-МВР, според което СДОТО е изпратила на органа по чл. 13 от ЗСРС посоченото в писмото разпореждане на М.а на вътрешните работи от 16.03.2010 г., ведно с искането за използване на СРС на органа по чл. 13 от ЗСРС, разрешението на органа по чл. 15 от ЗСРС за използване на СРС, разпореждането по чл. 17 от ЗСРС, декларацията по чл. 12, ал. 2 от ЗСРС, изготвеното вещественно доказателствено средство и протоколът, който отразява изготвянето на същото.

На същия ден /16.03.2010 г./, в който спрямо него е започнало подслушване по реда на чл. 18 ЗСРС, свид. П.П. подал до Началника на НСлС докладна записка /т. 1, л. 5 от сл.д./, в която посочил, че се е срещнал с подс. С. – съдия в СГС. В докладната П. твърдял, че С. му е заявил, че бившият М. на О. - Н.Ц. искал да „се оправя“ по воденото срещу него дело. Намекнал, че няма проблем да бъдат дадени необходимите за това пари.

Докладната на П. е заведена в НСлС с рег. № 1781/16.03.10 г. и в СГП с вх. № 4-1420/16.03.10 г. Върху същата са поставени резолюции от Началника на НСлС и наблюдаващия прокурор.

С постановление на прокурор от СГП от 16.03.2010 г. било образувано настоящото наказателно производство.

В 18.25 часа на 16.03.2010 г. свидетелят П. се обадил по телефона на подс. С. и двамата се разбрали да се срещнат на следващия ден след работа.

На 17.03.2010 г. от Председателя на Окръжен съд – П. било поискано и получено разрешение от наблюдаващия прокурор Р. В. за прилагане на СРС спрямо подсъдимия Т.П.. В искането до Председателя на Окръжния съд било невярно посочена информация, че съществуват оперативни данни, че подс. Т.П. ще извърши предаване на парични средства в района на град П.. По този начин се целяло да се обоснове защо разрешението се иска от Председателя на ОС-П. и то за разследване, което се извършва на територията на град С..

От писмо-справка на ДАНС от 10.03.11 г. /приложено към секретните материали по делото/, се установява, че в ДАНС не са изготвяни документи относно съществуващи данни, че подс. Т.П. ще извърши предаване на парични средства в района на град П..

С писмо рег. № 198/21.12.10 г. СДОТО-МВР уведомява съда, че в СДОТО не се съхранява документацията относно съществуващи данни, че подс. Т.П. ще извърши предаване на парични средства в района на град П..

При това положение, от фактическа страна се налага извод, че подобни данни не са съществували и председателят на ОС-П. е бил подведен от изложените твърдения в отправеното до него искане за прилагане на СРС.

По делото бяха изискани и приети като писмени доказателства и материалите, изпратени от председателите на Апелативен Съд - гр. Б. и на Окръжен Съд – гр. П., във връзка с дадените от тях разрешения за използване на СРС.

В исканията до председателя на АС-Б. не се посочват конкретни причини, налагащи даването на разрешение от там и обуславящи компетентността на АС-Б. по случая. Установява се, че както исканията за прилагане на СРС, така и разрешенията на Председателя на Апелативния съд в Б., са били предварително изготвени от наблюдаващия прокурор Р. В. /видно от записите в долната им лява част/.

На 17.03.2010 г. Председателят на АС-Б. е разрешил използването на СРС прямо подс. П.С. и Н.Ц. върху бланката, изготвена от прокурора В..

Свидетелят П.П. подписал декларации, с които депозирал писмено съгласие спрямо него да бъдат прилагани СРС по реда на чл. 12, ал. 2 ЗСРС.

Така, считано от 17.03.2010 г., спрямо тримата подсъдими – Ц., П. и С., както и спрямо свидетеля П., активно са прилагани специални разузнавателни средства, като водените от тях разговори са били обект на аудио- и видео-запис.

Между св. П., от една страна, и служители на ДАНС и СГП, от друга, през целия процесен период, до 01.04.2010 г. включително, са проведени множество срещи, на които съвместно били обсъждани предстоящите действия за уличаване на подсъдимите С., П. и Ц..

Видно от регистъра на служителите /посетителите/ в сградата на ДАНС, находяща се на бул. „Ч. В.“ № 45 в гр. С., свидетелят П. е посетил сградата на ДАНС на следните дати: 22.03.2010 г., 23.03.2010 г., 26.03.2010 г., 30.03.2010 г., 31.03.2010 г., 01.04.2010 г., т.е. датите на посещенията на П. в ДАНС съвпадат с датите на срещите му с подсъдимите, съобразно внесения обвинителен акт.

При въпросните посещения в ДАНС били обсъждани стратегии, действия, конкретните думи и разговори, които св. П. следвало да проведе, за да бъдат събрани уличаващи доказателства за престъпна дейност на подсъдимите. Целенасочено била обсъждана и версията как да се процедира по начин, който да не разкрива провокация към подкуп. Имало идея св. П. да инициира и проведе и лична среща с подс. Н.Ц..

На 17.03.2010 г., в 17.28 часа и в 17.34 часа, между С. и П. били проведени телефони разговори.

В изпълнение на съвместно изготвения от св. П., СГП и ДАНС план, по-късно същия ден С. и П. се срещнали в кафене „Б.Ф.“ в кв. „Г.Д.“ в гр. С.. Разговорът, разбира се, бил записан посредством СРС.

Първоначално между двамата започнал диалог във връзка с делото, по което подс. С. бил съдия-докладчик и което бил отложил за разглеждане през месец май: “С: Вчера се явиха те’а? Пак се отложи, щото нямаше, не дойдоха някои свидетели. Добре и ги четох принудително свидетелите за другия път.; П:

Боклуците така пра'ат, к'во да искаш, к'во искаш.; С: Двама се /не се разбира/ вчера."

По време на срещата свидетелят П. провокативно насочил разговора към делото /сл.д. 105/09 НСлС/, касаещо подсъдимия Ц., казвайки: „А-а-а, дай да видим к'во правим с тоя Ц.. Значи аз...“.

Подсъдимият С. отвърнал: „Аз не знам.“.

Отново във връзка с делото срещу Ц. св. П. заявил на подс. С.: „Ти ще говориш ли? Ти тря'а да му кажеш“, „Добре, дай да говорим за това наш'то, 'щото то си е на досъдебна фаза и нема.“, „Добре, питай го навит ли е да работиме и това вече ще го коментираме.“. Тоест, св. П. на практика карал С. да се свърже с Ц., за да го пита съгласен ли е да даде подкуп във връзка с воденото от самия П. разследване. Свидетелят П. дал ясно да се разбере, че обвинението срещу Ц. е сериозно /за 120 млн. лева/, както и че би могъл да помогне нещата да се развият по благоприятен за подс. Ц. начин, но срещу получаване на съответна сума пари, която да си струва усилията и обясненията пред ръководството на НСлС – не по малко от 50-60 хиляди евро:

„П: Значи ти му кажи “да”. Работим. Обаче да каже какво предлага... Еми, сто бона, бе! Извинявай, ама тука говориме за сто и двайсет милиона. Хайде аз ще свърша досъдебна фаза, о'кей, добре, ама важното е как ще я подложат... ти знаеш, че и ти ще вземеш, нема как да не вземеш. Значи ние пра'име ли го за под петдесет-шейсет хиляди евро, няма смисъл да го пра'име... Ми така му кажи. Нали ти казвам. Да-а, щото примерно утре, ще ме пита Б., ми що не излиза т'ва дело, ми, ще ка'еме, не излиза началник. Не излиза, колективни експертизите вече, трябва да се работи с вещи лица, знаеш как е... Е, експертизата няма да му я плащаме ние. Тея, вещите лица колко ще искат? Не може ние да се ангажираме в една сума от такъв параметър и той да /не се разбира/ ха-ха-ха. Нали знаеш, могат да се подберат експерти, знаеш кой ги назначава“.

В хода на разговора подс. С., който не знаел за подобно дело, попитал П.: „Ц., знае ли за т'ва дело вобще?“, на което П. отвърнал: „Ц. ли бе?! Как да не знае...“.

В крайна сметка провокацията на св. П. постигнала успех и в резултат на нея по време на срещата в кафене „Б.Ф.“ подс. С. се обадил на подс. П. на тел. *****. Казал му, че негов колега иска да разговаря с него и се разбрали да се видят на следващия ден. П. се съгласил, тъй като наскоро бил помолил С.

да го подпомогне в преценката дали внесеният срещу подс. Ц. обвинителен акт по друго производство е израз на политическа репресия или не.

Вечерта на 17.03.2010 г. подсъдимите С. и П. се видели случайно в ресторант при техни общи познати. Имало много хора и П. извикал С. настрани, за да проведат разговор. Попитал го за какво става въпрос. С. му отговорил, че негов колега – П.П., бил следовател по дело, водено срещу Н.Ц. и че П. му е поискал пари и търси контакт към Ц.. Мотивиран от стремежа си да узнае истината за делата срещу Ц., подс. П. се съгласил да отиде на срещата, за да разговаря със следователя П., когото към този момент все още не познавал.

На 18.03.2010 г. /четвъртък/, в 15.35 часа подс. П. се свързал по телефона с подс. С.. Разбрали се да се срещнат в 17.30 часа в сладкарницата на Гранд-хотел „С.“.

В 16.28 часа същия ден свидетелят П. позвънил на С. и при проведения разговор С. му потвърдил, че уговорката от предния ден остава.

Малко след 17.00 часа на 18.03.10 г. и съобразно направената помежду им уговорка, С., П. и П. се срещнали в сладкарницата на Гранд-хотел „С.“. Тримата си поръчали напитки и започнали да разговарят по общи теми. В хода на разговора се стигнало и до темата за подс. Ц. и воденото от следователя П. ДП № 105/09 г.

Подс. Т.П. заявил на св. П. следното: „Начи, аз, той ми каза за к'во става въпрос горе-долу /посочва към С./ . Ъ-ъ, аз не съм говорил с човека за съществуващи /не се разбира/, но така или иначе сме достатъчно близки ... Така, че, кажи ми точно какъв е случаят. Той известен ли му е на него първо този случай, този случай“. Очевидно към този момент подс. П. не е знаел за делото, водено от П. срещу Ц., както и какво е естеството на случая.

На така поставения въпрос св. П. отговаря: „На него му е много добре известен“.

Подс. П. желаел да получи и повече конкретност, поради което разговорът продължава по следния начин:

„Т: Значи, за да мога аз да отида и да говоря с него и трябва да говоря абсолютно конкретно... Ти ми обясняваш за какво става въпрос, за да му го обясня аз на него за какво става въпрос. Казваш ми какво можеш да направиш

и какъв краен резултат целим, казваш ми за какво става въпрос във случая. Аз отивам и се разбирам с него – казвам ти да или не. Ако ти кажа да – действаме.

П: Действуваме. Добре. Е, ми се'а той не знам до колко си наясно – става въпрос, за.

Т: Не, т'ва не съм наясно. Т'ва дето той ми каза /недовършва, говорят едновременно/.

П: "Е." ъ-ъ-ъ Ж.К., нали, гепили са 120 милиона.

Т: /сочи към С./ Аз за първи път го чувам.

Т: /прекъсва го, говорят, едновременно, не се разбира/ За да съм убедителен пред него – къде точно са престъпленията? Първо, че няма конкурентност, това не е пряко престъпление.

П: Значи ти като му кажеш за к'во става въпрос, той много си го знае.

Т: Сега, не, кажи ми крайно. Щот' не мога да му кажа. После ще възникне нещо, което не е ясно колко. Ще каже – защо? Просто трябва да му кажа – толкова срещу такъв ангажимент.

П: Значи, да ти дам един коз, който можеш да му кажеш, нали, за да види, че нещата са много. Той си знае, че са много дебели. Ти като му кажеш той няма да ги обсъжда. Той знае всичко много добре“.

Очевидно е от съдържанието на проведения разговор, че както подс. С., така и подс. П., са нямали представа за естеството на воденото от П. следствено дело. Това е наложило П. да им обяснява, че една експертиза ще докаже „надутите цени, безобразно надутите цени“. Споменаването на сумата от 120 млн. цели да демонстрира сериозността на ситуацията. С такава цел П. обяснява още, че нещата са „много дебели“.

В хода на разговора отново станало въпрос и за сумата, която П. ще иска за „услугата“, като на тази среща П. насочил към сумата, която бил споменал и на подс. С. предния ден. Отново било уточнено, че ще трябва да се платят и допълнителни пари за вещите лица, които ще изготвят експертиза по следственото дело.

На срещата на 18 март 2010 г. подс. П. приел за себе си, че св. П. не познава делото, свързано с Н.Ц., не знае какви са престъпленията на Ц., но съвсем настоятелно си иска парите. След срещата П. не предприел нищо, тъй като нещата му се сторили доста несериозни. По тази причина по време на срещата подс. П. не оставил телефонния си номер на св. П..

Разговорът продължил с общи теми до около 18.00 часа, когато П. обявил, че трябва да си тръгва и напуснал срещата. Разбрал се с подсъдимите да се срещнат през следващата седмица.

През следващите дни св. П. търсил подс. С., като му звънял на мобилния телефон. С. не отговорил. Едва на 22.03.2010 г. /понеделник/, в 15.22 часа, свидетелят П. успял да разговаря с подс. С.. В 19.21 часа същия ден, С. се обадил на свидетеля П..

С. и П. се срещнали на следващия ден – 23.03.2010 г. /вторник/, около обяд в сградата на Съдебната палата в гр. С.. В хода на срещата С. обяснил на П., че телефонът му сигурно се подслушва във връзка с друг случай /на съдията П. Г. от ВАС/. По всички въпроси, свързани с подс. Ц., подс. С. препратил св. П. към подс. П.. На продължаващата провокация от страна на П. и неговия въпрос дали ще правят нещо, имайки предвид случая с Ц., подс. С. отвърнал, че е по-добре да не говори с него. Подс. С., видно от неговите собствени обяснения пред съда, дал на св. П. телефонния номер на подс. Т.П..

Междувременно, свидетелят П.П., в качеството си на разследващ орган изпратил до подс. Н.Ц. призовка за явяване в качеството на свидетел по сл. д. № 105/09. Разпитът бил насрочен за 30.03.2010 г. от 09,00 часа в сградата на НСлС. За връчването на призовката отговорен бил св. Б. Н., който посетил двукратно адреса на Ц. и тъй като не намерил никой, оставил отрязък от призовката с указан телефон за връзка на вратата на Ц.. Другият отрязък, заедно с ръкописна бележка, св. Н. върнал за прилагане по сл.д. № 105/09 на НСлС.

Оставеният на вратата отрязък от призовка достигнал до адресата си – подс. Н.Ц.. По делото в с. з. на 24.11.2010 г. е представен от защитата и приет като писмено доказателство въпросният отрязък от призовка до подс. Н.Ц. за явяване в НСлС на 30 март 2010 г. във връзка с ДП № 105/09 г. Призовката е подписана от следовател П. П.. Посочен е телефон 98 26 693. Ръкописно отстрани е написано: „Моля, обадете се на тел. 0888 402608”.

За този екземпляр от призовка, който очевидно е отрязък от същата призовката, приложена на л. 107 от том 1 от ДП, съдът приема, че е бил получен от подс. Ц.. Това обстоятелство не се опровергава, а напротив – потвърждава се от разпита на св. Б.Н., който заяви пред съда, че обслужва като призовкар района, в който живее Ц.. Според показанията на свидетеля, които съдът кредитира изцяло, призовката не е получавана в този вид от следователя за връчване. Получавал се отрязък, който липсва /очевидно това е отрязъкът на л. 107, т. 1, от ДП, предаден от П.П. с протокол от 07.04.10 г. – л. 105, т. 1 ДП/.

Установява се при това положение, че единият отрязък от призовката е бил оставен на адреса на Ц. /този представен в с.з. от защитата/, а другият е върнат в НСлС /този приложен на л. 107 от т. 1 от ДП/.

От разпита на св. Н. съдът установи, че отрязък от призовката е оставен на адреса. Свидетелят обичайно прикрепвал призовката на вратата или с тиксо, или ако има възможност - по друг начин. Не си спомня как е прикрепил конкретната призовка. Бяха прочетени и показанията на свидетеля от досъдебното производство, от които също се установява, че е оставил призовката на вратата на жилището на подс. Н.Ц..

Призовката е върната по сл.д. 105/09, заедно с бележка, съдържаща ръкописен текст /л. 106, т. 1 ДП/ - „Според съседите апартаментът е на Ц., но явно не всеки ден идва някой иначе би отговорил на оставения за връзка телефон. Б. Н.. Моля, пуснете пак призовка“. От съдържанието на тази бележка следователно също се установява оставянето на призовка на вратата на подс. Ц.. В бележката се говори за „оставен за връзка телефон“. Логично е последният да е бил написан именно върху призовката.

Предвид факта, че призовката се представи в съдебно заседание от защитата, съдът намира за безспорно установено, че тя е била получена от подс. Ц., макар и не лично - срещу подпис и по установения в НПК ред. Не съществува друг начин призовката да е попаднала у подс. Ц., освен след оставянето ѝ на вратата на неговото жилище. Този извод се явява косвено подкрепен и от кредитираните от съда показания на св. К.Т..

На 26.03.2010 г. /петък/, около обяд, подс. С. се чул по телефона с подс. Т.П., като му казал, че трябва да го види. Срещнали се и видно от обясненията на самите подсъдени П. и С., по време на срещата /проведена в кафене „Ф.“, намиращо се до Съдебната палата в гр. С./ подс. С. дал на подс. П. телефонния номер на следователя П.П., като му казал, че П. най-настоятелно искал да му се обади, защото имал да му предаде нещо изключително важно.

В 16.00 часа свидетелят П. се обадил на подс. П. и двамата се уговорили да се срещнат. На последвалата малко по-късно среща подс. Т.П. се уверил от думите на П., че всъщност Н.Ц. в нищо не е виновен, че не той е подписал договора, че е била проведена процедура, че самият договор е подписан от негова заместничка. Въпреки всичко, видно от обясненията на подс. П., свидетелят П. настоявал пред него да получи пари, като дори предложил на подсъдимия П. това да е част от подкупа, който искал.

Това затвърдило у П. впечатлението, че не става въпрос за невинна игра с искане на пари, а се касае за нещо по-сериозно /по неговите думи за „рекет“/. Подсъдимият П. приел, че свидетелят П. го използва като канал да прокара този „рекет“.

По време на срещата, в хода на проведения разговор, св. П. предложил подс. Н.Ц. да не се явява на разпита, който бил насрочил. П. поискал от П. да уведоми подс. Ц. да не се явява на този разпит, за да може така да се спечели време.

След като срещата приключила, подс. П. внимателно преценил как да действа. Първо разучил кой е П.П. и установил, че е замесен в множество такива случаи, подобни на неговия, включително и с един много близък до него човек. Проучил и кой е прокурорът по това досъдебно производство, защото му било направило впечатление, че на първата среща на 18-ти март на въпроса кой е прокурор по това досъдебно производство, св. П. избегнал отговора и всъщност така и не казал кой е този прокурор.

След срещата си с П., подс. П. се опитал да разбере къде се намира Н.Ц. и какво прави. Информацията, до която достигнал, била, че на Н.Ц. му предстои операция, защото имал здравословни проблеми с носа. Кога и в коя болница ще бъде операцията П. така и не разбрал. Решил, че най-лесният начин да излезе от ситуацията е да не предприема нищо и Ц. да се яви на разпита, а след като разпитът приключи, да каже на П., че всъщност не е могъл да осъществи контакт с Ц.. Така и не последвал подобен контакт между двамата.

Видно от показанията на св. З. /дадени пред съда и от ДП/, както и от приложените писмени доказателства – болничен лист и епикриза /т. 1, л. 18 и л. 19 от ДП/, на 29.03.2010 г. подс. Н.Ц. е бил приет на лечение във ВМА-С..

Знаейки от останената на вратата му призовка, че е призован на разпит в НСлС, на 29.03.2010 г. /понеделник/ подс. Ц. потърсил по телефона свидетеля К.Т., който първоначално не отговорил на позвъняванията, но впоследствие се

свързал с Ц.. Подс. Ц. помолил свидетеля Т. да се обади вместо него по телефона или ако се наложи - да отиде лично на следващия ден в НСлС, в кабинета на следователя П., за да уведоми последния, че Ц. няма да може да се яви на разпита, за който бил призован на 30.03.2010 г. в 9.00 часа, тъй като е в болница и му предстои операция.

На следващия ден - 30.03.2010 г. на Ц. била извършена оперативна интервенция – „септопластика с обща анестезия“. Такава се налагала вследствие изкривяване на носната преграда, водещо до затруднено носово дишане. Подобно заболяване предполагало оперативно лечение, което в крайна сметка било извършено от началника на Клиника „УНГ“ при ВМА – доц. Ц.. Операцията преминала успешно и на 01.04.2010 г. подс. Ц. бил изписан от болничното заведение.

Изпълнявайки молбата на Ц. от предходния ден, на 30.03.2010 г. /вторник/, сутринта свидетелят Т. опитал да се свърже по телефона със следовател П.П., но след като не успял, отишъл на място в НСлС, където се срещнал лично със следователя и го информирал, че Ц. не може да се яви на насрочения разпит, поради провеждане на операция в същия ден. Свидетелят П. уведомил свидетеля Т., че е необходимо да се представи медицинско свидетелство, удостоверяващо операцията на Ц., и определил нова дата и час за явяване на Ц. на разпит в НСлС.

След като излязъл от сградата на НСлС, св. Т. изпратил съобщение /СМС/ на подс. Ц., с който го информирал, че явяването при следователя П. се отлага за шести април. Същия ден св. Т. не се видял лично с подс. Ц..

На 30.03.2010 г. в 13.43 часа св. П. отново потърсил подс. П. и двамата си определили среща, която се провела около 15,00 часа в сладкарницата на Гранд-хотел „С.“. На тази среща от проведения разговор и от думите на св. П. подс. П. разбрал, че Н.Ц. не се е явил на насрочения разпит, че бил влязъл в болница и че си бил правил операция. В хода на разговора П. заплашил, че ако Ц. не му даде 25 000 евро до обяд на първи април ще се наложи да действа „както трябва“, т.е. ще се случат неблагоприятни за него неща.

Подс. П. се опитал да отложи датата, тъй като искал да се свърже с подс. Ц. и да му съобщи за случващото се. Понеже опитът му не успял и П. бил настоятелен, П. му казал, че ще направи всичко възможно да се видят на първи април.

Уговорката била срещата да стане в кантората на съпругата на подс. П. – нотариус А. П., намираща се в град С., на бул. П. Е. № **.

Подс. П. обмислил ситуацията внимателно, като взел предвид, че свидетелят П. е представител на националното следствие. В проведените помежду им разговори бил използвал имената на бившия и настоящия ръководител на следствието, а също и на самия Главен прокурор, което оставило впечатление, че се познава с тях.

П. нямал контакт с Н.Ц.. Не положил усилия да разбере в коя болница е настанен, като счел, че не е уместно да го притеснява след направената му оперативна интервенция. Решил сам да се справи със създалия се проблем, като на наглото поведение на св. П. отговори със същата бруталност по начин, по който да разреши казуса веднъж завинаги.

Подс. П. се обадил на П., както се били уговорили, и на 01.04.2010 г., около обяд, се видели в нотариалната кантора на съпругата на П.. Там П. дал на П. плик, в който, според обясненията на самия П., бил сложил тесте стари неденоминирани левове /стари банкноти, излезли от обръщение/. Подс. П. нарочно бил оставил плика незапечатан, за да може П. по-лесно да види съдържанието му. В кантората на съпругата си П. подхвърлил плика към П. и той паднал на масата. Идеята на П. била П. да го отвори веднага, на място. Искал да му даде няколко много ясни сигнала, а именно - че това действие е координирано с подс. Ц.. Затова и казал: „Ходих в болницата и взех парите от Ц.“. Това, разбира се, не отговаряло на истината. За да демонстрира, че поисканите пари са много, подс. П. заявил: „Тези пари са събрани от три места“.

Понеже св. П. не тръгнал да отваря плика, П. му казал: „Тук има 20 000 евро“, а не 25 000 евро, както той очаквал и каквато била уговорката. Целта на П. била да събуди любопитството на П. да отвори плика и след това да му направи скандал.

Пликът стоял на масата. П. сложил телефона си на него и към края на разговора, хващайки плика в ръката си, излязъл през вратата. П. очаквал, че П. ще се върне, когато установи какво съдържа пликът. Вместо това, в кантората на нотариус П. нахлули въоръжени и маскирани мъже, за които впоследствие присъстващите там установили, че са полицейски служители.

Подсъдимият П. бил задържан по начин, станал впоследствие и медийно достояние. Начинът на задържането на подс. П. не е пряк предмет на настоящото производство.

На място в кантората на нот. П. пристигнали разследващи органи и започнали съответни процесуално-следствени действия.

Свидетелят П. със служебен автомобил отишъл в сградата на ДАНС. Там се забавил известно време, след което отишъл в сградата на НСлС, където с протокол за доброволно предаване от 01.04.2010 г. предал на следователя при НСлС - К. К., водещ разследването по делото, следните веществени доказателства: „бял плик, формат А4, неразпечатан, в който се установиха 100 броя банкноти с номинал 200 евро, завити с ластик“. Серийните номера на банкнотите са посочени в протокола за доброволно предаване.

На 01.04.2010 г. в жилищата на подсъдимите С., П. и Ц., както и в нотариалната кантора на нот. А. П., е било извършено претърсване и изземване на вещи, за които се считало, че могат да имат значение за делото. Надлежно съставени са четири броя протоколи за извършените ПСД.

От заключението на в. л. Ст. П. се установява, че изследваните от вещото лице 100 броя банкноти, с номинал 200 евро всяка, са истински. От писмо от БНБ изх. № 1105-0008/18.05.10 г. се установява, че тези банкноти са произведени на 20.10.2003 г. за Ц.Б. на Г.. Доставени са на 25.11.03 г. на Ц.Б. на Г., след което същия ден са транспортирани до Ц.Б. на Ф.. БНБ не следи по сериен номер банкнотите при извършването на операции с тях.

От осъществената в хода на досъдебното производство писмена кореспонденция с банки /приложена в т. 7 от ДП/, не са установени сделки и банкови операции със стоте броя банкноти с номинал от 200 евро, предадени от св. П. с протокол за доброволно предаване.

Видно от заключението /основно и допълнително/ на дактилоскопната експертиза на в. л. Л.Ш. /т. 7, л. 6-9 и л. 30-31 от ДП/, върху изследваните банкноти с номинал 200 евро не са установени годни за идентификация дактилоскопни следи. Върху белия плик формат А4, изследван от вещото лице, са проявени два броя годни за идентификация следи, оставени от св. П.П. и водещия разследването орган – следователя К. К.. Следи от други лица няма. Експертът посочва в заключението си, че изследваният от него плик е „самозалепващ, с неотлепена лепенка“.

При огледа на плика, извършен в съдебно заседание, съдът констатира, че отразеното в експертизата е вярно – фабричната предпазна лента на плика не е премахната, тоест същият никога не е бил запечатван.

Видно от заключението на назначената от съда комплексна експертиза № 90/2011 г., изготвено от в.л. С.Ч. /л. 385 от том 2 от съдебното производство/, ръкописните текстове в Т.е 1, 2, 4, 5, 7 и 8 с ВДС, подробно конкретизирани в експертизата, са написани от едно и също лице, с тънкописец със сходно по цвят и нюанс черно мастило. Пишещият прибор, с който текстовете са изпълнени, вероятно е един и същ. Вещото лице установява идентичност между:

- почерка, отразен в ръкописните текстове, описани като обект на експертизата, датата „17. 03. 2010 година“, написан след думите „Считано от“ в том 1, на лист 2 и ръкописния текст „6 – 1115/17. 03. 2010 година“ и датата „17. 03. 2010 година“, написана след „регистрационен номер:“ и „Считано от:“ в том 1;

- почерка, отразен в ръкописния текст „17. 03. 2010 година“, написан след думите „Считано от:“ на лист 2, том 2 и в ръкописния текст „6 – 1105/17.03.2010 година“ и датата „17. 03. 2010 година“, написана след думите „регистрационен номер“ и „считано от:“ на лист 3, том 2;

- почерка, отразен в ръкописния текст „17. 03. 2010 година“, написан след думите „считано от:“ на лист 2, том 4 и ръкописния текст „6 – 1111/ 17. 03. 2010 година“ и датата „17. 03. 2010 година“, написана след думите „регистрационен номер“ и „считано от:“ на лист 3 в том 4;

- почерка, отразен в ръкописния текст „17. 03. 2010 година“, написан след думите „считано от:“ на лист 2, том 5 и ръкописния текст „6 - 1113 /17. 03. 2010 година“ и датата „17. 03. 2010 година“, написана след думите „регистрационен номер“ и „считано от:“ на лист 3, в том 5;

- почерка, отразен в ръкописния текст „17. 03. 2010 година“, написан след думите „считано от:“ на лист 2, том 7 и ръкописния текст „6 -1109/ 17. 03. 2010 година“ и датата „17. 03. 2010 година“, написана след думите „регистрационен номер“ и „считано от:“ на лист 3, том 7;

- почерка, отразен в ръкописния текст „17. 03. 2010 година“, написан след думите „считано от:“ на лист 2, в том 8 и ръкописния текст „6 – 1107/17. 03. 2010 година“ и датата „17. 03. 2010 година“, написана след думите „регистрационен номер“ и „считано от:“ на лист 3 в том 8.

Видно от заключението /основно и допълнително/ на допуснатата от съда в хода на съдебното следствие техническа експертиза, изготвена от вещото лице

проф. Е. Н. /л. 450-465 и л. 609-611 от том втори от съдебното производство/, няма съкращавания и монтаж на видео и звуков материал по съответните изследвани от експерта носители. Няма признаци и за друга намеса по видео и звуковите материали. Отсъствието на кадри във видеозаписите се обяснява с наличието на оператор, който е управлявал стартирането и спирането на записа. В случая операторът бил преценил, че за целите на записа не е необходимо да включва определени моменти /поява на чаши на масата/.

По отношение на св. П., по искане на защитата, бяха събрани доказателства, установяващи следното:

С постановление от 12.08.10 г. СРП е отказала да образува досъдебно производство срещу него за престъпление по чл. 343б от НК. Постановлението е потвърдено от СГП с постановление от 23.09.10 г. И двете постановления – на СРП и СГП са отменени от САП, като е прието, че при решаването на преписката са били игнорирани факти и обстоятелства от значение за прокурорските произнасяния. Според САП, налице е необоснован и неправилен отказ да се образува досъдебно производство срещу П.. По тези съображения преписката е изпратена на отдел И. към ВКП, както и на ВСС. Проверката във ВКП е приключила с доклад от 17.12.10 г., като е бил направен извод, че е извършено престъпление и е наложително провеждането на разследване от компетентната Софийска градска прокуратура. Предстои решаване на преписката.

С писмо от ВСС на съда е изпратено копие от цялата преписка вх. № 94-00-750/2010г. на Висшия Съдебен Съвет, образувана по повод публикация във в. „Т.“ от 14. 07. 2010 г. „скандален магистрат катастрофира пиян“, с която комисията „Професионална етика и превенция на корупцията“ се е самосезирала.

Видно от справка, изготвена от ръководителя на отдел „Вътрешен контрол“ в отдел „И.“ към ВКП, името на П. се споменава и във връзка с прокурорски преписки № 45051/04 и № 1330-13СП-1330/2007 г., образувани по данни за извършени престъпления по чл. 288 или чл. 294 НК. С постановление от 05.02.08 г. било прието, че срещу св. П. няма достатъчно доказателства, поради което производството е образувано и водено срещу неизвестен извършител. Понастоящем било спряно с постановление от 23.02.09 г.

Срещу П. е била образувана и водена и преписка 38321/2005 г. за престъпления по чл. 183 и по чл. 309 НК. Преписката е била прекратена във ВКП, като е било изразено мнение, че дори и да са извършени такива престъпления,

това не е станало във връзка със заеманата от П. длъжност. Поради това, преписката е била изпратена в СГП, от където нямало данни за произнасяне.

Друга преписка – 13155/04 г., включваща в себе си и преписки с други номера и с предмет нерегламентирани контакти на П., е била прекратена.

Не са установени сигнали, подадени от лицето Х.Л. срещу П.П..

Установена е преписка срещу П., образувана по сигнал на нотариус Б.Я.. Твърденията в преписката били, че П. е търсил контакти с Я., като е искал от същия 50 000 лева, за да прекрати съществуващите производства срещу него. Самата преписка не е намерена във ВКП! От входящия дневник на ВКП се установявало, че е дадена на градския прокурор.

От справки от ОДМВР – Враца не се установява наличие на досъдебни производства срещу св. П..

От МВР е постъпило писмо, в което се посочва, че св. П. няма данни да е бил съТ.ник на службите на МВР.

От писмо на И.а към ВСС е видно, че срещу П. не са извършвани проверки. От писмо от Секретаря на ВСС е видно, че срещу П. са получени няколко жалби и сигнали, по които е извършена проверка.

Видно от протоколи на СДОТО-МВР и доклади /уведомления/ на СГП, цялата събрана информация, която по преценка на органите на досъдебното производство е нямало да се ползва за изготвяна не ВДС, е била унищожена с протоколи. От писмо на ДАНС се установява, че при тях такава информация не е била унищожавана.

По делото е постъпило писмо от ВМА, според съдържанието на което не може да се направи справка във връзка с отразявания в регистрите за посетители за периода 29.03.2010 г. – 01.04.2010 г. на влизане в болницата на лицето Т.Н.П., тъй като в дните на свиждане - четвъртък и неделя посетителите, които идват на свиждане не се регистрират. Посочва се също, че при направена справка е установено, че няма регистрация лицето Т.Н.П. да е приемано на стационарно лечение в болницата. По делото е постъпило и второ писмо от Началника на ВМА, с което последният е уведомил съда, че във ВМА се води регистър за ежедневното влизане на лица извън личния състав, в които се отразяват имената на гражданите и имената на длъжностното лице, при което отиват, както и че е възможно влизането на лица, без отразяването във водения

регистър. За датите 29, 30, и 31 март 2010 година, ВМА не разполага с исканата информация поради това, че дневниците се съхраняват за календарна година.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Горната фактическа обстановка се установява въз основа на: обясненията на подсъдимите Н.Ц. /дадени пред съда/, Т.П. /дадените пред съда/ и П.С. /дадени пред съда/; показанията на свидетелите: П.П. /пред съда/, Д. Д., Й.Б., Р.П., Д.П., Б.Н., К.Т., д-р Л.З., Е.С., М.Г., В.Т., И.У.; способите за доказване: заключение на комплексна експертиза № 90/2011 г., изготвено от в.л. С.Ч. /л. 385 от том 2 от съдебното производство/, заключение /основно и допълнително/ на техническа експертиза, изготвени от вещото лице проф. Е. Н. /л. 450-465 и л. 609-611 от том втори от съдебното производство/, заключения на дактилоскопна експертиза по протокол № 10/ДКТ-58 от 09.04.2010 г. и протокол № 10/ДКТ-88 от 03.06.2010 г., изготвени от в.л. Л.Ш. /л. 6-9 и л. 30-31 от том 4 от ДП/, експертиза за техническо изследване на документи /банкноти/ на в.л. С.П. /т. 4, л. 17-19/, заключението на техническата експертиза на в.л. В.Г. и В.Г. / л.35-117 от том 4 на сл.д./; относимите писмени доказателства и доказателствени средства, приобщени по реда на чл. 283 НПК, приложени в Т.ете от досъдебното и съдебното производство, между които най-значими, според съда, са следните документи: протоколи за доброволно предаване /т. 1 ДП/, справка от ДАНС /л.9-10, т. 1 ДП/, справки за съдимост на тримата подсъдими, предложение и заповед за командироване на св. П. в НСлС /т. 1, л. 99-100 ДП/, писма от НСлС /т. 1, л. 101-104 ДП/, докладна записка от св. П. /т. 1, л. 5 ДП/, писмо от НСлС /л. 98 т. 1 ДП/, протоколи за претърсване и изземване, искания за одобряването им и одобрения от съдия от СГС /т. 2 от ДП/, писмо от Б. ДСК, документи за връщане на веществени доказателства, постановление от 27.08.2010 г. за частично прекратяване на настоящото наказателно производство, постановление от 06.12.10 г. на САП, кореспонденция на с МВР, ДАНС, ВКП, СГП, АС-Б. и ОС-П., включваща и писма-справки от ВКП, прокурорски преписки, образувани и водени във връзка с действия на св. П. П., справка от ОДМВР-Враца, протоколи на СДОТО-МВР за унищожаване на информация, която не е използвана за изготвяне на ВДС, справки от ВСС и ИВСС, постановление от 27.01.11 по пр.пр. № 7023/03 на СГП, постановление от 28.01.07 г. по пр.пр. № 5303/07 г. на СРП, постановление от 04.04.07 г. по пр. пр. 866/06 на СГП, писмо от зам. градския прокурор рег. № 4-1420/10/05.04.11 г., писма от СДОТО-МВР рег. № 73 и № 74/28.03.11 г., писмо от ДАНС рег. № ИН-788/14.04.11 г., извлечение от вх. регистър на СД"ТО"-ДАНС, писмо от 21.03.11 г. на ДАНС, писмо от Апелативен съд – Б. с приложено към него копие от

регистъра на този съд за СРС, писмо и копие от регистъра на ДАНС за посетителите в сградата на ДАНС на бул. Ч. В., справка от 10.03.11 г. от ДАНС за св. П. и приложените СРС, копие от входящия регистър на СГП за класифицирани материали, писмо от председателя на АС-Б. вх. № 4-1779/28.12.10 г. на СГС, писмо и копие от вх. регистър на СДОТО-МВР за искания за използване на СРС, писмо от председателя на ОС-П. вх. № 4-1749/10 на СГС с приложения, протокол за избор на разследващ следовател от дата 24.07.2009 г., 14:20:16 часа, оператор Е.Б., писма рег. № 198 и 199 от 21.12.10 на СДОТО-МВР, писмо от БНБ от 25.10.10 г., писма от ВМА относно подс. Т.П., болничен лист и епикриза за подс. Ц. /т. 1, л. 18 и 19 от ДП/, заверени копия от материали от сл.д. № 105/09 на НСлС, отрязък от призовка за подс. Н. Ц. за явяване в НСлС на 30 март 2010 година по ДП №105/09 година, подписана от следовател П.П., ръкописна бележка от св. Н., протокол за доброволно предаване от 01.04.10 г. /т. 1, л. 91-93 ДП/, материали от досъдебно производство № 88/2007 година по описа на НСлС, кореспонденция с банки относно извършени операции в евро /т. 7 от ДП/.

Писмени доказателства и доказателствени средства по реда на чл. 283 НПК бяха приобщени и във връзка с прилаганите СРС и изготвените ВДС /първоначално засекретените материали по делото/. Приложени са справки-разпечатки и писма-справки от мобилни оператори, протоколи за изготвени ВДС от прилагането на СРС, искания, разрешения и разпореждания за прилагане на СРС, декларации от св. П. за прилагане на СРС спрямо него, писма до АС-Б. за изготвени ВДС и протоколи от прилагане на СРС, уведомления за прекратяване прилагането на СРС. По голяма част от тези материали се съдържат в първоначално засекретените материали по делото. Друга част бяха приобщени в хода на съдебното производство, по искане на съда. Така, от председателите на АС-Б. и ОС-П. бяха изпратени всички материали, налични при тях във връзка с дадените разрешение за използване на СРС. От ДАНС и СДОТО-МВР бе изискана и приложена документация във връзка с експлоатацията на СРС.

Бяха ценени и всички останали писмени доказателства и доказателствени средства, изрично непосочени по-горе, но приобщени по реда на чл. 283 НПК към доказателствената съвкупност и имащи връзка с предмета на доказване по делото.

Като веществени доказателства от значение за правилното решаване на делото бяха ценени 1 бр. плик, формат А4, самозалепващ, с предпазна лента и 100 бр. банкноти с номинал 200 евро, подробно описани със серийни номера в протокол за доброволно предаване от 01.04.10 г. /т. 1, л. 91-93 ДП/. Бяха взети

предвид като такива и мобилните телефони, обект на експертизата на в.л. В.Г. и В.Г. / л.35-117 от том 4 на сл.д./.

Останалите събрани веществени доказателства – доброволно предадени и иззети с протоколи за претърсване и изземване, не са от значение за правилното решаване на делото.

Преди детайлното обсъждане на доказателствата, нужно е да се посочи, че материалите по делото далеч не отговарят на нормативните изисквания за тяхното подреждане, номериране и пр. Констатира се на места двойна номерация на страниците от досъдебното производство /в тяхната долна и горна част или две номерации само в горната част – т. 7, л. 62 и сл./ . Не е последователна и самата номерация на Т.ете. Обезпокоителен е и фактът, че част от първоначалната номерация на Т.ете е била заличена с бял коректор и впоследствие е добавена нова номерация /виж напр. том 1 л. 88 – 108 ДП/. На други места първоначалната номерация е задраскана и е написана нова такава /виж том 4 ДП/. Недопустимо е номерирането да се извършва с молив /отново том 4 ДП/. Констатира се и документи, впоследствие прикрепени с телбод /т. 1, л.80-84 ДП/. Независимо, че Т.ете от ДП са прошнуровани и подпечатани с печата на НСлС, при това положение е напълно възможна подмяната на книжа. Сред Т.ете по делото липсва том с № 8 /Т.ете с ВДС са с отделна номерация и само сред тях се съдържа подобен том с № 8/. Налице е процесуално нарушение, за което обаче не съществува способ да бъде отстранено.

По делото условно могат да бъдат обособени няколко групи доказателства:

В първата група могат да се включат гласните доказателства – обясненията на подсъдимите и свидетелските показания.

Втората група включва веществените доказателствени средства, изготвени в резултат на експлоатацията на специални разузнавателни средства /СРС/.

Към третата условна група съдът включва приобщените по делото веществени доказателства, релевантни за правилното решаване на делото. Най-важни тук са пликът, формат А4, и стоте броя банкноти с номинал 200 евро всяка.

Налице е и четвърта група, включваща писмените доказателства и доказателствени средства, както и способите за доказване - заключенията на изготвените експертизи.

Именно в тази последователност систематично по-долу ще бъдат анализирани събраните доказателства, доказателствени средства и способности за доказване.

По отношение обясненията на подсъдимите:

Добре известно е, че обясненията на всеки подсъдими, освен негово средство за защита, предоставено му от закона, могат да бъдат и важен източник на доказателства тогава, когато не влизат в противоречие с останалите доказателства, логични са и са житейски правдиви.

В този смисъл, съдът не намери каквито и да било основания да не кредитира обясненията на подс. Н.Ц., в които той по същество отрича да е участвал в извършване на вмененото му престъпление. Прокуратурата, въпреки носената от нея тежест на доказване по чл. 103, ал. 1 НПК, не ангажира доказателства, от които да се установява, че през инкриминирания период между подс. Ц. и останалите двама подсъдими е съществувало познанство и са били осъществявани контакти, насочени към реализация на процесното престъпление. Наистина, както посочва и подс. Ц., нормално и логично е, ако такива контакти са били осъществени, същите да са фиксирани посредством прилаганите спрямо него СРС. Подобно нещо в изготвените ВДС несъмнено липсва. Няма такива данни и в заключението на техническата експертиза на в.л. Г. и Г.. Не се установява от показанията на разпитаните свидетели между Ц. и останалите свидетели да е съществувала и комуникация посредством трети лица. Всички разпитани пред съда свидетели отричат да са предавали съобщения във връзка с процесния случай от подс. П. на подс. Ц. и обратно. Още повече, през част от процесния период Ц. е бил на лечение в болнично заведение, при ограничен достъп до него, което прави версията на прокуратурата още по-малко вероятна.

Ето защо, съдът не споделя версията, поддържана от държавното обвинение, че подс. Т.П. е осъществил контакт с подс. Ц., за да го предупреди да не се явява на насрочения разпит в НСлС. Твърдението, че подс. Ц. е нямало от къде другаде да знае за датата на този разпит е категорично опровергано от представения в съдебно заседание отрязък от призовка до подс. Н.Ц. за явяване в НСлС, както и от показанията на свидетелите Б.Н. и К.Т., които съдът кредитира изцяло.

С оглед на това, неверни са твърденията на св. П.П., че въпросната призовка му е върната, без да е изобщо връчвана. Доказа се, че отрязък от призовката е бил оставен на вратата на подс. Ц., макар и без да му е бил връчен лично. В резултат, Ц. е имало от къде да знае за насрочения за 30.03.2010 г. разпит в

НСлС. При това положение, нормално, логично и съобразено със закона е било поведението на Ц. - да депозира молба, посочвайки уважителна причина за неявяването си пред следователя П., както е и сторил.

Съдът кредитира изцяло и обясненията на подс. П.С.. Същите бяха преценени като логични, последователни и правдиви. Решаващ аргумент в тяхна подкрепа е и част от съдържанието на изготвените ВДС от прилагането на СРС /в оневиняващата им част - виж уточнението по-долу/. И тук събраните чрез СРС данни съдът използва единствено в полза на подсъдимите.

В частност, съдът кредитира обясненията на С., че П.П. е потърсил контакт и се е свързал с него. Напълно възможно е това П. да е сторил от друг телефон, за наличието на какъвто, както ще стане въпрос, данни по делото има достатъчно. Обясненията на С. за повода, по който П. го е бил потърсил – относно дело, разпределено на С. като съдия-докладчик, се явяват подкрепени от съдържанието на ВДС от прилагане на СРС, поради което предпочитание следва да се даде именно на обясненията на подсъдимия, като не бъдат кредитирани показанията на св. П..

Съдът не кредитира показанията на св. П. и в частта, че първата му среща със С. е била на 12.03.2010 г. В тази си част показанията на П. също са опровергани. Видно е от записан между двамата разговор, обективиран в протокол за изготвяне на ВДС, че те са имали и предходна среща в кафене „Б.Ф.“, за която П. премълчава в показанията си: „П: Да, ха-ха-ха. А-а-а, и реално съм ходил там веднъж, Ч. имаше рожден ден. Нема да, nekъде в “Червена звезда”. Ето го кафето. Виж колко е лесно. С: Аз точно тука обърнах. П: Нали ти казах, “Б.Ф.”. С: Е, как да го видя, че пише “Б.Ф.”? Аз обърнах. П: То си е написано. С: От тука виждаш ли го какво пише? Нищо не виждаш /не се разбира/. П: Нещо си гледал според /не се разбира/. Тре’а да се прегледаш. /не се разбира/. С: А от тука виждаш ли к’во пише, бе човек. П: Е, не, ама аз го знам. С: Е! Еби му майката, аз ей тука обърнах. П: Е! С: Ей тука обърнах. Идиот! За пет метра“.

Ясно става от съдържанието на така проведеня разговор, че двамата са се срещали и преди в кафене „Б.Ф.“. В подкрепа на версията, съдържаща се в обясненията на подс. С., е и споменаването на „месец май“ в проведен между С. и П. разговор. С основание защитата акцентира на този факт, който бил пропуснат при изготвяне на приложените по делото ВДС, но бе констатиран от съда при прослушване на изготвените при прилагане на СРС записи. За недостоверност на показанията на св. П. свидетелства и фактът, че той скри пред съда обстоятелството, че е ползвал и втори мобилен телефон.

Видно е от приложените ВДС, че разговорът на 17.03.10 г. в кафе „Б.Ф.“ започва именно с темата, за която говори в обясненията си подс. С.: “С: Вчера се явиха те’а? Пак се отложи, щото нямаше, не дойдоха някой свидетели. Добре и ги четох принудително свидетелите за другия път.; П: Боклуците така пра’ат, к’во да искаш, к’во искаш.; С: Двама се /не се разбира/ вчера.”.

Въпросната тема се споменава и впоследствие многократно в разговорите между С. и П.. Знаейки за прилаганите СРС обаче, св. П. неохотно я отбягва: “С: С онези чувал ли си се бе?; П: Ми не искам. Добре. Друго-друго.”; “С: Аз. То това /не се чува/ никой не ти се обади? А? /не се чува/; П: Аз не искам да говоря с боклуци нек’ви. /не се разбира/ и т’ва е.; С: Щото нали и другите са. /не довършва/ лошото е, че аз тука последните пъти хората /не се чува, говори много тихо/ разбираш ли ме? Аз при К. /?/ един път /не се чува, говорят едновременно./; П: При /не се чува/ и да.; С: /не се чува, говори тихо/; П: К’во да ти кажа? ; С: Еми виж ги, виж ги. В смисъл, да не е в последния ден пак преди т’ва, щото /не се чува/.; П: Ами аз въобще не говоря с тях. Ебал съм ги в гъза!; С: Не бе, ти им, питай ги – кажете да или не, щото поне да знам, нали, да знаем к’во да правим.; П: Че ги питам, ама ако ми се обадят. Те нема да ми се обадят, щото аз съм им сърдит.; С: Е, звъни им ти. Твой ред е.; П: Ще видя, ще го мисля. Добре”.

Очевидно е, че в тези разговори изобщо не иде реч за делото срещу подс. Н.Ц.. Обсъжда се дело, разглеждано от подс. С. като съдия-докладчик.

На 17.03.2010 г. свидетелят П., а не подс. С. е този, който насочва разговора към делото, водено от П. срещу подс. Ц. - “П: А-а-а, дай да видим к’во правим с тоя Ц.. Значи аз”. Категоричният отговор на С. е: “Аз не знам.”.

Съдържанието на така проведения разговор дава поредно основание да се кредитират обясненията на подс. С. за сметка на показанията на св. П.. Видно е, че темата за делото срещу подс. Ц. е повдигната не от С., а от самия П.. Последният „създава“ схемата за даване на подкупа и определя нейните параметри, включително и сумата, която дори предизвиква учудване у подс. С..

Видно от съдържанието на ВДС, подс. С. първоначално не е наясно дори за какво дело срещу подс. Ц. става въпрос. Няма представа и дали самият Ц. знае за това дело. Затова и пита св. П.: „Ц., знае ли за т’ва дело?“. Видно е, че С. не знае нищо за това дело и за първи път научава за него от св. П.. Тоест, обясненията на подс. С. намират потвърждение дори и в приложените ВДС от СРС, на които прокуратурата основава обвинението си.

По тези съображения, а и предвид мотивите, които ще бъдат изложени при обсъждане показанията на самия П., съдът прецени, че следва да кредитира обясненията на подс. С., вместо противоречащите им показания на св. П.. Основателна е констатацията на адв. С., че по делото не са събрани доказателства, които с категоричност да опровергават заявеното от подс. С. /показанията на св. П. и съдържанието на ВДС от СРС не се кредитират от съда, както ще бъде изяснено по-долу/.

Съдът даде вяра и на обясненията на подс. Т.П. - тези депозирани в хода на съдебното следствие. Действително, констатира се съществено противоречие с обясненията, дадени от П., при разпита му пред разследващ орган на досъдебното производство. Това наложи прочитането на обясненията на подсъдимия, дадени тогава, на осн. чл. 279, ал. 2, вр. ал. 1, т. 3 от НПК.

Противоречия съдът констатира конкретно по следните въпроси: изпращал ли е подсъдимият П. съобщения до подсъдимия Ц., с какво съдържание, получавал ли е, макар и опосреден отговор от подсъдимия Ц., както и относно съдържанието на плика, предаден на последната среща със свидетеля П.П. и начина на получаване на това съдържание.

На първо място, съдът намира за нужно да отбележи, че противоречия в обясненията на подс. П. се констатира единствено в отделни техни части, а не като цяло. По тази причина не беше уважено и искането на прокуратурата обясненията на П. да бъдат прочетени в цялост. Всъщност, в голямата си част обясненията на П. от ДП се припокриват с тази, депозирани пред съда. Така например, в хода на цялото наказателно производство, още от досъдебната му фаза, подс. П. последователно и еднозначно е поддържал, че се касае за изнудване, „рекет“ от страна на св. П..

По отношение на различията в обясненията на подс. П.:

Първото и основно такова е досежно това общувал ли е подс. П. с подс. Ц. по повод делото, водено от следователя П.П., и евентуалното даване на подкуп. Пред разследващ орган на досъдебното производство подс. П. е заявил, че той е уведомил Ц. да не се явява на разпит при следователя П.. В обясненията си пред съда подс. П. отрича да е контактувал с подс. Ц., твърдейки, че дори не е имал номера му.

Съдът констатира, че не се опровергава от останалите доказателства твърдението на подс. П., че не е комуникирал с подс. Ц. през процесния период. По делото не са приложени дори и СРС, съдържащи индиции в такава насока.

При положение, че спрямо подсъдимите Ц. и П. са били прилагани такива СРС през целия инкриминиран период, нормално би било те да съдържат данни за разговори и срещи помежду им, ако такива са били проведени. Няма и сигурни данни или доказателства за осъществен опосреден контакт между двамата. Никой от разпитаните по делото свидетели, включително св. Д. Д., Й.Б., Р.П. и Д.П., не потвърждава в показанията си подобно нещо. В резултат, неподкрепена от останалите доказателства е версията на подс. П. от досъдебното производство за проведена опосредена от трети лица комуникация между него и подс. Н.Ц.. Същевременно, изложеното от П. в хода на съдебното следствие се налага като истина. Изцяло кореспондира и с обясненията на подс. Ц., който също отрича да е контактувал с П..

Не могат да бъдат отхвърлени като неверни и обясненията на подс. П. пред съда в частта, в която същият твърди, че предадените от свидетеля П. като веществени доказателства плик и поредни банкноти от по 200 евро, на обща стойност 20 000 евро, всъщност не са същите, които по-рано същия ден П. е дал на П. в кантората на нотариус А. П., на бул. „П. Е.“ № **. Обсъжданите веществени доказателства, според съда, са приобщени по изключително съмнителен начин, което ги лишава от процесуалната им годност. С оглед на това, напълно възможна е версията, изложена от подс. П. в неговите обяснения, че банкнотите, предадени от св. П. с протокол за доброволно предаване, не са същите, които са предадени в кантората на нот. А. П.. Подробни съображения във връзка с веществените доказателства съдът посочва в настоящите мотиви на съответното систематично място и изцяло препраща към тях. Тук е достатъчно само да се спомене, че отсъствието на отпечатьци на подс. П. върху предадените от св. П. веществени доказателства и наличието на отпечатьк на самия П. от сгънатата /оказала се вътрешна/ страна на плика, сериозно разколебават твърдението, че това са пликът и неговото съдържание, които са били дадени от П. на П..

Същите тези току-що цитирани обстоятелства във връзка с дактилоскопните отпечатьци опровергават обясненията на подс. П. от досъдебното производство за начина, по който е получил инкриминираната сума от 20 000 евро. Не кореспондира с веществените доказателства твърдението на подсъдимия, направено на 19.04.10 г. пред разследващ орган, че е получил сумата от непознато лице в запечатан плик.

На първо място, съдът намира тази версия за житейски неправдива. Малко вероятно е непознато лице да предаде на подс. П. такава значителна сума. В реалния живот нещата далеч не се случват по подобен начин.

На второ, в съдебно заседание на 24.10.2012 г., при предявяване на веществените доказателство по реда на чл. 284 НПК, съдът изрично констатира, че фабрично монтираната лентата, предпазваща лепилото върху запечатващата част на приложения по делото като вещественно доказателство плик, не е свалена. Подобна констатация се съдържа и в заключението на в.л. Ш. /т. 7, л. 6 ДП/. Това може да означава само едно – намиращият се по делото плик никога не е бил запечатван, което само по себе си опровергава обясненията на подс. Т. П. от досъдебното производство и в тази им част. Няма как пликът да е бил запечатан, както е твърдял П. в разпита си на досъдебното производство.

На трето място, видно от заключението на в.л. Ш., върху плика не са открити дактилоскопни следи на въпросното непознато лице, за което говори подс. П. в обясненията си на досъдебното производство.

Съществено разминаване е налице и по отношение на това какво е било съдържанието на плика. Пред съда подс. П. заяви, че е бил поставил в него стари банкноти от преди деноминацията, докато на досъдебното производство е твърдял, че пликът е съдържал сумата от 20 000 евро, получени по горепосочения вече начин. Тук изцяло важи изложеното в предходния параграф. Отново съдът прецени, че следва да кредитира депозираните в съдебната фаза обяснения.

В обобщение, СГС преодоля цитираните противоречия, като прецени, че следва да се довери на обясненията на подс. Т.П., дадени пред съда, а не на досъдебното производство. В обясненията си пред съда П. изчерпателно, логично и достоверно обясни защо има разминаване с обясненията му от досъдебното производство. Изложените от него причини съдът намира за логични. Напълно разбираемо е подс. П. да е дал обяснения, с които да обслужи обвинителната теза, в замяна на благоприятни последици, обещани му в периода, през който е бил задържан под стража. От друга страна, съдът намира, че обясненията на П. от съдебното следствие в много по-голяма степен кореспондират с останалите събрани по делото доказателства.

Тук следва да се посочи още, че версията на подс. П. за съдържанието на проведените между него и св. П.П. разговори далеч не може да бъде изключена. Още от началото на производството, дори и в разпита си на 19.04.2010 г., подс. Т.П. е поддържал, че се касае за изнудване, по неговите думи – „рекет“ от страна на св. П.. Всъщност, както ще бъде подробно изложено на съответното систематично място, касае се не толкова за изнудване, колкото за настойчива

провокация към подкуп, осъществена от свидетеля П., съвместно с органите на досъдебното производство.

Не се опровергават от събраните доказателства и обясненията на П., че се е срещнал случайно с подс. С. вечерта на 17.03.2010 г. и че е провел разговор с него. С оглед на това, съдът кредитира обясненията на П. и в тази им част. По идентични съображения бе дадена вяра и на твърденията на П., че преди процесните събития е коментирал с подс. С. подетите срещу Н.Ц. дела и вероятността да се касае за „политическа репресия, с оглед създалата се конюнктура при новата власт“.

Предвид заключението на в.л. Н., съдът прие, че изготвеният запис на срещата между П. и П. е направляван от оператор, като част от разговора не е записан. Нещо повече, видно от приложения в том първи от съдебното производство Протокол на СДОТО-МВР рег. № У-296 от 06.04.2010 г., голяма част от СРС, приложени спрямо Т.П. са били и унищожени, чрез изтриването им. По този начин органите на досъдебното производство сами са се лишили от възможността да обосноват пред съда тезата си. Отделно от това, за съда възниква въпросът защо изобщо е било необходимо записът да бъде прекъсван, а част от събраните СРС - унищожени. Единственият логичен отговор е, че по този начин са били прикрити доказателства, които не обслужват тезата на държавното обвинение, а напротив – опровергават я.

По отношение на свидетелските показания:

Принципната позиция на съда е, че не могат да бъдат кредитирани показанията на свидетеля П.П.. В никакъв случай върху тях не би могла да почива една осъдителна присъда, за каквато претендират представителите на държавното обвинение в пледоариите си. Самият свидетел П. е заинтересован от изхода на делото и крайно предубеден, осъществил е целенасочена и тенденциозна провокация към подкуп, целяща събирането на улики срещу подсъдимите, действал е по начин, сходен с осъществяваната от него професия на следовател, намира се в определена зависимост от държавното обвинение, включително и служебна. През целия период, касаещ действията на подсъдимите, свидетелят е действал съгласувано, по указание и под надзора на прокуратурата и разследващите органи, преследвайки предварително и съвместно начертаната цел. Показанията му влизат в противоречие с части от останалите доказателства като на места се констатират откровени лъжи. В основни линии, причините да не бъдат кредитирани показанията на свидетеля П.П. са следните:

На първо място, видно от документите по делото, първоначалните съмнения са били, че именно св. П. възнамерява да предложи и даде подкуп на подс. С., в качеството му на съдия в СГС. Този факт, върху който акцентира и защитата, не може да бъде пренебрегнат. Индиции за него са налице в разпореждането на М.а на вътрешните работи /т. 5 с ВДС – л. 7 по горната номерация на страниците/, в което е записано следното: “Мотиви и основания за използване на СРС: П.П. е обещал подкуп на длъжностно лице от органите на съдебната власт – престъпление по смисъла на чл. 304А от НК”. Изрично трябва да се обърне внимание на факта, че въпросното разпореждане по чл. 18, ал. 1 ЗСРС на М.а на вътрешните работи е от 16.03.2010 г., т.е. то предхожда всички останали искания, разрешения и разпореждания за прилагане на СРС. Простата съпоставка между разпореждането на М.а от 16.03.10 г., от една страна, и исканията на прокурор В. и разрешенията на председателите на АС-Б. и ОС-П., от друга, показва коренната промяна в причините, поради които СРС са поискани и приложени първоначално и впоследствие. В хронологично първото по ред разпореждане на М.а на вътрешните работи /т. 5 с ВДС – л. 7 по горната номерация на страниците/ като уличен се сочи св. П.П., докато от следващия ден – 17.03.10 г. насетне разследването е вече насочено към подсъдимите П., Ц. и С. /видно останалите Т.е с ВДС и съдържащите се в тях искания, разрешения и разпореждания/.

Според съда, основателен е акцентът на защитника - адв. С., че е налице съвпадение на датата на разпореждането на М.а на вътрешните работи за прилагане на СРС спрямо св. П. и датата на сигнала на св. П. срещу подс. С., който е подаден няколко дни след разговора между двамата, проведен на 12.03.2010 г. При това положение не може да се изключи версията, че свидетелят П.П. е заинтересуван от уличаването на подсъдимия С. като извършител на престъплението „подкуп“, доколкото това несъмнено разрешава неговия личен проблем с правоохранителните органи.

След като обсъди доводите на прокуратурата, съдът не намира основания да приеме, че във въпросното разпореждане на М.а на вътрешните работи от 16.03.10 г. /т. 5 с ВДС – л. 7 по горната номерация на страниците/ е била допусната техническа грешка. Касае се не за една, а за две грешки, а именно – по отношение на лицето и по отношение на основанието, на което се иска прилагане на СРС. Немислимо е подобна „двойна“ грешка да е била допусната и на практика е невъзможно да е останала незабелязана. С оглед на това, логично и правдоподобно според съда звучи версията, че именно свидетелят П.П. е бил първоначално уличен в предлагане на подкуп – „престъпление по смисъла на чл. 304а НК“. От там насетне напълно нормално е свидетелят да излага в хода на настоящото наказателно производство защитната си версия,

целейки да оневини себе си. За подобни свои действия той не носи дори и наказателна отговорност, на основание чл. 292 от НК.

Изложеното е напълно достатъчно като основание да не се дава вяра на показанията на П., без да е нужно да се навлиза в изследване на неговото минало, както процедира защитата на подсъдимите. За съда е въвн от всякакво съмнение, че в случая личността и показанията на П. не могат да се ползват с нужното доверие. Няма как твърденията на този свидетел да бъдат поставени в основата на евентуална осъдителна присъда.

На второ място, съдът приема, че цялостното поведение на св. П. сочи на една извършена от негова страна преднамерена, тенденциозна провокация към подкуп, целяща да уличи подсъдимите в престъпление, което те иначе не биха извършили. Подобни действия наказателният закон забранява с нормата на чл. 307 НК.

В настоящия случай от съдържанието на приложените ВДС е видно, че св. П. е убеждавал и мотивирал в проведените с подсъдимите С. и П. разговори, че положението около подс. Ц. е доста сериозно. Именно П. за първи път насочва разговора към делото срещу подс. Ц., заявявайки: „А-а-а, дай да видим к'во правим с тоя Ц.“. Освен това, св. П. впоследствие многократно поставя темата за Ц. на дневен ред, настоява за отговор, иска и обосновава конкретни суми, дори заплашва с неблагоприятни последици и припряно поставя срокове за даване на подкупа:

„Добре, дай да говорим за това наш'то, 'щото то си е на досъдебна фаза и нема.“

„Добре, питай го навит ли е да работиме и това вече ще го коментираме“, „Значи ти му кажи “да”. Работим. Обаче да каже какво предлага. Сега, знаеш, командирован съм в Главно. Б. ми има доверие, тука-а си има риск“,

„Еми, сто бона, бе! Извинявай, ама тука говориме за сто и двајсет милиона. Хайде аз ще свърша досъдебна фаза, о'кей, добре, ама важното е как ще я подложат.... ти знаеш, че и ти ще вземеш, нема как да не вземеш. Значи ние пра'име ли го за под петдесет-шейсет хиляди евро, няма смисъл да го пра'име.... Ми така му кажи. Нали ти казвам. Да-а, щото примерно утре, ще ме пита Б., ми що не излиза т'ва дело, ми, ще ка'еме, не излиза началник. Не излиза, колективни експертизите вече, трябва да се работи с вещи лица, знаеш как е.... Е, експертизата няма да му я плащаме ние. Тея, вещите лица колко ще искат? Не може ние да се ангажираме в една сума от такъв параметър и той да /не се

разбира/ ха-ха-ха. Нали знаеш, могат да се подберат експерти, знаеш кой ги назначава“.

„Действаме. Добре. Е, ми се’а той не знам до колко си наясно – става въпрос, за Е.” ъ-ъ-ъ Ж.К., нали, гепили са 120 милиона ... Значи ти като му кажеш за к’во става въпрос, той много си го знае... Значи, да ти дам един коз, който можеш да му кажеш, нали, за да види, че нещата са много. Той си знае, че са много дебели. Ти като му кажеш той няма да ги обсъжда. Той знае всичко много добре“.

При тези факти, според съда, провокацията към подкуп е очевидна. На това основание показанията на лицето, извършило констатираната провокация, няма как да бъдат кредитирани от съда в ущърб на лицата, към които провокацията е била насочена.

Не може да се подмине и още едно обстоятелството, заявено от П. в разпита му пред съда: „Аз не съм участвал в изготвянето на план на лист, но е имало съвещание, ако така се реагира, ако иначе се реагира. Основното е било много да се внимава да не стане така накрая да има провокация за подкуп. Това е основното, което се обсъждаше всяка фраза дали не води към провокация към подкуп... Указания никой не ми е давал не се е родил човека, който ще ми повлияе. Всичко е било взимане на съвместни решения. Имал съм думата, решенията се вземаха в крайна сметка след обсъждане... Говорихме как да се държа какво да говорим, обсъждали сме го всички... Основната работа съм я свършил аз колкото и нескромно да звучи“.

Така изложеното допълнително и много сериозно компрометира показанията на П., защото същите логично и очевидно целят безрезервно да обслужват обвинителната теза. Цялостното установено по делото поведение на П. е било насочено към създаване на улики срещу тримата подсъдими. При това положение, няма как показанията му да се считат за непредубедени, обективни и достоверни. Те не са от естество, което прави възможно постановяването на осъдителна присъда.

На трето място, показанията на П. се явяват неправдиви и противоречащи на останалите събрани доказателства, което е още едно основание да не може да се кредитират от съда. На места заявеното от свидетеля е откровена лъжа.

Така, житейски недостоверно, нелогично и неправдиво за съда изглежда твърдението на св. П., че е подал докладната си до своя ръководител чак на 16.03.2010 г., тъй като денят 12.03.2010 г. е бил петък, а след това - на 15.03.2010

г., ръководителят му бил ангажиран и нямало как да сведе до знанието му случващото се. Според съда, ако изнесеното от П. е вярно, то той е разполагал с достатъчно време да уведоми компетентните органи за срещата и разговора си с подс. П.С. значително време преди датата, на която е сторил това - 16.03.2010 г. Изобщо не е било нужно това да става с официален нарочен документ – докладна записка. Поведението на П. е Т.но обяснимо с изтъкнатите от него причини. Свидетелят П. е магистрат – следовател. Несериозно е да се твърди и мисли, че той не е подал сигнал за предстоящо извършване на тежко умишлено престъпление, каквото несъмнено е подкупът, тъй като ръководителят му бил ангажиран и предстояли почивни дни. Първо, сигналът не е било задължително да се подаде до ръководителя на НСлС. Второ, сигналът не е било задължително да се подаде в работен ден. Съдът намира за нужно да отбележи, че в Република България са конституирани и функционират достатъчно правоохранителни органи, в които дежурни служители има и през почивните дни, денонощно. Бидейки следовател в НСлС, св. П. много добре е знаел това. Предвид изложеното, този съд застава на мнението, че П. не е уведомил никого за срещата си с подс. С. единствено и само защото не е искал да стори това. Прочее, този извод на съда е основан и на непосредственото впечатление от начина, по който П. депозира показанията си в хода на процеса.

Категорично неверни и лъжовни, според съда, са показанията на свидетеля П.П. и по отношение на обстоятелството колко мобилни телефона /респ. СИМ-карти/ е ползвал той през инкриминирания период. Това обстоятелство е особено важно, както с оглед цялостната преценка на показанията на П., така и предвид нуждата да се прецени налице ли е била провокация към подкуп.

Видно от представените от прокуратурата ВДС от СРС, на 30 март между 15.06 и 15.38 часа, св. П.П. е провел разговор по телефона - входящо обаждане. В протокола за изготвяне на въпросното ВДС е отразено: “Звъни телефон. П. провежда разговор”. Според приложената по делото справка-разпечатка от мобилен оператор обаче, от контролирания посредством СРС телефон на св. П. такъв не е проведен. Това убедително свидетелства, че към този момент П. е разполагал с поне още един телефон, което противоречи на показанията му и същевременно потвърждава обясненията на подс. П.С..

Основателно защитата изтъква, че от приложените ВДС от срещата на 17.03.2010 г. става ясно, че св. П. и подс. С. са водили разговори за уговорена среща помежду им в кафене “Б.Ф.” в предходни дни. Съдържанието на ВДС ясно потвърждава това. Видно е как между двамата се обсъжда, че С. е обърнал на пет метра от заведението, тъй като не бил видял надписа „Б.Ф.“. Така

констатираният факт определено противоречи на изнесеното в показанията на П., че са се видели със С. за пръв път на 08.03.2010 г. в кафе "К.". Явно е, че предишен ден между двамата е имало и друга уговорка за среща в „Б.Ф.". Същевременно, съдържанието на този разговор още един път потвърждава, че св. П. е ползвал повече от един мобилен телефон, тъй като разговорите на П. във връзка с тази предходна среща очевидно не са водени от тел. *****. Потвърждава и обясненията на подс. С., че помежду им е имало и предходни срещи, провеждани във връзка с дело, по което С. е бил съдия-докладчик, което дело представлявало интерес за П..

Невъзможно е органите на досъдебното производство, които са работили съвместно с колегата си – свидетеля П., да не са знаели, че той ползва повече от един мобилен телефон. Напълно неясно е за съда защо данни за разговорите от втория мобилен телефон, ползван от П., не фигурират по делото. При наличието обаче на сигурна информация за използването на такъв телефон, съдържаща се в представените от самото държавно обвинение веществени доказателствени средства – протоколи от прилагането на СРС, съдът не може да изключи като възможна и дори като по-вероятна версията, лансирана от подс. С., а именно – че св. П. го е потърсил. Напълно възможно е в случая това да е станало от втория неустановен по делото телефон, ползван от св. П..

Във връзка с изложеното, и тук не може да не бъде обърнато внимание върху поведението на разследващите органи, което е в пълно противоречие с правилата, установени в НПК. У съда няма как да не остане впечатлението, че разследващите органи тотално са пренебрегнали задължението си да приложат по делото доказателствата, оневиняващи подсъдимите. Вместо това, направен е опит същите да бъдат укрити от подсъдимите, тяхната защита и съда. Притеснителен е и фактът, че голяма част от данните, получени при използване на СРС са били унищожени, видно от протоколите, предоставени на съда от СДОТО-МВР. Несъблюдаването на изискванията на НПК за събиране и преценка на доказателствата следва да бъде отчетено от съда при тяхната оценка.

По-нататък, неверни са показанията на св. П. и в частта им, в която същият твърди, че първата му среща с подс. С. е била по инициатива на С.. Напълно възможно е П. да е потърсил С. от втория мобилен телефон, с който е разполагал /видно от ВДС от прилагането на СРС/. Така лесно може да се обясни липсата на изходящо обаждане от проследения в хода на разследването телефон на св. П.. Съдържанието на проведените между С. и П. разговори дава основание на съда да приеме, че инициативата на тези разговори е била именно на св. П., както твърди в обясненията си подс. П.С..

Тук следва да се отбележи, че обясненията на последния се явяват по-правдоподобни, логични и кореспондиращи с останалите доказателства. Версията на С., че П. го е потърсил във връзка с разглеждането на дело, възложено му като съдия, производството по което е било отложено за май месец, се потвърждава от съдържанието на възпроизведените в съдебно заседание звукозаписи. Макар и да липсва в протокола за ВДС, съдът констатира подобна реплика, което бе отразено в съдебния протокол. Отделно от това, цялостният контекст и съдържание на разговорите, водени между С. и П., дават основание на съда да приеме, че истината за случилото се съдържа именно в обясненията на подсъдимия С., а не в показанията на св. П.. Думите на П., записани с помощта на СРС и отразени в съответните протоколи, разкриват една целенасоченост, настоятелност и последователност в преследването на крайната цел – да се провокира ситуация на даване на подкуп. При това положение, нормално и логично е инициативата за провеждане на срещите и разговорите, както и за даване на подкуп, да е изхождала именно от св. П.. Установява се от доказателствата, че П. е търсил подсъдимите С. и П. по телефона, което още един път затвърждава този извод. За настойчивост от страна на П., окачествена дори като „изнудване“ и „рекет“, говори и подс. Т.П. в кредитираните от съда негови обяснения.

Както ще бъде изложено на съответното място в настоящите мотиви, под сериозно съмнение са и твърденията на П., че предаденият от него на следовател К. плик, формат А4, както и неговото съдържание, са точно тези, които е получил по-рано от подс. Т.П.. Тук е нужно да се отбележи само, че във връзка с веществените доказателства се констатира още едно противоречие между показанията на П. и останалите доказателства по делото. Категорично неверни са показанията на свидетеля, че не е отварял плика, приложен по делото, за който се твърди, че му е предаден от подс. П.. Видно от заключението на изготвената дактилоскопна експертиза, от вътрешната сгъната страна на плика е налице пръстов отпечатък, оставен от св. П.. Това недвусмислено сочи, че той е отварял въпросния плик.

По нататък, очевидно е от съдържанието на ВДС, както изтъква защитата, че нито П.С., нито Т.П. знаят за какво дело става дума по време на първите си срещи със св. П.. И двамата разпитват св. П.П. за предмета на сл. д. № 105/09 и го питат дали подс. Ц. изобщо знае за него. При това положение изключено е въпросът за това дело да е повдигнат от подс. С. или подс. П.. Няма дори данни, че подс. С. изобщо е знаел, че П. е включен допълнително в разследващия екип в НСлС. Тоест, налага се еднозначен извод, че провокацията да се говори за сл.д. № 105/09 г., за евентуално „оправяне“ на подс. Ц., за даването на пари и

за точната сума пари, идва едностранно от свидетеля П., противно на неговите твърдения в разпита му като свидетел.

Като неверни и противоречащи на останалите доказателства по делото съдът прецени и твърденията на св. П.П., че изпратената от него призовка до подс. Ц. му е била върната в цялост. Доказа се от представеното в съдебно заседание от защитата писмено доказателство /призовка/, както и от показанията на призовкаря от НСлС, че тази призовката е била оставена на вратата на подс. Ц., без да му е била връчена лично.

По отношение на останалите свидетелски показания, изслушани по делото:

Съдът кредитира показанията на св. К.Т., И.У., Д.П., М.Г., В.Т., Д. Д., Р.П. и Й.Б., които намери за логични, последователни и житейски правдиви. От същите се установи, че свидетелите са познавали подсъдимия Ц. и са се срещали с него през процесния период. От показанията на тези свидетели обаче не се установява участие на подс. Ц. в даването на подкуп. Така, свидетелят Д. е категоричен за следното: „Никога не е ставало въпрос за това да се дадат пари на следовател, който води дело срещу господин Ц.“. Св. Б. заявява: „Г-н Ц. не ме е молил да нося плик или пари“. Св. Р.П. твърди пред съда: „Не сме коментирали парични въпроси тогава, не помня това нещо. Това е всичко, за което говорихме“. Свидателят Д.П. посочва, че отношенията му с Ц. са били чисто делови, свързани с общи бизнес-проекти. Няма основание заявеното от тези свидетели да не бъде прието за достоверно, тъй като показанията им не се опровергават от останалите събрани доказателства. От съдържанието им не се установиха факти, подкрепящи обвинителната теза. Всеки един от свидетелите по един или друг начин е познавал подсъдимите и е комуникирал с тях – било служебно, било като приятел. Свидетелите обаче отричат да са възприели конкретни факти, свързани с описаната в обвинителния акт престъпна дейност.

Важно е да се посочи, че показанията на св. Т. се потвърждават както от обясненията на подс. П., така и от показанията на св. П.П.. Показанията на Т. изцяло кореспондират и с приложените по делото писмени доказателства – призовка и ръкописна бележка /т. 1, л. 106-107 от ДП/.

Показанията на свидетелите Н.С. и С.Б. с нищо не допринесоха за изясняване на обективната истина по делото. Обсъждането им тук е ненужно.

От изключително значение за правилното решаване на делото е въпросът за годността на изготвените и приложени по делото веществени доказателствени

средства /ВДС/, получени при използване на специални разузнавателни средства /СРС/. Този въпрос основателно се поставя под формата на възражения от страна на защитата и на тримата подсъдими. Съдът намира наведените от защитниците доводи в хода на съдебните прения за изцяло основателни по следните съображения:

Видно от материалите, съдържащи се в том 1-8 с ВДС, приложени на досъдебното производство, направени са били общо осем искания за експлоатиране на СРС. Две от тях са отправени до Председателя на Окръжен съд - П. - съдия С. Ц., а останалите шест – до Председателя на Апелативен съд – Б. – съдия Е. Н.. В исканията до председателя на ОС-П. /т. 3 и т. 6 от ВДС/ невярно е било посочено, че е налична информация, според която подс. Т.П. е поел ангажимент „лично да получи средствата и да ги предостави на територията на гр. П.“. Такава информация в материалите по делото съдът не констатира да е налична. Видно от изисканата от съда справка, получена в секретното деловодство на съда с вх. № 4-356/10.03.11 г., такава информация не е имало и в ДАНС, която агенция по онова време се е занимавала с процесния случай. От писмо на СДОТО към МВР от 21.12.2010 г. се установява, че подобна информация няма и при тях.

С оглед на това, следва да се приеме, че далият разрешението - Председателят на ОС-П. очевидно е бил въведен в заблуждение от наблюдаващия прокурор относно фактическите основания, налагащи даването на разрешение за прилагане на СРС. Прокурорът е допуснал съществено и грубо нарушение на изискванията на чл. 173, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НПК и чл. 14, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗСРС.

Нарушение на горните разпоредби е налице и досежно исканията, отправени до съдия Н. – Председател на АС-Б., доколкото в същите пък изобщо не са описани факти, обосноваващи връзка между съдебния район на АС-Б. и воденото досъдебно производство.

Общото между двете групи искания – до председателите на АС-Б. и ОС-П., е, че изобщо не са били адресирани до компетентните да дадат разрешение за прилагане на СРС магистрати.

Основен принцип в действащото законодателство е, че специалните разузнавателни средства /съкр. „СРС“/ е допустимо да бъдат използвани след даване на разрешение от съдебен орган и при стриктно спазване на предвидените в закона други предпоставки. Съгласно трайната практика на съдилищата, липсата на надлежно дадено разрешение за прилагане на СРС лишава резултатите, получени от използването им, от доказателствена сила в

наказателния процес. Изобщо, нарушаването на императивните правила за събиране на доказателствата всякога има за резултат дискредитирането им като годни такива. Така, изрично в Решение № 504 от 22.11.2005 г. по н. д. № 1072/2004 г., III н. о. на ВКС се посочва следното: „Преценката на оправомощения председател на съда (Градски за С., Окръжен за страната, респ. Апелативен съд) е гаранцията в закона, без която е недопустимо приложението на предвидените от закона ограничения на правата на личността, защитени от Конституцията и от ЕКЗПЧОС. Затова липсата на разрешението на органа към момента на провеждането на това действие безусловно води до невалидност на изготвените веществени доказателствени средства“.

По настоящото дело не е спорен въпросът, че действията на подсъдимите лица, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, са били извършени на територията на град С.. Противно на първоначалните твърдения на прокуратурата, няма никакви данни действия да са били планирани или извършвани на територията на други градове, вкл. Б. и П.. Няма спор и относно обстоятелството, че разследването по делото е осъществено под надзора и в района на Софийската градска прокуратура.

Съобразно правилото на чл. 174, ал. 5 от НПК, възпроизведено и в чл. 15, ал. 3 ЗСРС, следвало е при това положение разрешението за използване на СРС да се иска и даде от Председателя на Софийския апелативен съд, доколкото обв. С. е бил съдия в СГС. Именно САС се явява „съответен съд“ по отношение на Софийския градски съд и неговият председател е притежавал изключителната компетентност да разреши използването на СРС.

Понятието „съответен съд“ се употребява на множество места в действащия процесуален закон – напр. чл. 64, 67, 68, 69, 70, 72, 111, 146, 161, 164, 165, 222 и др. от НПК. В съдебната практика не съществува спор относно това как се определя „съответния“ съд. Съответен е този съд – първоинстанционен или въззивен, в чийто съдебен район се извършва разследването /в този смисъл и Определение № 116 от 07.07.2011 г. по НЧД № 1712/2011 г., Н. К., III н. о. на ВКС/.

Няма логика да се приеме, че различен смисъл в понятието „съответен“ е вложен в разпоредбата на чл. 174 от НПК. След като разследването е извършено под надзора на Софийската градска прокуратура, описаните в обвинителния акт действия са осъществени в град С., а подс. С. е бил съдия в Софийския градски съд, следвало е всички разрешения за прилагане на СРС да бъдат искани и дадени от председателя на съответния апелативен съд – в

случая Софийския апелативен съд, респ. – от изрично оправомощен от него зам. председател.

Компетентността на председателите на СГС и САС да дадат разрешенията за прилагане на СРС в процесния случай е изрично уредена в чл. 35, ал. 3 НПК, но тя произтича и от общите правила за местна подсъдност – чл. 36 НПК.

Непонятно за този съд остава по какви причини настоящият председател на Софийския апелативен съд не се ползва с доверието на държавното обвинение, за да се пренебрегне неговата законоустановена компетентност да даде разрешение за прилагане на СРС. Ако прокуратурата е имала предвид конкретни факти, свързани с личността на административния ръководител на САС и неговата надеждност, следвало е да ги релевира в процеса по съответния начин.

Поставените от законодателя в ЗСРС и НПК изисквания към експлоатацията на специалните разузнавателни средства са императивни. Прилагането на СРС всякога води до съществено засягане на конституционно защитени права на лицата, спрямо които СРС се прилагат. Ето защо, редът за прилагане им е строго регламентиран, като нарушаването му опорочава извършените действия до степен на тяхната негодност. „Искането за разрешаване на използването на специално разузнавателно средство, както и даването на разрешение за използването му, следва да е направено от компетентен орган“ – в този смисъл виж Решение № 92 от 19.11.2004 г. по н. д. № 955/2003 г., III н. о. на ВКС. В настоящия случай разрешенията за използване на СРС не са дадени от компетентните за това съдебни органи.

Пред разследващите органи е съществувала потенциалната възможност, предоставена от чл. 195, ал. 4 НПК, за промяна на съдебния район, в който да бъде извършено разследването. По делото обаче липсват данни и твърдения да е била извършена промяна на района на разследването по реда на чл. 195, ал. 4 НПК. Компетентен да се произнесе по подобен въпрос е бил Главният прокурор, тоест решаването му е предоставено на самата прокуратура. Държавното обвинение не се е възползвало от предоставената му от закона възможност. Вместо това прокуратурата е предпочела да заобиколи закона, опорочавайки събраните посредством използване на СРС доказателствени средства. Държавното обвинение е въвело в заблуждение председателя на ОС-П., като е посочило пред него неверни твърдения. Във връзка с това, следва да се подчертае още веднъж, че противно на твърденията, съдържащи се в исканията на прокуратурата за даване на разрешение за използване на СРС /том 3 и том 6 с ВДС, на стр. 2 по горната номерация на страниците/, по делото

няма и към онзи момент не е имало никакви данни, че парични средства, предназначени за подкуп, ще бъдат предавани на територията на град П.. Очевидно органите на досъдебното производство и държавното обвинение са подвели органа, дал разрешението за експлоатация на СРС – Председателя на Окръжен съд – П.. Допуснатото процесуално нарушение е съществено и неотстранимо. За наличието му настоящата инстанция е задължена да следи.

С оглед изложеното, този съд приема, че събраните на досъдебното производство веществени доказателствени средства посредством прилагането на СРС не следва да бъдат взети предвид във вреда на подсъдимите при постановяване на присъдата срещу тях. От тях не може и не следва да бъдат извеждани факти във вреда на подсъдимите. Налице са предпоставките на чл. 105, ал. 2 НПК за изключването на ВДС, получени при използване на СРС, от доказателствената съвкупност, доколкото същите не са събрани по реда, предвиден в НПК. Допуснатото съществено процесуално нарушение е неотстранимо на този етап от наказателното производство.

Извършената в хода на досъдебното производство от председателите на ОС-П. и АС-Б. преценка не обвързва настоящата съдебна инстанция. Не съществува гаранция, че към отправените към тях искания са били приложени всички налични към онзи момент материали по делото с оглед обезпечаване правилността на тази преценката. В това отношение не могат да бъдат споделени съображенията на прокурор Д., изразени по време на съдебните прения. Единствено решаващият по същество съд разполага с всички събрани по делото доказателства и доказателствени средства и е овластен от закона да преценява годността на всяко едно от тях в тяхната взаимовръзка. В тази си преценка той не може да бъде обвързан от предварителните изводи на други органи, били те и съдебни. Това важи във всички случаи, в които НПК предвижда съдебна намеса под формата на разрешение или одобрение в процесуални и/или следствени действия, провеждани на досъдебното производство /напр. претърсване, изземване, обиск и пр./. Съдебната практика е последователна, че даденото в подобни случаи разрешение или одобрение не отнема възможността решаващият съд да подлага на своя собствена преценка събраните доказателства. Именно подобен подход най-пълно съответства на всички принципи на наказателния процес. Няма как да се очаква съдът да се счита безусловно обвързан от определено доказателство. Това би противоречало на чл. 13, ал. 1 и ал. 2, чл. 14, ал. 1 и ал. 2, чл. 18, чл. 107, ал. 5 и др. от НПК.

С особена сила току що изложеното важи в случаите, в които съответните съдебни органи /председатели на съдилища/, са били подвеждани от органите на

досъдебното производство относно причините, които налагат даването на такива разрешения именно от тях. Доказан по делото е фактът, че председателят на ОС-П. например е бил въведен в заблуждение, че престъплението се намира в определена териториална връзка със съдебния район на ОС-П.. Недобросъвестността на прокуратурата следва да бъде „санкционирана“, като ѝ се отнеме възможността да се ползва от порочно събраните доказателства в подкрепа на обвинителната ѝ теза.

Действително, налице са и другите посочени от защитата нарушения, допуснати на досъдебното производство, при прилагането на СРС. Тяхното подробно обсъждане обаче е безпредметно, доколкото липсата на компетентност на далия разрешението орган е най-същественният порок при прилагането на СРС. Ненужно е при това да бъдат обсъждани изчерпателно съдържанието на направеното искане, на даденото разрешение, както и на начинът на неговото изготвяне, а също и на разпореждането на М.а, каквито възражения прави защитата, при положение, че крайният решаващ акт - самото разрешението за използване на СРС, не изхожда от оправомощен магистрат.

Все пак, не могат да не бъдат отчетени драстичните нарушения и порочни практики, допуснати в хода на досъдебното производство във връзка с прилагането на СРС. Във връзка с това, установява се по делото, че разрешенията за използване на СРС са били изготвени не от Председателя на АС-Б., а лично от заместник-градския и наблюдаващ делото прокурор – Р. В.. Видно от съдържанието на всички разрешения, дадени от съдия Е. Н., в долния им ляв ъгъл е отбелязано следното: „Изп.: Р. В.;***, 17.03.2010 г.“. Тоест, разрешенията са изпълнени и написани от наблюдаващия прокурор и това е станало в град С., независимо, че разрешенията са дадени в гр. Б.. Съдържанието и реквизитите им са били предварително предрешени от страна на държавното обвинение. Нещо повече, видно от заключението на в.л. Ч. по допуснатата от съда комплексна експертиза № 90/2011 г. /на л. 385 от том 2 от съдебното производство/, ръкописните текстове в исканията и разрешенията за използване на СРС са написани от едно и също лице, със сходно черно мастило, като пишещият прибор вероятно е бил един и същ. Налице е следователно допълнително нанасяне на дати и други реквизити, важни за преценка на законосъобразността на разузнавателните средства.

В дадените от председателя на АС-Б. разрешения липсва час, считано от който е разрешено прилагането на СРС. При това положение, не може да се прецени дали събраните конкретно на дата 17.03.10 г. СРС са преди или след даването на разрешението. Тоест, налице е и още едно основание съответните протоколи

за изготвени ВДС от прилагане на СРС от дата 17.03.10 г. да не бъдат кредитирани в полза на държавното обвинение.

Съд категорично отрича и се дистанцира от подобна практика, която очевидно влиза в противоречие със закона и пречатства възможността да се прецени волята на далия разрешението магистрат. Предвид начина, по който е процедирал наблюдаващият прокурор, не е ясно каква част от приложените по делото разрешения съставляват волеизявление на Председателя на АС-Б. и каква на самия наблюдаващ прокурор. Налице са следователно още сериозни основания, обуславящи приложимост на чл. 105, ал. 2 НПК досежно протоколите, обективиращи ВДС от използване на СРС.

Не може да се сподели тезата на прокуратурата, че процесуални нарушения няма, тъй като такава била обичайната практика при даване на разрешения за прилагане на СРС. Подобно твърдение влиза в противоречие с намиращите се в Т.е трети и шести разрешения за използване на СРС, дадени от Председателя на ОС-П. С. Ц.. Видно от прочита на същите реквизити, ситуирани в долния ляв ъгъл на разрешенията, този път името на Р. В. липсва. Не се сочи и място на издаване „С.“. Вместо това, в разрешенията на съдия Ц. е записано следното: „Изп.: С. Ц.; Нап.: С. Ц.; Дата: 18.03.2010 г.; град П.“. Няма ръкописни добавки, които да поставят под съмнение волята на далия разрешението магистрат. Тоест, напълно възможно е било в настоящия случай органите на досъдебното производство да процедират по сходен начин и в останалите шест случая на отправени искания – тези до Председателя на АС-Б.. Различията са очевидни и не се нуждаят от по-нататъшен коментар.

За пълнота, съдът намира за нужно тук да отговори на някои от възраженията на защитата:

Не са основания по чл. 105, ал. 2 НПК нередовностите досежно разпорежданията за прилагане на СРС. Съобразно трайно установената практика, разпореждането за прилагане на СРС, което законът изисква, не е изискване за допустимост на събраните чрез СРС доказателства. В този смисъл е Решение № 504 от 22.11.2005 г. по н. д. № 1072/2004 г., III н. о. на ВКС, в което се посочва, че актът на М.а на вътрешните работи е условие за техническата обезпеченост на събирането на ВДС чрез СРС и поначало има техническо значение за изпълнение на разрешението за използването на СРС. С него се осигурява техническата обезпеченост на използването на СРС за събиране на ВДС. Дали това разрешение ще съвпада или ще последва по време разрешението на председателя на съответния съд, няма да опорочи валидността на самото действие - събирането на ВДС чрез СРС.

Не е основание по чл. 105, ал. 2 НПК и обстоятелството, че прилагането на СРС е станало с декларация на св. П. по чл. 12 ЗСРС, без да са били налице предпоставките на закона за това. Както беше вече посочено, изискването на закона за даване на съдебно разрешение охранява основни права и свободи на гражданите. Изискването за защитеност на тези права ще бъде изцяло удовлетворено и в случаите, в които лицето писмено се е съгласило спрямо него да се приложат СРС. Затова, съдът намира възраженията на защитата в противен смисъл за неоснователни.

До негодност на събраните чрез СРС доказателства не може да доведе и нарушаването на разпоредбата на чл. 29, ал. 7 ЗСРС, което в случая е очевидно. Липсата на строга отчетност във връзка с това какви доказателства са били събрани, респ. какви и колко са били унищожени, обаче, се цени от съда при извода му за наличие на провокация към подкуп. Липсата на строга отчетност в случая не дава възможност на съда да прецени какъв е бил контекстът на записаните разговори, още повече, като се има предвид, че същите са били и прекъсвани, тъй като свободно са били управлявани от оператор. Унищожаването на част от ВДС също насочва съда към извод, че е възможно в унищожените части да са се съдържали данни и доказателства, оневиняващи подсъдимите. Не може да не бъдат преценени като основателни доводите на защитата, че чрез унищожаването на част от ВДС е възможно да е извършена манипулация върху цялостната картина на събитията.

Нужно е да се направи и едно важно принципно уточнение, което съдът съблюдава по настоящото дело при преценката на ВДС от СРС във връзка с останалите доказателства и доказателствени средства. Приложените по делото ВДС не могат да бъдат взети предвид като доказателства, от които да се установяват факти, включени в основния предмет на доказване по настоящото дело – извършването на престъпление и участието на тримата подсъдими в него /чл. 102, т. 1 НПК/. Според съда обаче няма пречка съдържанието на разглежданите ВДС да бъде отчетено във връзка с преценката на останалите доказателства, а и във всички случаи, когато това е в интерес на подсъдимите. Даването на разрешение за използване на СРС и спазването на закона при прилагането им е предвидено като гаранция за правата на гражданите, спрямо които те се прилагат. Ето защо, неправомерно получените данни, обективирани в протоколи за изготвени ВДС, не могат да се ползват в тяхна вреда. Според съда обаче, няма пречка данни, получени в резултат на прилагането на такива средства, да бъдат отчетени и взети предвид от съда тогава, когато въз основа на тях могат да се формират изводи, които оневиняват подсъдимите или подкрепят тяхната теза. Съгласно

константната съдебна практика, най-силната защита на правата на подсъдимото лице се осигурява посредством неговото оправдаване от съда. Ето защо, при подобен начин на процедиране съдът може и следва да вземе предвид онези доказателства, които са в полза на подсъдимия, дори и да не са събрани по реда на НПК, а в случая - и на ЗСРС.

В подкрепа на изложеното е и още едно обстоятелство. Основен принцип в правото е, че никой не може да се облагодетелства от собственото си неправомерно поведение. След като прокуратурата е приложила СРС в нарушение на закона, т.е. неправомерно, евентуалното цялостно дискредитиране на СРС би било в нейна полза, доколкото съдържанието на тези СРС в определени части противоречи на обвинителната теза и оневинява подсъдимите. Именно за да не постави прокуратурата в подобно привилегировано положение за сметка на подсъдимите лица, съдът прецени, че няма пречка съдържанието на коментираните ВДС да се ползва при преценка на останалите доказателства /например показанията на св. П./, с изричната уговорка, че това се прави само и единствено, когато това е в интерес на подсъдимите. В частност, съдът ползва съдържанието на съответните протоколи в частта, в която от същите се установява извършването на провокация към подкуп от страна на свидетеля П.. Навсякъде, където съдът в мотивите си се позовава на ВДС от използването на СРС и тяхното съдържание, следва да се има предвид, че това се прави с така направеното уточнение. В цялата им останала част ВДС, получени в резултат на приложените СРС, не бяха взети предвид при постановяване на присъдата.

Отделно от това, за пълнота на настоящите мотиви, следва да се посочи и обстоятелството, че достоверността на съдържанието на самите СРС е изключително спорна. Основание за подобна констатация дава заключението /основно и допълнително, л. 450-465 и л. 609-611 от том втори от съдебното производство/ на допуснатата от съда в хода на съдебното следствие техническа експертиза, изготвена от вещото лице проф. Е. Н.. Действително, видно е от това много оспорвано от защитата заключение, че няма съкращавания и монтаж на видео и звуков материал по съответните изследвани от експерта носители. Няма признаци и за друга намеса по видео и звуковите материали. Във връзка с разглежданата експертиза, съдът констатира обаче и друго обстоятелство, което е от изключително значение. В допълнителното си заключение /л. 611 от т. 2 от съдебното дело/, вещото лице проф. Н. посочва в т. 12, че отсъствието на кадри във видеозаписите се обяснява с наличието на оператор, който е управлявал стартирането и спирането на записа. В случая операторът бил преценил, че за целите на записа

не е необходимо да включва определени моменти /поява на чаши на масата/. При извършеното от съда в с.з. на 24.11.2010 г. възпроизвеждане на съдържанието на ВДС № RB 202001-001-03/8-195/02.04.10 година това се потвърди и видя. Съдът изрично констатира, че на масата се наблюдава увеличаване на сервираните неща, без да се вижда кой ги донася, като това обстоятелство бе отразено и в съдебния протокол.

За съда горният извод на вещото лице означава само едно – възможно е изготвеният видеозапис да е бил манипулиран. Очевидна е човешката намеса /на „оператор“/ при неговото изготвяне. При това, не е ясно какви части от кадрите са били „изрязани“ чрез незаписването им от оператора по негова преценка и дали тъкмо тези части не поставят записаните разговори в друг контекст и не им придават различно съдържание от това, което твърди държавното обвинение. С оглед становището на защитата, което се споделя от съда, че в случая е била извършена и провокация към подкуп, не е ясно дали „изрязаните“ части от записа не свидетелстват именно за това.

В обобщение, няма как да бъде взет предвид като решаващо доказателство запис, в който има прекъсвания, осъществени по човешка преценка и усмотрение. Следвало е проведените разговори да бъдат записани изцяло и именно в този си вид да бъдат предоставени на решаващия съд. Само така би се осигурила възможност съдът да спази задължението си по чл. 13, 14, 18 и чл. 107, ал. 5 от НПК, като същевременно се гарантира и правото на защита и на справедлив процес на обвинените лица.

Все във връзка с приложените по делото ВДС от прилагането на СРС трябва да се направи и констатацията, че очевидно по делото не са приложени всички записи на телефонни разговори, проведени от свидетеля П.П.. Немислимо е П. да е провел през този период единствено приложените в Т.ете с ВДС разговори. Същевременно, представени са протоколи за унищожаването на част от останалите ВДС, съдържащи разговори на св. П.. Логично при това за съда възниква въпросът какво е било съдържанието на тези разговори и защо то не е закрепено от държавното обвинение в надлежни протоколи за изготвени ВДС. Дали са били налице основания останалите записи от прилагане на СРС да бъдат унищожени, кой и кога е сторил това не е въпрос, който стои на вниманието на този съд. Той би могъл да бъде предмет на отделно производство, ако прокуратурата прецени, че са налице данни и основания за подобен подход. Важно за настоящото дело обаче е обстоятелството, че по една или друга причина голяма част от проведените през процесния период разговори очевидно липсват. При наличието на сигурни данни, че св. П. е действал под ръководството и указанията на ДАНС, както и с оглед на това, че

според този съд в случая е била осъществена целенасочена провокация към подкуп, тези разговори са от особено важно значение. Не може да се изключи вероятността, която е с немалък процент, липсващите записи да съдържат доказателства, които са в интерес на подсъдимите и именно поради това да са били унищожени. Категорично това противоречи на изискването за справедлив процес, приложимо и към досъдебната фаза на производството.

С оглед изключването на ВДС, изготвени при прилагането на СРС, от доказателствената съвкупност на формално основание – липса на надлежно разрешение, дадено от компетентен орган, ненужно се явява да се обсъждат възраженията на защитата за констатираните в с.з. 24.11.10 г. разминавания и непълноти в тяхното съдържание. Същото важи и досежно оплакването за липса на тайм-код.

Независимо от възраженията на защитата, съдът кредитира заключението на в. л. проф. Н. – в неговите основна и допълнителна част. Доколкото изследваните от вещото лице звукозаписи и видеозаписи бяха изключени от доказателствената съвкупност, следва да се приеме, че по делото не е налице годен обект на експертното изследване. Ето защо, безпредметно е да се обсъждат изчерпателните доводи на защитата във връзка с депозираното от проф. Н. заключение.

Важно е да се посочи, че от страна на съда бяха положени всички възможни и необходими усилия да бъде проверена достоверността на приложените по делото записи, получени при използване на СРС. Именно това наложи многократно отлагане на делото и принуди съда да влиза в абсурдна кореспонденция с различни държавни институции. Във връзка с това, съдът счита, че с действията си е извършил максималното възможно и допустимо от закона, за да осигури на подсъдимите правото им на справедлив процес.

Не съществуват основания съдът да поставя под съмнение добросъвестността и професионализма на експерта проф. Н.. Вещото лице е отговорило, доколкото му е било възможно, на поставените му задачи. С оглед спецификата на поставените задачи, проф. Н. не е дал отговор на част от поставените му въпроси. Като отчита развоя на събитията по настоящото дело, съдът проявява разбиране към нормалния човешки страх и притеснение от отговора на въпроси, свързани с класифицирана информация, за което проф. Н. не може да бъде винен.

Самото обстоятелство, че заеманата от вещото лице длъжност изисква допуск до класифицирана информация, не означава, че заключението му е

предубедено и необективно, както необосновано поддържа защитата. За съда няма основания за съмнение в добросъвестността на експерта. Още повече, че с депозираното заключение той на практика поставя под сериозно съмнение изследваните от него записи. В тази връзка, най-важното обстоятелство, което се установява от заключението на проф. Н., всъщност се намира в отговора на последния поставен към него въпрос. Според експерта, части от разговорите липсват. Какво са си казали записваните лица в моментите, в които оператор е преценил да преустанови временно записа, може само да се предполага. Със сигурност обаче не може да се изключи версията, че съдържанието на разговора в незаписаната част противоречи на обвинителната теза, поддържана от св. П. и прокуратурата.

Беше изцяло кредитирано и заключението на в.л. Ч., също изготвено в хода на съдебното производство. Същото не влиза в противоречие с нито едно от събраните доказателства, обосновано е, и за съда не възникват съмнения в правилността му. От експертното заключение на в.л. Ч. съдът установи факта, че част от реквизитите както на исканията, така и на последвалите ги разрешения за експлоатиране на СРС, са попълнени от едно и също лице, с едно и също пишешко средство. Това обстоятелство свидетелства за недопустимо смесване във функциите на искащия и даващия разрешението магистрат, като поставя под сериозно съмнение въпроса чия воля отразяват приложените по делото разрешения – на наблюдаващия прокурор или на председателя на АС-Б.. За подобно смесване говори и съдържанието на писмените доказателства – разрешения за прилагане на СРС, подписани от съдия Н.. Видно от същите, те са изготвени и написани не от последната, а от наблюдаващия по това време делото прокурор - Р. В..

Съдът даде вяра и на заключенията на останалите изготвени в хода на производството експертизи - дактилоскопната /основно и допълнително заключение/ на в.л. Л Ш. и техническа на в.л. Г. и Г., като прецени, че същите са обективно, професионално и компетентно изготвени. Не възникват съмнения в правилността на експертните заключения и същите не се оспорват от страните.

Като цяло, бяха кредитирани приложените на досъдебното производство писмени доказателства и доказателствени средства, както и събраните в хода на съдебното следствие такива, всички те приобщени по реда на чл. 283 НПК.

Във връзка с писмените доказателства, нужно е да бъде обърнато внимание на няколко неща, а именно:

Съдът не споделя изложеното в съдържанието на писмото на зам.градския прокурор от 05.04.11 г. /л. 343, т. 2 от съдебното производство/, че в разпореждането от 16.03.10 г. на М.а на вътрешните работи, издадено с правно основание чл. 18, ал. 1 ЗСРС, ней-вероятно е допусната техническа грешка. Съображенията за това бяха вече изложени и тук не е нужно да се повтарят.

От особено важно значение за правилното решаване на делото се явяват двата отрязъка от призовка за явяване на подс. Ц. на разпит в НСлС – единият на л. 107 от том 1 от ДП, а другият – представен в с.з. от защитата. От тези писмени доказателства, съпоставени с показанията на св. Н. и Т., се опровергава тезата на прокуратурата, че подс. Ц. е знаел за призоваването си в НСлС в резултат на комуникация, осъществена с подсъдимите С. и П..

По-нататък, като неоснователно бе преценено оспорването на адв. В., че приложеният по делото протокол за доброволно предаване /том 1, л. 91-93 от ДП/ е негоден, тъй като не е подписан на всяка страница от лицата, участвали в изготвянето му. Съгласно константната съдебна практика, протоколът за доброволно предаване представлява писмено доказателство, а не писмено доказателствено средство. Изискване на процесуалния закон е да се подписват на всяка страница само писмените доказателствени средства – протоколи, обективиращи процесуално-следствени действия по разследването.

С оглед на това, съдът приема, че протоколът за доброволно предаване следва да бъде кредитиран и че с него надлежно са приобщени по делото описаните в него веществени доказателства – 1 бр. плик формат А4 и 100 бр. банкноти с номинал 200 евро, подробно описани със серийни номера. По тази причина при постановяване на присъдата съдът взе предвид и тези веществени доказателства, макар и не в желаната от държавното обвинение светлина.

По делото е приложена разпечатка от правно-информационна система „АПИС“ относно правилата за разрешаване и използване на СРС. Съдът единствено констатира това обстоятелство, без да го коментира, тъй като очевидно не се касае за писмени доказателства, а за начина, по който са процедирали органите на досъдебното производство.

Във връзка с веществените доказателства - плик и банкноти, е нужно да се подчертае следното:

Събраните доказателства и доказателствени средства, установените по делото факти и тяхната последователност и взаимовръзка, не дават основание на съда да приеме, че е безспорно и несъмнено доказано, че парите и плика, предадени на 01.04.2010 г. от свидетеля П.П. на следователя К. К. са идентични с получените от П. в нотариалната кантората на бул. „П. Е.“ № **, както и с изследваните от вещото лице Л.Ш..

Намиращият се към настоящия момент като веществено доказателство по делото плик, формат А4, за който държавното обвинение твърди, че е предаден от подс. П. на св. П. в кантората на нотариус П., беше предявен на страните в съдебно заседание на 24.10.2012 г. по реда на чл. 284 НПК, при което действие съдът извърши оглед и изрично констатира, че фабрично залепената лента, предпазваща лепилото върху запечатващата част на плика, не е свалена. Идентична констатация се съдържа и в заключението на в.л. Ш. /т. 7, л. 6 ДП/ - на изследване при вещото лице е постъпил плик – „формат А4, самозалепващ, с неотлепена лента“. Тоест, пликът е изглеждал в състоянието, в което е в момента, и към момента на предаването му за изследване на вещото лице Ш..

Видно обаче от коментирания вече протокол за доброволно предаване от 01.04.2010 г. /том 1, л. 91-93 от ДП/, свидетелят П. е предал на следователя при НСлС К. следното: „бял плик, формат А4, неразпечатан“. Последното отразено в протокола обстоятелство буди недоумение и поставя нерешими въпроси, свързани с приобщаването на веществените доказателства към делото, тъй като за да е бил „неразпечатан“ пликът, следва същият да е бил преди това запечатан. Не е ясно кой и при какви обстоятелства е сторил това.

Всъщност, процесуалните проблеми, свързани с приобщаването на веществените доказателства /1 бр. плик, формат А4 и 100 бр. банкноти от по 200 евро/ започват още от събитията, разиграли се в нотариалната кантора на бул. „П. Е.“ № **. Неясно за съда остава защо процесуално-следствените действия по изнемване на предмета на твърдяното от прокуратурата престъпление /100 броя банкноти/ не са били предприети още на място – в нотариалната кантора, при положение, че там са присъствали компетентни да извършат това разследващи органи. Сигурно е, че там са били и водещият разследването орган – следовател, и наблюдаващият делото прокурор, като последният също е могъл да извършва действия по разследването /чл. 46, ал. 2, т. 2 НПК/.

Пликът и парите са се намирали в държане на свидетеля П. и най-логично е било непосредствено след влизането на органите на досъдебното производство в кантората на нотариус П. те да бъдат иззети, в присъствие на

поемни лица, като за това се състави надлежен протокол по реда на НПК. Това не е сторено. Какви са причините за това е вън от коментара на съда, но това обстоятелство не може да не бъде отчетено при преценка на веществените доказателства. Както пликът, така и банкнотите, не са описани, опаковани и запечатани /чл. 163, ал. 6 НПК/ на мястото, където е можело да бъдат иззети – в нотариалната кантора. Вместо това, пликът и парите са останали „на съхранение“ у свидетеля П., по негови думи – в джоба му. Заедно с парите, свидетелят П. е отишъл в сградата на ДАНС, с цел да остави там техниката, използвана при прилагане на СРС. Едва след това П. се е отправил към сградата на НСлС, където с протокол е предал доброволно на следователя К. неразпечатан плик, съдържащ 100 броя банкноти /видно от съдържанието на съставения писмен протокол, приложен по делото/.

През цялото време от излизането на П. от кантората на нотариус П. до пристигането му в кабинета на следователя К. неприкосновеността на плика и съдържанието му не е била гарантирана по никакъв начин. Не са създадени дори и минимални гаранции, че предаденото от Т.П. на П.П. ще е именно това, което П. отнася по-късно същия ден в кабинета на следовател К..

Нещо повече, доказателствата по делото създават у съда сериозни съмнения, че пликът и парите, предявени на страните по реда на чл. 284 НПК и изследвани преди това от в.л. Ш. са същите, които свидетелят П.П. е получил от подсъдимия Т.П. в кантората на съпругата на последния. Причините за това са няколко:

Първо, при наличие на сигурни данни, че в кантората на съпругата си подс. Т.П. е пипал плика с голи ръце, няма как върху него да не са останали пръстови отпечатащи.

Второ, пликът, предаден от П. на следовател К. е бил „неразпечатан“, а пликът, находящ се по делото и изследван от в.л. Ш., със сигурност никога не е бил запечатван. Касае се следователно за различни пликове.

Трето, от състоянието на плика е очевидно, че е бил сгънат, като отпечатък от св. П. е констатиран от неговата вътрешна /сгъната/ страна. Това е сигурна индиция, че П. е разгъвал плика, което прави възможно подмяната на съдържанието му, като същевременно опровергава показанията му пред съда, че не е отварял плика.

Четвърто, не е спазено изискването на закона веществените доказателства да се изземат в присъствието на свидетели – поемни лица, да се опаковат и

запечатат с подписите на лицата, участвали при изземването. Налице е заобикаляне на законовите изисквания, поставящо под сериозно съмнение достоверността и автентичността на веществените доказателства. От показанията на св. Е.С., кредитирани от съда, се установи, че в кантората на нотариус П. едновременно са се намирали и разследващ орган /следовател/, и поемни лица /по думите на св. С. – „две момчета случайни минувачи“/.

Пето, самото изземване или предаване на веществените доказателства не е извършено незабавно, след като се е създала практическа възможност за това. Вместо това, доказателствата са оставени в държане на свидетеля П., чиито отпечатъци са открити по вътрешната страна на плика.

Шесто, при наличните в обвинителния акт твърдения, че уговореният подкуп е бил в размер на 50 хил. евро /половината от които се равняват на 25 хил. евро/, възниква въпросът защо в плика е имало само 20 хил. евро? Тук категорично не може да се сподели довода на прокурор Т. за съответствие между предварително уговорения размер на подкупа и съдържанието на доброволно предадения от св. П. плик. Дори в самия диспозитив на внесения в съда обвинителен акт /стр. 14 от него/ обвинението конкретно срещу подс. С. е повдигнато за сумата от 50 000 евро.

Всичко изложено води съда до извод, че по делото не е доказана идентичността между донесения в нотариалната кантора от подс. П. плик и този, предаден от св. П. на водещия разследването орган. Не е безспорно и какво е било съдържанието на плика към момента, в който подс. Т.П. го е оставил в кантората на съпругата си. Съдът не може категорично да изключи като недостоверна версията на П., че в плика е имало неденомирани банкноти, излезли от обръщение, поради което възприе заявеното от П. като достоверно.

Същевременно, събраните доказателства водят до извод, че е извършена подмяна на плика и това е станало в хода на настоящото производство. Само с подмяна може да се обясни факта, че пликът, предаден от П. на следовател К. е бил „неразпечатан“, а пликът, находящ се по делото и изследван от в.л. Ш., никога не е бил запечатван и фабричната му предпазна лента е на мястото си. Такова разминаване е възможно да е налице само ако се касае за различни пликове. Този извод е още по-вероятен с оглед на факта, че по изследвания от в.л. Ш. плик отпечатъци има само от св. П. и сл. К., но не и от подсъдимия Т.П..

След като е възможна подмяната на плика, напълно възможна е и подмяната на неговото съдържание. Във връзка с това съдът не споделя съображенията

на прокурор Т., че е безспорно установено съдържанието на плика и че същият е съдържал именно 20 хил. евро. Да, вярно е, че тази сума е открита в плика, донесен от св. П. в НСлС и предаден там с протокол за доброволно предаване от 01.04.10 г. За наказателната отговорност на подсъдимите обаче е от значение съвсем друг факт – какво е съдържал пликът, донесен от подс. Т.П. в кантората на нотариус П.. Този въпрос не може да намери еднозначен отговор, предвид вече изложените съображения.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

С оглед събраните по делото доказателства и установената фактическа обстановка, СГС прие, че обвиненията срещу тримата подсъдими – Н.Ц., Т.П. и П.С., не са доказани по безспорен и несъмнен начин, както и че действията им са несъставомерни по действащия наказателен закон. Причините за подобен извод са няколко и ще бъдат последователно обсъдени по-долу.

На първо място, няма нито едно доказателство – пряко или косвено, което да сочи на съпричастност на подс. Н.Ц. с инкриминираното престъпление. В тази насока доказателствената празнота е абсолютна. Няма записани уличаващи разговори с участието на подс. Ц., независимо, че спрямо него са прилагани СРС. Няма свидетелски показания, които да го уличават в извършването на престъпление. Дори и основният свидетел на обвинението – П.П. не е в състояние да посочи конкретни факти, сочещи на съпричастност на Ц. с описаното в обвинителния акт престъпление. В показанията си пред съда П. заяви: „... нито среща, нито разговор, нито по телефон, нито по скайп, нито по телепатия съм имал среща с г-н Ц.“. За комуникация на Ц. с другите подсъдими не свидетелства и заключението на техническата експертиза на в.л. Г. и Г. /приложено в т. 4 от ДП/.

Няма и писмени доказателства, сочещи на участие на подс. Ц. в престъплението, в което е обвинен. Не са събрани доказателства за проведени срещи и разговори между подс. Ц., от една страна, и подсъдимите П. и С., а също и св. П.П., от друга страна. Дори и да се приеме, че между С. и П. са провеждани разговори във връзка с воденото срещу Ц. наказателно досъдебно производство, няма данни и доказателства, че това е ставало със знанието и съгласието на подс. Ц.. Да се приеме, че описаните в обвинителния акт действия на подсъдимите С. и П. са извършени по поръчение и/или със знанието и съгласието на Ц. е невъзможно, доколкото това противоречи на

забраната на чл. 303, ал. 1 НПК – присъдата не може да почива на предположения.

Основателно тук е и възражението на адв. В., че от съдържанието на приложените ВДС се установява, че при всички срещи със св. П. подсъдимите С. и П. са му обяснявали, че нямат отговор от Ц.. Това още веднъж опровергава обвинителната теза.

Не може да се споделят доводите на прокурор Т., че обвинението срещу Ц. се доказвало, макар и с косвени доказателства. Съгласно константната практика на ВКС, няма пречка осъдителната присъда да почива на косвени доказателства /улики/, когато те са от такова естество, че да изключват версия, различна от обвинението. Събраните в настоящото производство данни и доказателства далеч не са от такова естество.

На първо място, категорично не може да бъде споделена тезата на прокуратурата във връзка с неявяването на подс. Ц. на разпит в НСлС. Според прокурор Т. от това поведение на подс. Ц. следва да се направи извод за наличие на предварителна уговорка, в която участие е взел и подс. Ц.. Доказателствата по делото обаче не дават възможност да се направи подобен извод. Видно от представената пред съда от защитата призовка, вече коментирана по-горе, а също и от показанията на св. К. Т. и Б. Нанков, подс. Н.Ц. всъщност е бил призован да се яви в НСлС. Призовка за явяване е била оставена на вратата на жилището му и той очевидно я е получил /щом се намира в неговия защитник, който я представя в съдебно заседание/. Логично е при това положение подаването на молба от страна на Ц., съдържаща посочване на уважителна причина за неявяването му, да е в резултат именно от призоваването му, а не от уговорка с останалите двама подсъдими /или с някой от тях/, каквато е тезата на прокуратурата. Тоест, тезата на прокуратурата далеч не е единствената възможна, съгласно изискванията на съдебната практика, за да обоснове постановяването на осъдителна присъда.

На второ място, не може да се сподели и аргумента на прокурор Т., че участието на Ц. в извършване на престъплението следвало да се приеме за доказано въз основа на обстоятелството, че подс. Т.П. е знаел подробности за водените срещу Ц. наказателни производства. Подобно виждане на прокурора изцяло игнорира обстоятелството, че първоначално подс. П. не е наясно с тези производства, видно от представените ВДС от СРС. Нещо повече, данни във връзка с предмета на тези производства по време на разговорите изнася самият свидетел П., в качеството му на следовател по едно от тези дела. На трето място, първото производство срещу Ц. /това, за което П. споменава като

„делото за осемте милиона лева“/ очевидно към онзи момент вече е било тиражирано и в средствата за масово осведомяване. Ето защо, от знанието на Т.П. за водените срещу Н.Ц. наказателни производства изводи за виновност на Ц. съдът не може да направи.

По нататък, обективен и безспорно установен факт е постъпването на подс. Ц. във ВМА и проведеното му оперативно лечение. По делото е разпитана като свидетел д-р З. – лекуващ лекар на Ц.. Видно от показанията ѝ, оперативното лечение на Ц. е било наложително, макар и не по спешност. Подс. Ц. е пребивавал в Клиника „УНГ“ на ВМА за периода от 29.03.2010 г. до 01.04.2010 г. вкл., когато е бил изписан. Това обстоятелство, на фона на прилаганите по делото специални разузнавателни средства, прави малко вероятна тезата на обвинението.

С оглед на това, и единственото косвено доказателство, дало повод на прокуратурата да повдигне обвинение срещу Ц., е сериозно разколебано до степен, че такова по същество липсва.

Твърденията на св. П., че Ц. не е бил призован да се яви при него, са опровергани от останалите доказателства – приложената по делото призовка и показанията на свидетелите К.Т. и Б.Н., на които съдът изцяло се довери.

До извод за виновност на подс. Ц. не може да се достигне и от обясненията на подс. Т.П.. Пред съда подс. П. отрича да е поддържал отношения и контакти с подс. Ц., както и да е възнамерявал да дава подкуп във връзка с воденото срещу Ц. дело. По подробно изложените вече съображения, съдът кредитира именно тези обяснения на подсъдимия П.. Дори и това да не беше така обаче, отново не биха били налице предпоставки за постановяването на осъдителна присъда, тъй като в случая би се касаело за класически случай на т.нар. „оговор“, а и биха били налице забраните по чл. 116, ал. 1 и чл. 279, ал. 4 НПК – осъдителната присъда не може да почива единствено и само на обясненията на някой от подсъдимите, особено при положение, че не са дадени пред съд, а на досъдебното производство – пред разследващ орган, и депозиращият ги подсъдим не ги поддържа при провеждане на съдебното следствие.

В горния смисъл е Решение № 5 от 22.01.2013 г. по н. д. № 2266/2012 г., Н. К., III н. о. на ВКС, с докладчик съдията П. П., в което се посочва следното: „Не съществува съмнение, че ако обясненията на съпроцесник са единственото доказателствено средство за авторството на друг подсъдим, то би бил налице оговор, на основата на който не би могла да почива осъдителна присъда“.

По изложените съображения за съда е въвн от съмнение изводът, че по отношение на подс. Н.Ц. са налице предпоставките на чл. 304 НПК за оправдаването му.

По делото изобщо не бяха събрани доказателства подсъдимият Ц. да е участвал в изпълнителното деяние на вмененото му престъпление. Отговорът на основния въпрос по чл. 301, ал. 1, т. 1 НПК, предмет на обсъждане с присъдата от страна на съда, е отрицателен - не е установено извършването на престъпно деяние от страна на подс. Н.Г.Ц..

Ето защо, с присъдата си съдът призна подсъдимия Н.Г.Ц. за невинен в това на 01.04.2010 г., в гр. С., на бул. „П. Е.“ № **, в нотариална кантора на нотариус А. П., като извършител и в съучастие с подсъдимите - Т.Н.П. – извършител, и П.В.С. - помагач, да е дал подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – П.В.П. - следовател от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС 364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно производство № 105/09 г. по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от М. на О. за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между М.то и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн. лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и извършване на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправда по обвинението в престъпление по чл. 304а, във вр. с чл. 304, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК.

Изложеното автоматично налага подс. П.С. също да бъде оправдан за това да е подпомогнал подс. Н.Ц. в извършването на престъплението „подкуп“. Отговорността на помагача всякога е обусловена от отговорността на прекия извършител. Отпадането на отговорността на сочения като извършител /в случая – Н.Ц./ има за своя логична последица оправдаването и на помагача – подс. П.С..

Същевременно, предвид коментираното отсъствие на данни за съпричастност на подс. Ц. с вмененото му престъпление, недоказано е и обвинението, че подс. Т.П. е действал в съучастие с Ц., като съизвършител.

При това положение, остава да бъде разгледан само въпросът извършил ли е подс. Т.П., с помощта на подс. П.С., но без участието на подс. Ц., инкриминираното с обвинителния акт престъпление, за което са им повдигнати обвинения.

Съдът, анализирайки внимателно събраните в хода на производството доказателства и доказателствени средства, достигна до извод, че същите не са достатъчни и в необходимата степен убедителни, за да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 303, ал. 2 от НПК за постановяване на осъдителна присъда спрямо подс. П. и С..

Нито една от посочените по-горе в частта „По доказателствата“ условно обособени групи от доказателства, както поотделно, така и анализирани в тяхната съвкупност, не удовлетворява критериите и изискванията на чл. 303 НПК за постановяване на поисканата от държавното обвинение осъдителна присъда спрямо подсъдимите. В обобщен план, причина за това е фактът, че при събирането на групите уличаващи доказателства, органите на досъдебното производство са допуснали флагрантни и неотстраними процесуални нарушения, съществено ограничили правата на тримата подсъдими на защита и на справедлив процес. Още повече, при положение, че липсват данни и доказателства за това подс. Н.Ц. да е знаел и участвал в даването на подкупа, за който са обвинени и тримата подсъдими, житейски неправдиво и нелогично е подс. П. и С. да организират и извършат престъплението по собствена инициатива.

В конкретен план, от правна страна, налице са няколко алтернативни основания за оправдаването на подсъдимите П.С. и Т.П.. Част от тези основания, разбира се, важат и по отношение на подс. Н.Ц., макар за него достатъчни съображения вече да бяха изложени. Съдът намира за нужно да изложи всички тези основания систематично и последователно.

Основното, което е нужно да се изтъкне като за начало, е, че не беше доказано твърдението на държавното обвинение, че П. е дал на св. П. подкуп /сумата от 20 хил. евро/, като за целта е бил подпомогнат и улеснен от подс. С. /чл. 102, т.1 и чл. 301, ал. 1, т. 1 НПК/.

Уличаващи подсъдимите доказателства, според държавното обвинение, се съдържат в показанията на св. П.П., обясненията на подс. Т.П. от досъдебното производство, отречени от него пред съда, съдържанието на ВДС, изготвени при прилагането на СРС. Такива доказателства би следвало да бъдат и

приложените по делото веществени доказателства – плик, формат А4 и 100 бр. банкноти от по 200 евро.

Както обаче вече беше посочено, тъкмо тези доказателства не бяха кредитирани от съда. Причините за това изчерпателно и подробно бяха изложени на съответното място в раздела „По доказателствата“. От съвкупната преценка на събраните доказателства не може да се заключи по еднозначен, категоричен и несъмнен начин, че подсъдимия Т.П., с помощта на подс. П.С., е дал подкуп на следователя П.П..

Така, не може в случая да се изключи версията, че показанията на подс. П. са негова защитна версия. По делото има данни, че първоначално СРС са искани и експлоатирани именно спрямо П., тъй като е имало съмнения за извършвано от него престъпление. Съдът не възприема версията, че се касае за техническа грешка в разпореждането на М.а на вътрешните работи, като съображения за това вече се посочиха.

Същевременно, налице са, според съда, сигурни данни за извършена от П. провокация към подкуп, окачествена от подс. П. като „изнудване“, „рекет“, която провокация сама по себе си при определени обстоятелства също би могла да осъществява състав на престъпление /съгл. чл. 307 НК – „Който преднамерено създава обстановка или условия, за да предизвика предлагане, даване или получаване на подкуп с цел да навреди на онзи, който даде или приеме подкупа, се наказва за провокация към подкуп ...“/. При това положение, показанията на св. П. не могат да послужат за постановяване на осъдителна присъда, доколкото тяхната достоверност е изключително спорна. Не е ясно дали пред съда свидетелят вярно разкрива случилото се между него и подсъдимите или показанията му са насочени към избягване на наказателна отговорност от самия него, тоест представляват негова защитна версия, доколкото ако бе казал нещо различно от заявеното от него, сам би уличил себе си в престъпление, което според съда е абсурдно да се очаква.

Видно е от събраните по делото по искане на защитата доказателства, че срещу св. П. по различни поводи са водени преписки в компетентните за това държавни органи. Разбира се, съдът не прави въз основа на тези данни изводи във вреда на личността и доброто име на св. П.. Наличието на прокурорски преписки срещу св. П. обаче е възможно да го поставя в процесуална зависимост от страна на държавното обвинение. Същевременно, липсата на всички разговори, водени от П., в тяхната цялост, която липса изцяло се дължи на действията на органите на досъдебното производство, поставя съда в невъзможност да изключи като недостоверна версията на подс. Т.П., че той е

бил провокиран и/или изнуден да даде подкуп на св. П.. Нещо повече, съдържанието на намиращите се по делото ВДС също не може да изключи подобен извод.

Не могат да се кредитират показанията на П. и по още една причина:

Макар и от формална гледна точка да не може да бъде споделена тезата на защитата, че в настоящия случай свидетелят П.П. е бил използван като „служител под прикритие“, причина за това, според съда, е единствено и само обстоятелството, че П. не е служител на посочените в чл. 10в от ЗСРС служби. Всички други изисквания на закона обаче са налице. Съгласно цитираният чл. 10в от ЗСРС, служителят под прикритие е служител от компетентните служби по Закона за М.то на вътрешните работи, Закона за О. и въоръжените сили или от Националната разузнавателна служба, оправомощен да установи или поддържа контакти с контролирано лице, за да получи или разкрие информация за извършването на тежко умишлено престъпление и за организацията на престъпната дейност. Макар и всички останали предпоставки на тази разпоредба да са налице, формално св. П. не е бил служител на Закона за М.то на вътрешните работи, Закона за О. и въоръжените сили или от Националната разузнавателна служба /респ. ДАНС/.

Все пак, макар и де юре св. П. да не е действал като служител под прикритие, не може да бъде отминато без специално внимание обстоятелството, че де факто същият е действал именно като такъв служител. По виждането на този съд, следовател П. е бил включен в разследването на делото срещу подс. Ц. в нарушение на действащото законодателство. Драстично е бил нарушен принципът за случайния подбор, залегнал в чл. 9, ал. 1 от ЗСВ, съгласно който разпределението на делата и преписките се извършва на принципа на случайния подбор - чрез електронно разпределение, съобразно поредността на постъпването им.

Функцията на П. доста се е доближила и до тази на разследващ орган по досъдебното производство. Видно от показанията на П., той е участвал в планирането на предстоящите процесуално-следствени действия. Обсъждал е с участието на разследващите органи какви последващи действия следва да бъдат предприети, като са били налице и нарочни старания да не се стигне до очевидна провокация към подкуп. От доказателствата по делото е видно, че П. е действал по указания, под контрола и указанията на прокуратурата и ДАНС. При това положение, безпристрастността и незаинтересоваността на този свидетел е повече от спорна. Не може да бъде изключена възможността показанията му са израз на стремежа му подсъдимите на всяка цена да бъдат

уличени в извършването на престъпление, в чието разследване П. фактически активно е участвал, без да е бил служебно ангажиран с това.

Не може да се подмине без коментар и още едно обстоятелство, отличаващо св. П. от фигурите на „служител под прикритие“ и разследващ орган. На последните по закон е възложено само да получат, разкрият и съберат информация за извършването на тежко умишлено престъпление и за организацията на престъпната дейност /така изрично е записано в ЗСПС/, но не и да провокират и инициират извършването на подобно престъпление, с цел уличаване на обвиняемите лица.

Във връзка с направените по-горе изводи на съда, не е случайна забраната на закона като свидетели да бъдат разпитвани лица, участвали в наказателното производство и в друго процесуално качество, вкл. В извършването на действия по разследването /чл. 118, ал. 1 и ал. 2 НПК/. Според съда, П. не е имал качеството на разследващ орган, на когото надлежно е възложена работата по следственото дело, поради което и формално няма пречка той да бъде разпитан като свидетел по делото. Същевременно обаче, не може да не се анализира причината законодателят да въведе подобна забрана – лицата, участвали в друго процесуално качество са всякога заинтересовани по един или друг начин от изхода на производството, пък било то и чисто професионално. Те са и предубедени, доколкото са осъществявали някоя от функциите в процеса – по обвинение, по защита, по ръководство и решаване.

В показанията си пред съда на 23.11.2010 г. св. П. посочва следното:

“След това имаше срещи значи на 16 март подавам докладната записка, сформира се екип...”;

“Само, че вече част от плана за действие от оперативните мероприятия, които бяха предвидени, беше да не се виждаме там...”;

“Говорихме за това дело, попитах ги, което беше планирано, какво искат и какво предлагат”;

“Следващите дни не си спомням как вървеше комуникацията, но си спомням, че част от оперативните действия в цялата разработка беше, сега не се сещам датата, беше сряда почти съм сигурен в това към обяд ...”;

“...пак беше част от оперативния план да не се протака и аз му казах „ако ще правим нещо, да правим иначе няма смисъл да говорим”.

“Това беше част от оперативната разработка и плана и тогава с Т.П. сме коментирали... ”;

“Това беше част от оперативен план, разработка със СРС-та”;

“Бях задържан от служители на ДАНС и с тяхната кола бях отведен до НСС. Не бях задържан като задържане, просто това беше част от плана.”;

“Всичко беше част от оперативен план с набелязани мероприятия как да се реагира при съответна ситуация в рамките на закона. Всичко е ставало в следствие на съвещание.”;

“Преди всяка среща с някой от С. или П. е имало среща в ДАНС или НСлС как ще протече срещата, ако така стане, ако иначе стане.”.

Предвид тези показания, не може да се подмине без внимание очевидния факт – свидетелят П.П., бидейки следовател в НСлС, макар и да има качеството на свидетел в настоящия процес, е участвал в досъдебната фаза на производството при решаване на въпросите какви процесуално-следствени действия да се извършат, как да стане това и пр. Забраната на чл.118, ал. 1 и ал. 2 НПК по отношение на П. не е налице единствено и само, защото ръководството на НСлС не го е включило /например с резолюция - без случаен подбор/ като разследващ орган и по това досъдебно производство /както това е било вече веднъж сторено по ДП № 105/09 г./. Това, че П. формално няма друго процесуално качество по настоящото дело, вкл. на следовател, далеч не означава, че съдът е лишен от възможността да отчете фактическото участие на П. в досъдебната фаза на производството като фактор, който дискредитира тотално неговите показания. С оглед това, показанията на П. бяха преценени като заинтересовани и предубедени и не бяха кредитирани и на това основание. Направените от защитата възражения са частично основателни – показанията на П. са процесуално допустими, но по същество не следва да се кредитират и на това основание.

На следващо място, извод за съпричастност на подс. П. и С. с инкриминираната с обвинителния акт престъпна дейност не може да бъде направен и от приложените СРС и ВДС. Същите бяха изключени от доказателствата, на осн. чл. 105, ал. 2 НПК, доколкото липсва разрешение за прилагане на СРС, дадено от компетентен орган.

Отделно от това, голяма част от записите са били унищожени, като не е ясно какво е било тяхното съдържание и дали същото не е от естество, което оневинява подсъдимите и уличава свидетеля П. в извършването на престъпление – било по чл. 304, респ. чл. 304а от НК, било по чл. 307 от НК.

Установи се от изготвената и приета в хода на съдебното следствие експертиза на в.л. проф. Н., че наличните по делото записи не съдържат целите разговори, проведени от св. П.. Действията на оператора, спирал и пускал записа по собствена преценка, поставят под съмнение какво е било цялостното съдържание на разговора и най-вече – какъв е неговият контекст. Недопустимо е разговорите да бъдат преценявани единствено и само на база части от тях, без оглед на контекста, в който са водени. Това е така, тъй като е възможно останалото съдържание /в унищожената или незаписана част/ да води до свършено различен смисъл и насоченост на цялостната комуникация.

Коментираната по-горе в раздел „По доказателствата“ невъзможност да се установи какво е било съдържанието на плика, донесен от подс. П. в кантората на неговата съпруга, както и констатираната вероятност приложените по делото плик и пари да са били подменени в хода на производството, води до следните правни изводи:

Текстът на чл. 304а от НК, по който са обвинени и тримата подсъдими, изчерпателно предвижда формите на изпълнителното деяние, които са – „даване“, „предлагане“ и „обещаване“ на подкуп. С постановление от 27.08.2010 г. държавното обвинение, прекратявайки частично настоящото наказателно производство, само се е отказало от обвинението в „предлагане“ на подкуп. Следователно, актуалните обвинения срещу тримата подсъдими касаят единствено изпълнителното деяние „даване“ на подкуп.

Докато при хипотезите на „предлагане“ и „обещаване“ на подкуп дарът или облагата, предмет на престъплението, могат дори и да не се намират у дееца, то при формата на изпълнително деяние „даване“ подкупът /облагата, дарът/ следва да са реално съществуващи и когато са вещи - да бъдат в граждански оборот и с определена имуществена стойност. Ако подкупът не притежава такива свойства, извършеното деяние ще е несъставомерно, тъй като всъщност няма да е налице облага, дар.

В процесния случай не може еднозначно да се установи дали пликът, донесен от подс. П. и взет от св. П. в кантората на нотариус П., е съдържал облага – съобразно внесеното обвинение - сумата от 20 000 евро. Допуснатите на досъдебното производство пороци при приобщаването на веществените

доказателства – плик и пари, са неотстраними в съдебната фаза на процеса. Доказа се по делото, че е съществувала възможност разследващите органи да изземат плика и съдържанието му, без да се налага същите да напускат кантората на нотариус П. /виж показанията на св. Е.С./. Предаденият от П. плик е бил неразпечатан, докато намиращия се по делото плик никога не е бил запечатван. Не може следователно да се изключи версията на подс. Т.П., че пликът е съдържал излезли от обръщение банкноти, които са извън обръщение. Не може да се изключи и възможността съдържанието на плика да е било впоследствие подменено, както очевидно е бил подменен и самият плик.

Изложеното до тук във връзка с веществените доказателства /плик и банкноти/ дава основание на съда да формира извод, че в случая не е установен елемент от обективната страна на престъплението – наличието на облага - 20 хил. евро, дадени от подс. П. на св. П.. Възможно е пликът при предаването му от подс. П. да е имал съдържание, различно от закрепеното в протокола за доброволно предаване, съставен в кабинета на следователя Кр. К. в сградата на НСлС. Това изключва съставомерността на описаните в обвинителния акт деяния от обективна страна.

Не бяха кредитирани обясненията на подс. П. от досъдебното производство, като съдът даде вяра на заявеното от него в хода на съдебното следствие. Причините за това бяха изчерпателно посочени на съответното място. Последицата е, че обясненията на П. също не подкрепят обвинителната теза.

В резултат на всичко изложено, извършването на престъпление по чл. 304а, вр. чл. 304, ал. 1 от НК и участието на подсъдимите П. и С., а следователно и на подс. Ц., в него не е установено по изискуемия от закона начин. И доколкото съдът оправдава подсъдимите само ако извършеното не съставлява престъпление изобщо, нужно е да се посочи, че по същите вече изложени съображения не е доказано и евентуалното извършване на по-леко наказуемо престъпление по чл. 305а от НК от страна на подс. С.. Това налага цялостното оправдаване и на тези двама подсъдими.

Освен вече изложеното, налице е и друго основание за оправдаване на подсъдимите лица. Според съда, спрямо подс. П. и С. е била осъществена провокация към подкуп по смисъла на чл. 307 от НК. В тази насока са събрани достатъчни по обем и убедителност доказателства, които да обосноват подобен извод.

Индиции в подобна насока дава на първо място още самият начин на включване на св. П. в разследването срещу подс. Н.Ц.. Не могат да не бъдат споделени като основателни възраженията на защитата, че това е станало в противоречие с правилата на НПК и ЗСВ. Както и ВКС е имал възможност нееднократно да посочи в съдебната си практика, недопустимо е командироването на магистрат /в случая - следовател/ за разглеждане на конкретно дело. Това нарушава изискването за разпределение на делата на случаен принцип. По-сериозният проблем е, че поставя обективността и безпристрастността на разследването под сериозно съмнение.

Анализът на документите, приложени на л. 98-100 от том 1 от ДП, разкрива, че Завеждащият ОЗ Отдел в НСлС в противоречие със закона е поискал именно П. да бъде включен в разследването по ДП № 105/09 г. Всъщност, налице е искане от А.А. и впоследствие – разпореждане от него за включването на П. в разследването по ДП № 105/09 г. Противно на резолюцията на А., няма заповед на Главния прокурор в подобен смисъл. Със Заповед № ЛС-364/12.02.10 г. на Главния прокурор св. П. е командирован в НСлС за срок от една година. Никъде обаче не е упоменато /а и според съда не би могло да бъде/, че това става именно с оглед включването му в разследването по ДП № 105/09 г. В тази връзка, незаконосъобразно завеждащият ОЗ Отдел при НСлС, без съблюдаване принципа за случайния подбор, е включил П. в разследването. Възможно и вероятно е П. да е командирован по делото, водено срещу подс. Ц., именно, за да бъдат възможни последващите му действия, започнали с установяването на контакт с подс. С..

Според съда, именно св. П. е потърсил подс. С. и е поискал среща с него. Такива срещи е установено да са проведени няколко пъти. На тях П. е обяснил, че той извършва разследването срещу подс. Ц., предлагайки да разреши създадите се за бившия М. проблеми с правораздавателните органи. Нещо повече, настоявал е, че трябва да бъде направено нещо /да се дадат пари/, за да се решат проблемите на Ц.. Обяснявал е сериозността на ситуацията, акцентирайки върху неблагоприятните последици, които могат да произтекат.

Според съда, поведението на П. е било целенасочено планирано и осъществено, за да злепостави подсъдимите П. и С., като предизвика изкуствено ситуация на даване на подкуп. Като е потърсил подсъдимия С., поискал е неколкократно срещи с него, обяснил му е за наличието на производство срещу подс. Ц., за което очевидно С. до момента не е знаел, и е обещал съдействие за разрешаване на случая в полза на подс. Ц., свидетелят П.П. е инсценирал и провокирал ситуация на даване на подкуп.

Настоящата инстанция споделя съществуващата съдебна практика, че в хипотезата на чл. 307 НК е налице ненаказуемост на провокирания, произтичаща от несъставомерността на деянието от обективна страна. Деянието, извършено при условията на провокация, не разкрива всички признаци по чл. 9, ал. 1 НК, за да бъде квалифицирано като престъпно.

Съгласно чл. 9, ал. 1 НК, престъпление е това общественоопасно деяние (действие или бездействие), което е извършено виновно и е обявено от закона за наказуемо. Провокацията по същество представлява инсцениране на подкуп – организиране, устройване, уреждане или нагласяване извършването или осъществяването на привиден, мним, недействителен подкуп /предлагане, даване, получаване/, за да се заблуди или злепостави определено лице. При провокацията изкуствено се създава едно мнимо, недействително посегателство срещу законосъобразното функциониране на дейността на държавните органи /в случая – органите на съдебната власт/, защото провокираният обективно не уврежда и не застрашава защитения от наказателния закон обект по никакъв начин. Умисълът му действително съществува, но без необходимото съдържание, тъй като извършеното деяние обективно не уврежда и не поставя в опасност обекта на посегателство. Само за умисъл обаче наказателна отговорност не може да се носи. Престъпление няма, щом не е осъществена обективната му страна и не е налице обществената опасност, визирана в чл. 9, ал. 1 НК, изразяваща се в увреждане или поставяне в опасност на обекта на посегателството.

В горния смисъл виж Решение № 41/01.10.2012 г. на САС, НО, 8 с-в по н. д. № П-22/2012 г., с докладчик съдия Галина Захарова, /впоследствие, след постановяване на присъдата по настоящото дело това решение на САС е оставено в сила от ВКС с Решение № 37/18.04.13 г. по н.д. № 1990/12 на II н.о./.

Макар и показанията на св. П. да търпят сериозна критика от гледна точка на тяхната достоверност, едно в тях е безспорно – свидетелят П., в качеството си на длъжностно лице - магистрат, следовател, командирован в НСлС, от момента на установяване на първоначалния си контакт с подс. С. категорично не е имал намерение да получи дар, облага, подкуп, за да извърши действия по служба във връзка с воденото досъдебно производство срещу подс. Ц.. За това свидетелства както подаденият от него сигнал до прекия му ръководител, така и осъществяването на всички контакти между С. и П. под надзора и контрола на разследващите органи от досъдебното производство и при използването на СРС. На практика, П. е действал при условия, сходни с тези, при които действа служителят под прикритие.

Ето защо, напълно достоверно е да се приеме, че от момента на сезиране и задействане на компетентните разследващи органи по процесното дело, свидетелят П. е нямал намерение да приеме дар, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по досъдебно производство – сл. д. № 105/09 по описа на НСлС, а именно - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и изготвяне на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ, във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство. Напротив, той целенасочено е създал мнима обстановка на даване на подкуп единствено и само с цел подс. С. и П., а от там - и подс. Ц., да бъдат уличени в извършването на престъпление. Единствената цел на св. П., преследвана съвместно с органите на прокуратурата и ДАНС, е била да се изобличат подсъдимите, като им се припише извършването на престъпление, което те иначе няма доказателства, че биха извършили.

Категорично ясно е едно - друга цел, освен току-що посочената, св. П. не е имал и това обстоятелство е въвн от съмнението на съда. Налага се следователно извод, че обществените отношения, свързани с нормалното осъществяване на правораздаването от страна на магистрата П.П. /в качеството му на командирован следовател в НСлС/ не са били застрашени или поставени в опасност. Разпоредбите на раздел IV от глава VIII охраняват тези обществени отношения като санкционират единствено и само реално извършвани престъпления, разкриващи типичната за този род деяния обществена опасност.

Съобразно дадените указания в Постановление № 8/30.11.1981 г. по н.д. № 10/81 г. на Пленума на ВС по приложението на закона, провокация към подкуп има тогава, когато лицето, което дава подкупа цели единствено да разобличи този, който го получава. Разбира се, валидна е и обратната хипотеза, каквато е процесната. Всяка мнима, симулирана, изкуствена ситуация на даване, предлагане, получаване на подкуп е наказателно ирелевантна по отношение на лицето, провокирано към подкуп. Тя може да доведе до наказателна отговорност единствено за лицата, организирани и осъществили провокацията към подкуп /чл. 307 НК/. Без коментар от този съд ще останат обстоятелствата кои в случая биха могли да са тези лица, доколкото това е извън предмета на настоящото дело. За нуждите на настоящото изложение е достатъчно, че се обосновава извод за липса на съществен елемент от обективната страна на престъплението по смисъла на чл. 9, ал. 1 НК – отсъства типичната, характерна за престъплението „подкуп“ обществена опасност.

Тук е мястото да се подчертае, че констатираната провокация към подкуп доказано е осъществена със знанието, съдействието и под методическото ръководство на органите на прокуратурата и ДАНС. Несъмнено, извън правомощията на този съд е да дава указания на държавното обвинение как следва да извършва разследването по досъдебните производства. Няма как обаче да бъде подминат факта, че със знанието и под надзора и указанията на прокуратурата и ДАНС се е стигнало до осъществена провокация към подкуп. Подобен начин на процедиране би следвало да бъде недопустим в една правова държава. Функцията на прокуратурата е да разкрива и преследва по реда на НПК извършени престъпления, а не да създава условия и предпоставки за извършване на такива. Именно за това провокацията към подкуп е отречена и в практиката на Европейския съд по правата на човека. В подкрепа на тезата, че инкриминираното деяние е извършено и довършено в резултат на неправомерни действия от страна на СГП и ДАНС, които вместо с превенция са реагирали със създаването на стройна организация, с цел да съберат доказателства за инсценирано и провокирано престъпление, защитата обосновано се позовава на решението на ЕСПЧ по делото „Case of Ali v. Romania“ /Али срещу Румъния/. Удачно тук е да се цитира следната част от това решение, безспорно приложима към процесния случай: „... подбуждане е налице, когато полицейските служители не са се ограничили до пасивно разследване на престъпленията, а са упражнили влияние върху разследваните лица така, че да ги подтикнат да извършат престъпление, което те иначе не биха извършили, като по този начин целят да съберат доказателства“. Приложими към настоящия случай са и решенията по делата Р. срещу Л., Т. Д. К. срещу П., Б. срещу Р., М. срещу Л., в които също съдът третира въпроса за провокацията към подкуп и кога такава е налице. Във връзка с това, становището на настоящата инстанция изцяло съответства на формираната от ЕСПЧ практика по приложение на ЕКЗПЧОС.

Няма как да не бъде акцентирано и върху задължителната практика на върховната съдебна инстанция, обективирана в цитираното вече ППВС № 8/81 г., където в т. 17 се указва и следното: „Когато стане известно, че е поискан подкуп, органите на властта следва не да улесняват, а да предотвратяват даването на подкупа“. И тук няма основание да се приеме, че дадените задължителни указания не важат в случаите на предлагане и даване на подкуп.

Подобно поведение на органите на досъдебното производство разкрива нарушение на чл. 6 от ЕКЗПЧОС, като по този начин ограничава правата на подсъдимите в процеса. Допуснатото нарушение следва да бъде санирано по единствено възможния начин - чрез цялостното оправдаване на подсъдимите

П., С., а и Ц., по повдигнатите им от СГП обвинения. Съгласно трайно установената практика на Европейския съд по правата на човека, необходимо е в случаи на нарушаване на член 6 от ЕКЗПЧОС лицето, спрямо което нарушението е допуснато, да се постави в ситуация, възможно най-близка до тази, в която то би се намирало, ако не е имало неспазване на изискванията на тази разпоредба (Piersack c. Belgique (член 50), 26 октомври 1984 г., § 12, серия А № 85). В настоящия случай това може и следва да бъде сторено именно чрез оправдаване на подсъдимите Ц., С. и П. по повдигнатите им обвинения.

Провокацията към подкуп, от гледна точка от практиката на ЕСПЧ, е всякога липса на справедлив процес и основание за признаване на нарушаване на Конвенцията по чл. 6, т. 1. Според съда, такава провокация е налице, когато съответните служби или лица, работещи по техни инструкции /в случая св. П./, не са се ограничили до пасивно разследване на престъпленията, а са упражнили влияние върху разследваните лица така, че да ги подтикнат да извършват престъпление, което те иначе не биха извършили, като по този начин целят да съберат доказателства и да образуват наказателно производство за това престъпление. В настоящия случай от съдържанието на приложените ВДС е видно, че св. П. е убеждавал и мотивирал подс. С. в разговорите си с него, че положението около подс. Ц. е сериозно, каквото, както впоследствие се оказва, то не е било. Нещо повече, от обясненията на подс. С. и изготвените ВДС е видно, че именно П. за първи път е насочил разговора към делото срещу подс. Ц. - /л. 9/: "П: А-а-а, дай да видим к'во правим с тоя Ц.." Отговорът на подс. С. е: "Аз не знам."

От всички приложени ВДС, получени от използване на СРС /ВДС от СРС/, е видно, че двамата с П. се виждат не във връзка с досъдебното производство, касаещо подс. Ц., а по съвсем друг повод. В това отношение съдът изцяло кредитира с доверие заявеното от подс. С., доколкото именно неговата версия се явява подкрепена от съдържанието на ВДС от СРС.

Нещо повече, свидетелят П.П. е увещавал настойчиво подс. С., определяйки и конкретните условия за подкупа. П. е давал и конкретните предложения и идеи досежно начина на водене на разследването срещу подс. Н.Ц..

Така, в един от разговорите П. заявява на С.: „Бегам аз, ще чакам да ми звънне Т.. Но това му кажи, че аз в петък на обед, един-два часа заминавам и ще се върна чак в неделя вечерта. Ако не, нещо друго да мислим, значи имаме време утре, други ден, петък до обед да се видиме, да таковаме." Тоест, поставяни са били и срокове от страна на св. П..

Като цяло, инициативата да се случва нещо във връзка с воденото срещу подс. Ц. досъдебно производство подчертано е у св. П.. Например, П. е този, който заявява: „Ти ще говориш ли? Ти тря'а да му кажеш.“, имайки предвид подс. С. да задейства корупционната схема. Продължава с увещанията: „Добре, дай да говорим за това наш'то, 'щото то си е на досъдебна фаза и нема.“, „Добре, питай го навит ли е да работиме и това вече ще го коментираме“, „Значи ти му кажи „да“. Работим. Обаче да каже какво предлага. Сега, знаеш, командирован съм в Главно. Б. ми има доверие, тука-а си има риск“.

Свидетелят П. определя и параметрите на бъдещия подкуп, като дори излага пред подс. С. и обосновка за размера на поисканата сума: „Еми, сто бона, бе! Извинявай, ама тука говориме за сто и дваисет милиона. Хайде аз ще свърша досъдебна фаза, о'кей, добре, ама важното е как ще я подложат.... ти знаеш, че и ти ще вземеш, нема как да не вземеш. Значи ние пра'име ли го за под петдесет-шейсет хиляди евро, няма смисъл да го пра'име.... Ми така му кажи. Нали ти казвам. Да-а, щото примерно утре, ще ме пита Б., ми що не излиза т'ва дело, ми, ще ка'еме, не излиза началник. Не излиза, колективни експертизите вече, трябва да се работи с вещи лица, знаеш как е.... Е, експертизата няма да му я плащаме ние. Тея, вещите лица колко ще искат? Не може ние да се ангажираме в една сума от такъв параметър и той да /не се разбира/ ха-ха-ха. Нали знаеш, могат да се подберат експерти, знаеш кой ги назначава“.

За провокация към подкуп свидетелства и проведеният на 18.03.2012 г. разговор в „Гранд Хотел – С.“:

„Т: Значи, за да мога аз да отида и да говоря с него и трябва да говоря абсолютно конкретно... Ти ми обясняваш за какво става въпрос, за да му го обясня аз на него за какво става въпрос. Казваш ми какво можеш да направиш и какъв краен резултат целим, казваш ми за какво става въпрос във случая. Аз отивам и се разбирам с него – казвам ти да или не. Ако ти кажа да – действаме.

П: Действаме. Добре. Е, ми се'а той не знам до колко си наясно – става въпрос, за.

Т: Не, т'ва не съм наясно. Т'ва дето той ми каза /недовършва, говорят едновременно/.

П: „Е.“ ъ-ъ-ъ Ж.К., нали, гепили са 120 милиона.

Т: /сочи към С./ Аз за първи път го чувам.

Т: /прекъсва го, говорят, едновременно, не се разбира/ За да съм убедителен пред него – къде точно са престъпленията? Първо, че няма конкурентност, това не е пряко престъпление.

П: Значи ти като му кажеш за к'во става въпрос, той много си го знае.

Т: Сега, не, кажи ми крайно. Щот' не мога да му кажа. После ще възникне нещо, което не е ясно колко. Ще каже – защо? Просто трябва да му кажа – толкова срещу такъв ангажимент.

П: Значи, да ти дам един коз, който можеш да му кажеш, нали, за да види, че нещата са много. Той си знае, че са много дебели. Ти като му кажеш той няма да ги обсъжда. Той знае всичко много добре“.

Анализът на този разговор налага няколко извода.

Първо, С. и П. нямат представа какво дело се води срещу подс. Ц. и до каква степен е сериозно положението на последния. Именно за да създаде у тях убеждение, че е наложително подкуп да бъде даден, св. П. споменава значителната сума от „120 милиона“. На изразеното от страна на П. съмнение, че е извършено престъпление /“...къде точно са престъпленията? Първо, че няма конкурентност, това не е пряко престъпление“/, П. отвърща: „Значи ти като му кажеш за к'во става въпрос, той много си го знае“. Нещо повече, П. предлага на П. да му даде „коз“, т.е. факт, с който да убеди Ц. в сериозността на ситуацията.

Второ, свидетелят П. очевидно цели да насочи и убеди С. и П., че положението на подс. Ц. е много сериозно и че се касае за дело с огромен материален интерес. Именно това е факторът, който следва да убеди подсъдимите, че даването на подкуп е повече от наложително „Значи, да ти дам един коз, който можеш да му кажеш, нали, за да види, че нещата са много. Той си знае, че са много дебели. Ти като му кажеш той няма да ги обсъжда. Той знае всичко много добре“.

Трето, подс. С. и П. към този момент изобщо не са убедени, че на П. трябва да бъдат дадени пари като подкуп. Напротив, подс. П. изразява съмнението си, че изобщо има извършено престъпление от страна на Н.Ц..

Четвърто, св. П. очевидно убеждава подсъдимите С. и П., че след като обяснят на подс. Ц. сериозността на ситуацията, той неминуемо ще вземе решение да даде подкуп, за да „се оправи“. Свидетелят П. иска да изпрати човек при Ц., за

да му обясни колко тежко му е положението и че заради това следва да си плати

Всичко изложено свидетелства, че от страна на св. П. целенасочено е въздействано с цел да бъдат убедени подс. С. и П., че без да бъде даден подкуп нещата за подс. Ц. ще се развият в изключително неблагоприятна посока. Особено показателен в тази насока е „намеъкът“, описан в обвинителния акт /стр. 9/, направен от св. П. към подс. П., че ако не стане така, както са говорили, ще действа „както трябва“. Прочее, данни за подобни „намеци“, които по мнение на съда всъщност представляват заплахи, съществуват на доста места в проведените от св. П. разговори. Тези „намеци“ са сигурно доказателство за налична провокация към подкуп.

Няма как да се приеме, че инициативата за даване подкуп лежи у подсъдимите С. и П.. При срещите си със св. П. те дори не знаят за съществуването и естеството на делото срещу Ц.. Няма ни най-малка представа сериозно ли е положението на бившия М., има ли доказателства срещу него, съществува ли опасност да бъде обвинен в извършването на престъпление. Нелогично е при това положение С. и П., със знанието и съгласието на Ц., както твърди обвинението, да инициират даването на подкуп. Нещата, според съда, са се случили тъкмо по обратния начин – св. П. е провокирал подсъдимите, създал е у тях убеждението, че нещата за подс. Ц. не вървят в благоприятна насока, че делото е със значителен материален интерес и възможните последици са сериозни. Постарал се е да разсее съмнението на Т.П., отразено в думите: „ ... къде точно са престъпленията? Първо, че няма конкурентност, това не е пряко престъпление“/.

Свидетелят П., знаейки, че срещите му с подс. С. и П. се контролират чрез СРС, не се е задоволил да проведе тези срещи по начин, че да се провери дали и какво ще му бъде предложено като дар, подкуп. Напротив, той е заел активната позиция да подтиква С. и П. към даването на такъв, уведомил ги е за делото, водено срещу Ц., увещавал ги е в сериозността на ситуацията. И най-важно, самият П. е определил размера на „дължимата“, според него сума /облага, подкуп/. Всячески се е стремил да ускори нещата, като е изтъквал различни причини за наложителността пари в крайна сметка да бъдат дадени и това да стане възможно най-скоро. Показателни в това отношение са думите на П.: „ако ще правим нещо, да правим иначе няма смисъл да говорим“ /виж показанията на П. пред съда от 23.11.10 г./.

Всъщност, не подсъдимите са инициирали даването на подкуп на следователя П., а последният е създал у тях впечатлението, че такъв трябва да му бъде

даден. Получила се е провокирана /мнима, привидна/ ситуация на искане на подкуп, какъвто П. всъщност не е възнамерявал да вземе, за да наруши служебните си задължения. Именно така създалата се ситуация квалифицира като „рекет“ в обясненията си подс. Т.П.. Мотивирани от цялостното поведение и изказванията на П., подсъдимите са били склонени субективно да възприемат, че даването на такъв подкуп е наложително в случая. Тоест, създадена е била преднамерена, целенасочена ситуация на провокация към подкуп.

Този извод на съда изцяло кореспондира с показанията на св. П., в които същият заяви: „Една от идеите беше да се видим с Ц., защото тогава той щеше да има пряко участие, а не само косвено“. Очевидно е, че е съществувал стремеж чрез направената провокация да бъдат създадени сигурни доказателства, уличаващи всички подсъдими в престъпление, което те сами, без дейността на П., не биха извършили.

Житейски недостоверна и неправдива е тезата на обвинението, че П. и С. са организирали даването на подкупа, като за целта са потърсили св. П., за да уговорят с него параметрите, при които досъдебното производство, водено срещу подс. Ц., ще приключи по благоприятен за последния начин. Подобна конструкция изцяло игнорира обстоятелството, че първоначално нито С., нито П. са знаели за наличието на подобно дело.

Не издържа на елементарна логическа проверка и версията С. и П. да са били своеобразни „пратеници“, „посредници“ на подс. Ц., на каквато конструкция всъщност се гради внесеното срещу тях обвинение. Ако С. и П. са били в контакт с Ц., ако са били изпратени от него, ако са действали с негово знание и съгласие, то е нямало да се налага да питат следователя П. дали самият Ц. изобщо знае за наличието на подобно дело /виж съдържанието на ВДС/. Това затвърждава извода на съда, че при първите си срещи със св. П. подсъдимите С. и П. изобщо не са имали формирана представа, че П. е включен в разследването на дело срещу бившия М. на О. – Н.Ц.. И това е логично, доколкото видно от постановлението от 23.07.08 г. за образуване на сл.д. № 105/09 на НСлС, пр.пр. 4-3170/09 г. на СГП, същото е с гриф „Поверително“. Сведение за това досъдебно производство С. и П. е нямало от къде да имат, освен от самия П.. Подобни сведения е нямал и подс. Ц., доколкото призовката за явяването му е получена от него едва след като вече са проведени доста от разговорите на св. П. със С. и П..

За наличие на провокация говорят и фактите, че в една част от случаите именно св. П. е търсил по телефона подс. С. /напр. в 16.28 ч. на 18.03.2010 г./, а също и

подс. П. /напр. на 26.03.10 г. в 16,00 часа; на 30.03.2010 г. в 13,43 часа/. Провеждането на подобни разговори недвусмислено сочи за стремежа на П. да движи напред нещата с предстоящото даване на подкуп, като провокира подсъдимите да му дадат такъв и така те да бъдат уличени в извършването на престъпление.

Същевременно, налице са и данни, че подс. С. не е отговарял на част от телефонните обаждания на св. П.. Основателни са доводите на защитата, че подобно поведение може да се тълкува като незаинтересованост, дистанцираност и неинициативност от страна на подс. С..

Вярна е и констатацията на защитата, че за периода от 23.03.2010 г. до датата на ареста на подс. С. – 01.04.2010 г., независимо от прилаганите СРС, няма никакви данни за контакти и комуникация между С. и П.. Това допълнително затвърждава изводите на съда, че не подс. С. е бил активната страна в процесните събития. Твърде вероятно е на 27-ми, 28-ми, 30-ти, 31-ви март и 01 април, св. П. да се е намирал в района на ул. "К.В.", където е домашният адрес на С. (л. 12, 13 и 14 от писмената справка от „Глобул“), именно, за да направи опит да се види с него на живо, тъй като С. не е отговарял на телефонните му позвънявания и търсения. Тоест, повече от ясно е, че инициативата, провокацията идва от страна на П..

При това положение, следва да се приеме, че в настоящия случай има категорични доказателства, че инициативата за създаването на ситуация за даване на подкуп е на свидетеля П.П.. При първоначалната си среща с П. подс. С. очевидно дори не е бил наясно с воденото срещу Ц. производство и не е имал желание да се занимава с този въпрос. Няма как при това положение да е възнамерявал да предложи или да даде подкуп на следователя П..

Свидетелят П. и разследващите органи от досъдебното производство не са се задоволили само да съберат данни за едно предстоящо престъпление и/или да го предотвратят, каквото е изискването на закона. П. в случая е поискал подкупа /облагата/, определил е размера на сумата, която иска да получи, очертал е параметрите, включително и обстоятелствата около „възнаграждението“ на вещите лица, акцентирайки, че то ще се дължи отделно от парите, предназначени за самия него. Заплашвал е с неблагоприятни последици за подс. Ц.. Абсурдно е при това положение да се приеме, че поведението на П. е било пасивно, а не провокативно, и че не е довело до там, че да се стигне до мнима ситуация на даване на подкуп.

Всичко изложено дава основание на съда да приеме, че без наличие на активните, тенденциозни и последователни действия на св. П., чрез които е осъществена констатираната и коментирана провокация към подкуп, до извършване на престъпление не би се стигнало. Липсват данни, още по-малко доказателства, че без намесата на П. и без насочването от негова страна на подс. С. и П. към воденото срещу подс. Ц. дело, някой от подсъдимите би предприел действия по даване на облага на П.. Особено при положение, че съдбата на производството по сл.д. 105/09 г. по описа на НСЛС е била изключително спорна и не е било ясно дали изобщо ще се стигне до повдигане на обвинение срещу подс. Ц..

Изцяло са удовлетворени изискванията на т. 17 от ППВС № 8/30.11.1981 г. по н.д. № 10/81 г. за да се приеме, че се касае не за извършено престъпление от подс. С. и П., а за провокация към подкуп, в който случай деянието на подсъдимите е несъставомерно по изложените вече съображения.

Констатираната провокация към подкуп е основание да се изключи наказателната отговорност на подсъдимите не само по съставите, по които са им повдигнати обвинения – чл. 304а, вр. чл. 304, ал. 1 от НК, но и по всеки един друг текст, включен в раздел IV от глава VIII от Наказателния кодекс. В частност, това важи и за разпоредбата на чл. 305а НК досежно подс. С..

Както беше вече констатирано по-горе, по делото не са приложени голяма част от разговорите на св. П., проведени от него през периода, през който спрямо него са прилагани СРС. Налице са данни и доказателства, изводими от изготвените ВДС и справки-разпечатки от мобилни оператори, че П. е ползвал повече от един мобилен телефон, независимо от твърденията му пред съда в противен смисъл. Същевременно, част от изготвените записи, съгласно заключението на в. л. проф. Н., са направлявани от оператор, като записът произволно е пускан и спиран – по преценка на този оператор. Друга част от записаните разговори просто са били унищожени чрез електромагнитно изтриване /видно от протокол на СДОТО-МВР рег. № У-296 от 06.04.2010 г./. Тези доста съмнителни за съда обстоятелства още веднъж затвърждават направените изводи за наличие на провокация към подкуп, при която извършеното от провокираните лица от обективна страна не изпълва състава на чл. 304а от Наказателния кодекс.

Твърденията на подс. Т.П., че в случая се касае за изнудване, „рекет“ от страна на свидетеля П. не са обект на настоящото производство, доколкото П. няма качеството на обвиняем за евентуално деяние, обуславящо приложение на разпоредбата по чл. 306 НК. При обсъждане на тези твърдения на подсъдимия

П. обаче, за нуждите на настоящия процес, съдът намира за нужно да посочи, че по същество се касае не до изнудване /„рекет“/, а всъщност до една настойчива, последователна и упорита провокация към подкуп, осъществена от св. П., не без съдействието на органите на досъдебното производство. Именно това тенденциозно поведение на П., целящо да създаде ситуация на даване и получаване на подкуп, подс. П. е възприел субективно като изнудване - „рекет“. Касае се обаче до правни изводи, а не до факти които е възприел подсъдимият П., поради което оценката им е изцяло в прерогативите на съда. Изнудване по смисъла на раздел V от глава V на Наказателния кодекс няма - не защото от обективна страна не са осъществени действия с цел подс. П. да бъде принуден да действа по определен, желан от св. П. начин, а защото субективно П. не е целял да набави за себе си имотна облага. С оглед умисъла на П., съдът приема, че осъщественото от него е провокация към подкуп /чл. 307 НК/, а не изнудване за даване на подкуп /чл. 306 НК/.

За нуждите на настоящото производство, с оглед предмета на доказване по делото, тук е достатъчно да се посочи, че дори и да бъде възприето твърдението на П. за осъществено изнудване, това отново би имало за резултат оправдаването на подсъдимия П., а от там – и на С. /доколкото той е единствено и само помагач, т.е. отговорността му е обусловена от тази на останалите подсъдими/. Приложима в подобен случай е визираната вече по-горе норма на чл. 306 от НК. При условията на алтернативност, и тази законова разпоредба би могла да послужи като основание за оправдаването на П. и С. /за подс. Ц. това основание е Т.но приложимо/.

Отново при условията на алтернативност, дори и да не бяха налице горните основания, конкретно за подс. С. е налице и още една самостоятелна причина за неговото оправдаване. С постановление от 27.08.2010 г. държавното обвинение се е отказало от квалификацията, свързана с „даване“ на подкуп. В тази му част наказателното производство е прекратено и съдът не дължи произнасяне. Като се остави настрана принципната неяснота коментирана многократно от защитата как, след като не е имало предлагане на подкуп, се е стигнало до неговото даване, това поставя сериозни проблеми пред възможността изобщо да се ангажира отговорността на подс. С. именно за изпълнителното деяние „даване“ на подкуп.

Обвинения срещу С. са повдигнати за няколко дати – 12, 17, 18, 23 и 26 март 2010 г. Същевременно, обвинението за даване на подкуп срещу подс. П. и Ц. е за 01.04.13 г., т.е. известно време по-късно. В обобщен план, обвинението срещу С. е за това, че е свързал подс. П. и св. П., разпитал П. каква сума би взел, организиран срещата между П. и П. и разменил координатите им. Следва да се

има предвид и обстоятелството, че след 23.03.2010 г. С. не се е срещал със свидетеля П.. При това положение от правна страна съдът счита, че дори и да се приемат за доказани, което не може да бъде сторено с порочно събраните доказателства, действията на С. биха били съставомерни единствено ако се квалифицират като подпомагане на уговарянето, т.е. „искането“ и „предлагането“ на подкупа, осъществени до 26.03.10 г., но в никакъв случай не и на неговото даване чак на 01.04.10 г., за което няма данни той дори да е бил уведомен.

Съгласно чл. 21, ал. 2 НК, помагачът отговоря само за онова, за което е подпомогнал извършителя. Конкретно за „даване“ на подкуп на 01.04.10 г. няма никакви данни и доказателства С. да е извършил действия, с които да е подпомогнал подс. П.. Неговото участие и контакти с подс. П. и св. П. са прекратени значително време преди това. Последната му среща с П. е на 23.03.10 г., а с П. - на 26.10.10 г. По времето, когато С. е взел участие в срещи и разговори с П. и П., изпълнителното деяние все още е било на евентуален предварителен етап - „искане“ и „предлагане“ на подкупа. По онова време не е имало постигната конкретна уговорка за размера на подкупа, начина на неговото предаване, времето и мястото на даването му, както и конкретните действия, които трябва да извърши следователя П. при евентуалното му получаване. Няма доказателства, а и данни, подс. С. да е участвал в уговорки, касаещи събитията от 01.04.10 г. и в този смисъл съвсем основателни са възраженията на защитника му адв. С..

С оглед на това, няма как да се приеме, че този подсъдим е улеснил именно „даването“ на подкуп, а не само неговите „искане“ /като провокация от П./ и евентуално „предлагане“.

Същевременно, повдигнатото с обвинителния акт срещу С. обвинението за периода след 26 март 2010 г. е напълно лишено от основание, доколкото дори липсват твърдения за действия /бездействия/ на подс. С. през този период, които от обективна и субективна страна да биха могли да осъществят състав на престъпление.

Не на последно по значение място, не е доказано подс. С. да е действал с умисъла на помагач към даване на подкуп. Основателно тук е възражението на адв. С., че от разговора между подс. П. и св. П., проведен на 01.04.10 г., се установява, че С. нищо не знае и П. не е говорил с него /“Той дори не знае, аз не съм говорил с него”/. Липсва, следователно, интелектуалният момент на умисъла за помагачество за „даване“ на подкуп.

С оглед частичното прекратяване на производството обаче, обвинение за „предлагане“ на подкуп няма. Недопустимо е съдът да се произнесе по такова обвинение, защото то липсва пред настоящата инстанция и противното би ограничило правото на защита на подсъдимото лице. От друга страна, това би нарушило и принципа „non bis in idem“ - след като производството срещу С. във връзка с „предлагане“ на подкуп е било вече веднъж прекратено със стабилен прокурорски акт, недопустимо е пререшаването на този въпрос /аргумент от чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК/.

Като съобрази всичко изложено от правна страна, съдът прие, че са налице предпоставките на чл. 304 НПК за оправдаване на подсъдимите по повдигнатите им от СГП обвинения. Недоказаността на обвиненията по основния състав на чл. 304 НК прави безпредметно обсъждането на въпроса налице ли са основания за приложимост на квалифицирания състав на престъплението по чл. 304а НК. С оглед на това, не е нужно обсъждането на възраженията на защитата в тази насока.

За постановяването на осъдителна присъда са необходими положителни доказателства, годни да мотивират категоричното убеждение на членовете на съдебния състав за виновността на подсъдимите. Отсъствието на такива налага единствения и правилен извод, че извършването на престъпление не е доказано по несъмнен начин, което налага признаването на подсъдимите за невинни и тяхното оправдаване.

Няма как съдът, при наличие на множеството целенасочено допуснати в хода на досъдебното производство нарушения, непълноти и провокации, да възприеме за меродавна обвинителна теза. Извършването на едно престъпление и виновността на подсъдимите не могат да бъдат установявани и доказвани с цената на игнориране на принципите и правилата на наказателния процес. Както вече е имал възможност да посочи Върховният касационен съд на РБ в свое Решение № 161/15.03.2007 г. по н.д. № 843/06, III н.о., „прокуратурата не трябва да очаква от един уважаващ собственото си достойнство и правилата на справедливия процес съд да приема безрезервно плодовете на отровеното дърво“.

По така изложените съображения, съдът призна подсъдимия П.В.С. за невинен в това, за времето от 12.03.2010 г. до 01.04.2010 г., в гр.С., като помагач и в съучастие с подсъдимите Т.Н.П. – извършител, и Н.Г.Ц. - извършител, умишлено да е улеснил двамата извършители - П. и Ц. да дадат на 01.04.2010 г. в гр.С., на бул. "П. Е." № **, в нотариалната кантора на нотариус А. П., подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро, на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно

положение - П.В.П. - следовател от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС 364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно производство № 105/09г по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от М. на О. за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между М.то и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн. лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и извършване на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство, като съдействал за организирането и провеждането на срещи с участието на подсъдимия Т.П. и свидетеля П.П., участвал лично в тези срещи и съдействал за уговаряне на начина на даване на подкупа и на неговия размер, давал съвети и разяснения относно необходимите действия по разследването по досъдебно производство № 105/2009 г. по описа на НСлС, които следвало да бъдат извършени от следователя П.П. в интерес на Н.Г.Ц., които в своята съвкупност да бъдат насочени към налагане на извод за невиновно поведение на Ц. по посоченото разследване, а именно:

- на 12.03.2010 г., в гр.С., в кафе „К.“, намиращо се на ул. „К.В.“ в кв. „Г.Д.“, да е провел среща със следователя П.П., по време на която да го е уведомил за намеренията на подсъдимия Н.Ц. да предприеме действия, свързани с даването на подкуп на водещия разследването с цел благоприятно развитие на разследването по досъдебно производство №105/09 г. по описа на НСлС и изключване на възможността за привличането му към наказателна отговорност по делото;

- на 17.03.2010 г., в гр.С., в кафе „Б.Ф.“, намиращо се на ул. „К.В.“ в кв. „Г.Д.“, да е провел среща със следователя П.П. от НСлС, на която да е предложил на П. да определи сума срещу която, впоследствие да предприеме действия по разследването в посока оневиняване на обвиняемия Ц. по воденото срещу виновни длъжностни лица от М. на О. досъдебно производство № 105/2009 г. по описа на НСлС и след като била определена сума в размер на 50 000 евро, да е поел ангажимент да предаде на подсъдимия П. за така определената сума и да е уговорил среща за 18.03.2010 г. в 17.30 ч. в кафе-сладкарницата на Гранд-хотел „С.“ на свидетеля П.П. с подсъдимия Т.П., на която среща, следвало да се

уточнят и уговорят подробностите, свързани с определения размер на подкупа, начина на неговото предаване и бъдещите действия по разследването;

- на 18.03.2010 г., в кафе-сладкарницата на Гранд-хотел „С.“, да е организиран и лично участвал в среща между подсъдимия Т.П. и следователя П.П., по време на която да е бил окончателно определен и договорен размера на подкупа - парична сума от 50 000 евро, половината от която следвало да бъде предадена на следователя преди провеждането на процесуално-следствените действия с обвиняемия Н.Ц., начина на неговото предаване и ангажиментите на следователя във връзка с получаването на подкупа - да извърши действия по служба във връзка с разследването, като същото бъде проведено в насока, водеща до изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ във връзка с предмета на разследване по досъдебно производство № 105/2009 г. по описа на НСлС, като следователят следвало предварително да съгласува с подсъдимия Т.П. въпросите за разпит, които ще бъдат задавани на обвиняемия Ц., с цел събиране и приобщаване към разследването на доказателства, изключващи търсенето на наказателна отговорност от него, както и да осигури и назначи вещи лица по делото, които да извършат съдебно- счетоводни експертизи в насока, оневиняваща обвиняемия Н.Ц.;

- на 23.03.2010 г., в гр. С., на бул. „В.“ № *, в Съдебната палата, в коридора на Софийски градски съд на ет. 1, да е провел предварително уговорена със следователя П.П. среща, на която да са уточнили подробности за бъдещите им контакти, начина на обмяна на информация и последващите им действия, което следвало да става чрез подсъдимия Т.П. с оглед запазване в тайна помощта, която подсъдимият С. оказва във връзка с организиране на даването на подкупа, като се уговорили, че подсъдимият П. ще организира, заедно с подсъдимия Н.Ц. даването на свидетеля П.П. на предварително договорените суми за подкупа;

- на 26.03.2010 г., в гр.С., на бул. „В.“, във „Ф.-К.“ да е провел среща с подсъдимия Т.П., по време на която съобразно уговорките си със свидетеля П.П. от 23.03.2010 г., да е предоставил на подсъдимия П. номера на мобилния телефон на свидетеля П. - 0888 151 534 за осъществяване на връзка по между им, като подсъдимият П. от своя страна поел ангажимента да организира, заедно с подсъдимия Н.Ц., даването на свидетеля П.П. на предварително договорените суми за подкупа, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправда изцяло по обвинението в престъпление по чл. 304а, във вр. с чл. 304, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 4, във вр. с ал. 1 от НК.

Подсъдимият Т.Н.П. също бе признат от съда за невинен в това на 01.04.2010 г., в гр.С., на бул. „П. Е.“ № **, в нотариална кантора на нотариус А. П., като извършител и в съучастие с подсъдимите - Н.Г.Ц. – извършител, и П.В.С. - помагач, да е дал подкуп (облага) - пари в размер на 20 000 евро, на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – на П.В.П. - следовател от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура, командирован със заповед № ЛС-364/12.02.2010 г. на Главния прокурор на РБ в НСлС и участващ в разследването по досъдебно производство № 105/09 г. по описа на НСлС, водено срещу виновни длъжностни лица от М. на О. за престъпление по чл. 219 от НК и свързано със сключен договор между М.то и „Е.П.“ ЕАД на стойност 119 млн. лева, във връзка с разширяване на стационарната комуникационна система на Българската армия - „С. 2“, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство - планиране и провеждане на процесуално-следствени действия (разпити на свидетели и извършване на експертизи) и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н.Г.Ц., в качеството му на М. на О. на РБ във връзка с предмета на разследване по посоченото досъдебно производство, поради което и на основание чл. 304 от НПК бе оправдан изцяло по обвинението в престъпление по чл. 304а, във вр. с чл. 304, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК.

ПО ВЕЩЕСТВЕНИТЕ ДОКАЗАТЕЛСТВА:

По отношение на приложените по делото веществени доказателства съдът се разпореди, както следва:

- на подс. П.В.С. бяха върнати вещите, описани в протокол за Претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 13 и 14 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото, с изключение на вече върнатите с определение на СГС, приложено на л. 148 и 149 от т. 1 на ДП.

- на подс. Т.Н.П. бяха върнати вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 17 и 18 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото, както и вещите, описани в протокол за доброволно предаване от 16.04.2010 г., приложен на л. 109 от т. 1 на ДП.

- на подс. Н.Г.Ц. бяха върнати вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 21 и 22 от т. 2 на ДП, иззети като

веществени доказателства по делото, с изключение на мобилен телефон Н.сът СИМ карта на В., върнат с Определение от 03.09.2010 г. по н.ч.д. № С-627/10 г. на СГС, НО, 11-ти с-в.

- на А. В. П. бяха върнати вещите, описани в протокол за претърсване и изземване от 01.04.2010 г., приложен на л. 7, 8, 9 и 10 от т. 2 на ДП, иззети като веществени доказателства по делото.

По отношение на тези вещи не е налице спор за собственост и същите не подлежат на отнемане в полза на държавата по реда на чл. 53 НК. Ето защо, същите следваше да се върнат на техните собственици, от които са били иззети в хода на досъдебното производство.

По отношение на приобщените по делото банкноти на обща стойност 20 000 евро, съдът приема, че на този етап не е установено на кого принадлежат. Не може да се установи с категоричност, че в дадения от подс. П. на св. П. плик са се съдържали именно тези банкноти. Това се отрича и от самия П.. Ето защо и на основание чл. 112, ал. 1 НПК необходимо е да се изчака едногодишния срок за евентуалното им отнемане в полза на държавата /ако не бъдат потърсени/.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на делото, сторените разноски остават за сметка на държавата, на основание чл. 190, ал. 1 от НПК.

Мотивиран от горните съображения, съдът постанови присъдата си по делото.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

II инстанция – Апелативен съд София

Дело № 653 / 2013 г. (въззивно наказателно дело от общ характер)

Съдебен състав: Спас Иванчев (председател), Калинка Георгиева (член), Милена Панева (докладчик); 4ти състав, наказателно отделение

РЕШЕНИЕ

№ 365

Гр. София, 14.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД-НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, IV-ти състав, в открито съдебно заседание на четиринадесети октомври през 2013г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СПАС ИВАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: Калинка Георгиева
Милена Панева

при участието на секретаря М. Петрова и в присъствието на прокурора М. Димитров разгледа докладваното от съдия П. ВНОХД № 653 по описа за 2013 и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда № 310 от 29.10.2012г., постановена по НОХД № 4048/2010г., Софийският градски съд-Наказателно отделение, 24-ти състав е признал подсъдимия Н. Г. Ц. за невиновен за това на 01.04.2010г. в [населено място], [улица], в кантората на нотариус А. П. , като извършител и в съучастие с подсъдимите Т. Н. П. (като извършител) и П. В. С. (като помагач) да е дал подкуп – парична сума от 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – на следователя от отдел „Следствен” при Софийска градска прокуратура П. В. П., командирован в НСлС със заповед № ЛС 364/12.02.2010г. на Главния прокурор на Република България и включен в разследването по досъдебно производство № 105/2009г. по описа на НСлС, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство – планиране и провеждане на процесуално-следствени действия и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н. Г. Ц. в качеството му на министър на отбраната на Република България, поради което и на осн. чл. 304 НПК го е оправдал по обвинението по чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК.

Със същата присъда вторият подсъдим по делото – П. В. С. е признат за невиновен за това за времето от 12.03.2010г. до 01.04.2010г. в [населено място] като помагач и в съучастие с подсъдимите Т. Н. П. (извършител) и Н. Г. Ц. (извършител) умишлено да е улеснил двамата извършители – П. и Ц. да дадат на 01.04.2010г. в [населено място], [улица] кантората на нотариус А. П. подкуп – парична сума от 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - на следователя от отдел „Следствен” при Софийска

градска прокуратура П. В. П., командирован в НСлС със заповед № ЛС 364/12.02.2010г. на Главния прокурор на Република България и включен в разследването по досъдебно производство № 105/2009г. по описа на НСлС, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство – планиране и провеждане на процесуално-следствени действия и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н. Г. Ц. в качеството му на министър на отбраната на Република България, като съдействал за организирането и за провеждането на срещи с участието на подсъдимия Т. П. и свидетеля П. П., участвал лично в тези срещи и съдействал за уговаряне на начина на даване на подкупа и на неговия размер, давал съвети и разяснения относно необходимите действия по разследването по досъдебно производство № 105/2009г. на НСлС, които трябвало да бъдат извършени от следователя П. П. в интерес на Н. Ц. и които в своята съвкупност да бъдат насочени към налагане на извод за невиновно поведение на Ц. по посоченото разследване, а именно:

- на 12.03.2010г. в [населено място], в кафе „К.“, намиращо се в[жк], [улица], да е провел среща със следователя П. П., по време на която да го е уведомял за намеренията на подсъдимия Н. Ц. да предприеме действия, свързани с даването на подкуп на водещия разследването с цел благоприятно развитие на разследването по досъдебно производство № 105/2009г. на НСлС и изключване на възможността за привличането му към наказателна отговорност;

- на 17.03.2010г. в [населено място], в кафе „Б. ф.“, намиращо се в[жк], на [улица], да е провел среща със следователя от НСлС П. П., на която да е предложил на последния да определи сума, срещу която впоследствие да предприеме действия по разследването в посока оневиняване на подс. Ц. по воденото в НСлС досъдебно производство № 105/2009г. и след като била определена сума от 50 000 евро да е поел ангажимент да предаде на подсъдимия П. за така определената сума и да е уговорил среща за 18.03.2010г. в 17:30 часа в кафе-сладкарницата на Г.-х. „С.“ на свидетеля П. П. с подсъдимия Т. П., на която среща следвало да се уточнят и уговорят подробностите, свързани с определения размер на подкупа, начина на неговото предаване и бъдещите действия по разследването;

- на 18.03.2010г. в кафе-сладкарницата на Г.-х. „С.“ да е организирал и лично да е участвал в среща между подсъдимия Т. П. и свидетеля П. П., по време на която да е бил окончателно определен и договорен размера на подкупа – парична сума от 50 000 евро, половината от която следвало да бъде предадена на следователя преди провеждането на процесуално-следствените действия с обвиняемия по дело № 105/2009г. Н. Ц., начина на неговото предаване и ангажиментите на следователя във връзка с получаването на

подкупа – да извърши действия по служба във връзка с разследването като същото да бъде проведено в насока, водеща до изводи за липса на виновно поведение от страна на Н. Г. Ц. в качеството на министър на отбраната на Република България като следователят трябвало предварително да съгласува с подсъдимия Т. П. въпросите, които ще бъдат задавани на Ц., с цел събиране и приобщаване към разследването на доказателства, изключващи търсенето на наказателна отговорност от него, както и да осигури и назначи вещи лица по делото, които да извършат съдебно-счетоводни експертизи в насока, оневиняваща Н. Ц.;

- на 23.03.2010г. в [населено място], [улица], в Съдебната палата, на ет. 1-ви да е провел предварително уговорена със следователя П. П. среща, на която да са уточнили подробности за бъдещите им контакти, начина на обмяна на информация и последващите им действия, което следвало да става чрез подсъдимия Т. П. с оглед запазване в тайна помощта, която подс. С. оказва във връзка с организиране на даването на подкупа като се уговорили, че подс. П. ще организира, заедно с подс. Н. Ц., даването на предварително договорените суми за подкупа на свид. П. П.;

- на 26.03.2010г. в [населено място], [улица], във „Ф.-кафе“ да е провел среща с подсъдимия Т. П., по време на която съобразно с уговорките си със свид. П. П. от 23.03.2010г., да е предоставил на подс. П. номера на мобилния телефон на свид. П. – 0888 **** за осъществяване на връзка помежду им като подсъдимият П. от своя страна поел ангажимента да организира заедно с подс. Н. Ц. даването на предварително договорените като подкуп суми на свид. П. П., поради което и на осн. чл. 304 го е оправдал по обвинението по чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 4 НК.

Третият подсъдим по делото – Т. Н. П. също е признат за невиновен с посочената по-горе присъда за това на 01.04.2010г. в [населено място], на [улица], в кантората на нотариус А. П. като извършител и в съучастие с подсъдимите Н. Г. Ц. (като извършител) и П. В. С. (като помагач) да е дал подкуп – парична сума в размер на 20 000 евро на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - на следователя от отдел „Следствен“ при Софийска градска прокуратура П. В. П., командирован в НСлС със заповед № ЛС 364/12.02.2010г. на Главния прокурор на Република България и включен в разследването по досъдебно производство № 105/2009г. по описа на НСлС, за да извърши действия по служба във връзка с разследването по посоченото досъдебно производство – планиране и провеждане на процесуално-следствени действия и събиране на доказателства, които в своята съвкупност да насочат разследването към изводи за липса на виновно поведение от страна на Н. Г. Ц. в качеството му на министър на отбраната на Република България, поради което и на осн. чл. 304 НПК е оправдан по обвинението по чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК.

Срещу така подадения протест са постъпили възражения от защитниците на подсъдимите Н. Ц. и П. С. в които детайлно са развити аргументи срещу обвинението и срещу възможността подсъдимите да бъдат признати за виновни и осъдени на базата на събраните по делото доказателства.

В съдебното заседание пред настоящата инстанция представителят на Софийска апелативна прокуратура поддържа подадения протест и допълнението към него, направените в тях възражения, изложените аргументи и направените искания. Отправя критика за превратно интерпретиране на показанията на свид. П. и обясненията на подсъдимите, както и на съдържанието на контролираните техни разговори в процесния период. Отречена е и верността на съдебните констатации относно съдържанието на плика, предаден на 01-ви април от подс. П. на свид. П.. Настоява се, че е доказано по делото това, че подс. С. с користна цел е посредничил при запознанството между Т. П. и П. П. и при последващите техни срещи. Според прокурора заложените в оспонета присъда съдебни изводи са формирани при допуснати нарушения на чл. 13 и на чл. 14 НПК.

Упълномощеният защитник на подс. Н. Ц. пледира за отхвърляне на протеста и за потвърждаване на първоинстанционната присъда. Поддържа доводите, изложени в депозираното от него възражение срещу протеста. Солидаризирайки се с фактическия и правния анализ, направен от първостепенния съд, заявява несъгласие единствено с изводите на този съд, че при отсъствие на предпоставките по чл. 12, ал. 2 ЗСРС и по чл. 123, ал. 7 НПК прилагането на специални разузнавателни средства е допустимо стига да има съгласие на лицето, по отношение на което те ще бъдат прилагани. Поддържа възраженията за допуснати и редица други груби нарушения в процедурата по искане и разрешаване прилагането на специални разузнавателни средства. Като изцяло опорочени определя показанията на П. П., настоявайки за съществуване на „зависимости“ на този свидетел с органите на досъдебното производство и изтъквайки незаконосъобразното му включване в екипа, водещ разследването по сл. дело № 105/2009г. на НСлС, участието на този свидетел в съвместни съвещания с органи по разследването, прокурори, служители на Д. и следователи преди провеждането на контролираните чрез СРС срещи. Счита, че извършената от този свидетел провокация към подкуп е очевидна. Аргументира пълното отсъствие на доказателства с обвинителна спрямо Н. Ц. насоченост. Обосновава и правна неиздържаност на обвинителната теза. Отрича възможността за ползване на обясненията на подс. П. от досъдебната фаза. Подчертава, че съдържащите се в тези обяснения твърдения са отхвърлени от самия Т. П. при разпита му пред съда. Акцентира на несъответствие в съдържанието на твърденията на подс. П. при

срещата му с П. П. на 01-ви април и това, което той е казал впоследствие пред следователя относно начина на осъществяване на контактите си с Ц. и относно начина, по който е получил евентуално парите. Счита, че доказателствата категорично установяват, че на 01-ви април Ц. е бил изписан вече от болницата като е отишъл в това заведение малко преди да бъде задържан от органите на МВР като тези факти са в противоречие с твърденията на Т. П. от контролирания негов разговор с П. П. от 01-ви април за осъществена от него среща в този ден с Н. Ц. именно в болницата, в която последният е бил опериран. Подчертава, че в резултат на извършеното проследяване на подс. П. не е регистрирано негово посещение в сградата на ВМА, в която е бил опериран Ц.. По отношение на банкнотите, приобщени като веществено доказателство по делото, счита, че не е установено по делото, че тези банкноти са се намирили в плика, даден на 01-ви април от подс. П. на свид. П.. Настоява, че след като свид. П. е взел този плик е неясно какво е станало с плика и със съдържанието му като излага конкретни съображения. Обръща внимание и на несъответствието между претендираната от обвинението като налична в предадения от свид. П. парична сума и фактическата формулировка на хронологически първото, възведено срещу Н. Ц. обвинение – това от 01-ви април 2010г. Позовава се и на състоянието, в което са банкнотите, в които е инкриминираната по делото сума – „съвсем нови”, според защитника и с поредни номера като тези факти счита, че опровергават казаното от Т. П. в разговора му с П. от 01-ви април, че парите са били събирани от три места.

Упълномощеният защитник на подс. Т. П. поддържа, че инкриминираните по делото събития са вследствие на целенасочено подготвена провокация с участието на ръководителя на отдел 03 на НСлС. Акцент поставя на начина, по който свид. П. е включен в екипа, разследващ дело № 105/2009г. на НСлС, на това, че при първата среща на всеки от подсъдимите С. и П. със свид. П., никой от двамата не е знаел за какво дело става дума. В светлината на установяващото се от материалите по делото оспорва разума на обвинителната претенция инициаторът на първата среща между С. и П. да е именно подс. С.. Спира се на наличното сред материалите по делото разпореждане на министъра на вътрешните работи от 16-ти март 2010г. като настоява, че издаването му е предшествано от събития, различни от описаните в докладната на свид. П. до Директора на НСлС и довели до реализирана впоследствие от страна на свид. П. активна провокация към подкуп. Подлага на анализ показанията на свид. П., откроявайки в съдържанието им неверни според него твърдения като оспорва възможността тези показания да бъдат ползвани като надежден източник на доказателствена информация. Акцент поставя и на факта, че при задържането на подс. П., случило се веднага след като свид. П. е напуснал нотариалната кантора, в която посочения подсъдим е бил задържан, там са влезли и зам. градския прокурор и водещият

разследването следовател К., но въпреки, че и двамата са били на мястото свид. П. не е предал веднага получения от подс. П. плик, а е сторил това в един по-късен момент и в сградата на НСлС. Счита, че не е установен начина, по който приобщените като веществени доказателства банкноти в евро са попаднали сред материалите по делото като аргументира позицията си. Оспорва и възможността за ползване като част от доказателствената съвкупност приобщените записи от контролирани разговори между подсъдимите П. и С. и свид. П.. Излага конкретни аргументи. Спира се и на унищожените записи от приложените специални разузнавателни средства. В обобщение заявява становище за изключително тенденциозно водене на досъдебното производство, довело до опорочаване на всички доказателства, целта на което е била да бъде изпълнено указание на тогавашния министър на вътрешните работи за арестуване на съдия. Моли за потвърждаване на присъдата.

Упълномощеният защитник на подс. П. С. от своя страна също пледира за потвърждаване на присъдата като заявява съгласие с изложеното от защитниците на другите двама подсъдими. Определя казуса като „нехигиеничен” и представляващ по същество изпълнение на поръчка за арестуване на съдия. Поддържа аргументите, изложени в депозираното възражение срещу протеста.

Подс. Ц. поддържа казаното от защитника си. Моли присъдата да бъде потвърдена.

Подс. П. също заявява солидарност с казаното от своя защитник и в последната си дума моли присъдата да бъде оставена в сила.

Подс. С. изтъква аргумент за алогичност в обвинителната теза, позовавайки се на извършеното частично прекратяване на наказателното производство по отношение на една от формите на изпълнителното деяние – предлагане на подкуп като счита, че не би могло да се случи даване на подкуп, ако преди това не е имало осъществено предлагане на подкуп. Счита, че вмененото му деяние е несъставомерно. Настоява, че след като е разбрал за какво го търси свид. П. категорично е отказал да комуникира с него. Противопоставяйки се на тезата на прокурора за користен негов мотив при реализиране на инкриминираното му поведение, подс. С. настоява, че няма негови реплики по случая, свързани с пари, с уговаряне на размер на парични суми или за друга имотна облага, а напротив, на провокацията на П. е отговорил с думите: Не знам, не ме интересува.” Твърди, че с П. П. го свързва дългогодишно познанство и установили се във времето приятелски отношения и поради това именно не е реагирал на предложението му по директен и груб начин, а го е отклонил приятелски и елегантно. Моли присъдата да бъде потвърдена.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и извърши цялостна проверка на оспорения съдебен акт в рамките на правомощията си по чл. 314 НПК, прие, че протестът, макар да съдържа елементи на основателна критика към процесуалната дейност по мотивиране на оспорената присъда, по същество е неоснователен. Той фокусира в себе си ефектите от липсата на стремеж към осмисляне на съдържателната страна на постановената присъда и на обвинителната теза от гледище на валидно събраните доказателства. Прокурорите са консолидирали позиция за достоверна установеност на заложените в обвинителния акт факти и за достатъчна доказаност на обвинението срещу всеки от тримата подсъдими, но са сторили това, дистанцирайки се за пореден път от особеностите на казуса, спестявайки си необходимата равностметка на резултатите от развилия се в досъдебната и в съдебната фази процес на фактическо установяване и произтичащите от тези резултати правни изводи, спестявайки си внимателната оценка на свойствата и значението на онези обстоятелства, с оглед на които съставът на първостепенния съд е формирал окончателното свое становище по делото. Пренебрегната е при изготвянето на протеста и основната цел на наказателното производство, която не е да просто да бъде убеден съда в правотата на една от поддържаните пред него тези, а да се достигне до истинно установяване на действителното фактическо положение и съобразно с него да бъде приложен закона точно. С постигането на тази цел първостепенният съд по същество се е справил успешно като е разтълкувал и е анализирал казуса правилно, макар в отделни моменти от този анализ да липсва умереност и балансираност на оценките. Този съд е положил усилия за събиране по надлежния ред и за проверка на достъпните и необходими за правилното решаване на делото доказателства като е предоставил оптимална възможност на всички страни да защитят позициите си, заявявайки становища, правейки доказателствени искания, уважавал е тези искания, дори и когато те не са били ориентирани към постигането на значим за правилното решаване на делото резултат. Що се касае до отправената с протеста критика за нееднакво третиране на предложените от страните гледни точки при постановяването и мотивирането на присъдата, тя е основателна дотолкова, доколкото по отношение на част от веществените доказателствени средства е допуснато неоправданото им от юридическа гледна точка изключване от годната за ползване доказателствена съвкупност. Така съдът, от една страна, се е лишил без правно основание от възможността за достатъчно пълна и точна преценка на установяващите се от доказателствения материал по делото факти, а от друга страна и позовавайки се на отречените от самия него веществени доказателствени средства, но същевременно, приемайки, че може да го стори в интерес на подсъдимите, е приложил подход, лишен от законно основание. Този подход обаче сам по себе си не е резултирал в невъзможност за

формиране на правилно отношение на съда към способността на доказателствата да обосноват виновност на всеки от подсъдимите в извършването на вмененото му престъпление.

Опасения за безпристрастност на съда би могъл да породи начинът на излагане на приетата от него за установена фактология по казуса, включващ описание на фактите и съпътстващо излагането им тяхно тълкуване и разясняване от страна на съда, както и вплитане на индивидуалната преценка на този съд за тези факти с изрази като: „Това разбира се не отговаряло на истината...” или „Очевидно към този момент подс. П. не е знаел за делото, водено от П. срещу Ц., както и какво е естеството на случая...” или „Очевидно е от съдържанието на проведеня разговор, че както подс. С., така и подс. П. са нямали представа за естеството на воденото от П. следствено дело.” Поначало подобен подход би могъл да провокира притеснения относно обективността на съда, тъй като не се покрива със съществуващите към него очаквания и дължимата от него безпристрастност. В случая обаче с определящо значение при преценката на значимостта на коментирания проблем е това, че в по-нататъшното си изложение първостепенният съд е легитимирал подхода си като е изложил аргументите, позволили му да формулира като единствено възможно направеното от него фактическо установяване и заявеното отношение към фактите.

Основателни са възраженията на прокурора срещу констатациите на първостепенния съд за допуснати съществени процесуални нарушения при номерирането и подреждането на материалите от досъдебното производство. Касае се за безсъдържателна критика, отправена към органите на досъдебното производство. Показателен за този ѝ характер е сам по себе си фактът на отсъствието на конкретно посочено от съда нормативно основание за нея, изведено именно от процесуалния закон. Наказателно-процесуалният кодекс не третира нито подреждането, нито номерирането или подшиването на материалите, съдържащи се в досъдебните производства или в съдебните дела. За това има правилници за организацията и дейността на съответните администрации. По-важно е в случая, че отсъства хаотичност сред материалите от досъдебното производство, номерацията е последователна, а доколкото се е налагало да се правят промени в нея, то очевидната причина е била свързана от една страна с постъпването на нови материали по делото, а от друга – със стремежа към постигане на хронологична последователност при подреждането на документите и систематизиране на информацията. Не се установяват липси, непълноти сред представените от органите на досъдебното производство писмени материали, обособени в приложените томове.

Въз основа на собствен анализ на събраните от първоинстанционния съд доказателства настоящият съдебен състав прие за установено по делото, че с решение за персонални промени в Министерския съвет на Република България

от 24.04.2008г. на Народното събрание подс. Н. Ц. е бил избран за министър на отбраната като тази длъжност той е заемал до 27.07.2009г., когато 86-то правителство на България, в което той е участвал, е било разпуснато и е било избрано от Народното събрание следващото.

С решение на В. от 25.05.2006г. подс. С. е бил назначен на длъжност съдия в Софийски районен съд, която е заемал и към 17.03.2009г., когато е бил командирован в Софийския градски съд за изпълнение на длъжността член-съдия. Същата длъжност той е изпълнявал в Наказателното отделение на СГС и към м. март 2010г.

Към същия период – м. март 2010г. свид. П. П. е работел като следовател в отдел „Следствен“ при СГП. От 1998г. между него и подс. С. съществувало добро и близко познанство, възникнало на базата на служебните техни отношения в С. районна прокуратура, в която и двамата работели в известен период от кариерата си.

С постановление на прокурор от Софийска градска прокуратура от 23.07.2009г. е било образувано досъдебно производство № 105/2009г. срещу „виновни длъжностни лица от Министерство на отбраната“ за това, че:

1. През 2008г. в [населено място], при оценка на необходимостта и вземане на решение за развитие и разширяване на Стационарната комуникационна система на Българската армия „С.-2“ и проектиране и изграждане на оптични кабелни линии за привързване на обектите на комуникационната система на БА към обектите на Държавната мрежа за национална сигурност и отбрана не положили достатъчно грижи за управлението, стопанисването и запазването на повереното им имущество и от това последвали значителни щети за Министерството на отбраната – престъпление по чл. 219, ал. 1 НК;

2. На 22.12.2008г. в [населено място], в нарушение на Закона за обществените поръчки съзнателно сключил неизгодна сделка – договор № УД 04-80/2008г. между Министерството на отбраната и [фирма] на обща стойност 119 600 000 лева и от това произлязла значителна щета в размер на около 50 млн. лева за Министерството на отбраната – престъпление по чл. 220, ал. 1 НК.

След случаен избор и с протокол от 24.07.2009г. за водещ разследването по това дело е била определена следовател Т. Г.. На 01.02.2010г. завеждащият отдел 03 в НСлС е направил писмено предложение до Директора на НСлС и зам. главен прокурор /заведено под рег. № ЧР-83 от посочената дата/ той от своя страна и на осн. чл. 147, ал. 1, т. 3 ЗСВ да предложи на Главния прокурор да командирова за една година в отдел 03 на НСлС следователя от отдел „Следствен“ при СГП П. В. П.. Предложението е било мотивирано с големия обем от материали по дело № 105/2009г. на НСлС, подлежащи на анализ, с необходимостта от провеждане на разпити на множество свидетели по това дело, както и с професионалния опит на П. като прокурор, който „би съдействал

за оптимизиране на работата по разследването”. Със заповед № 364 от 12.02.2010г. на Главния прокурор на Република България свид. П. П. е бил командирован в НСлС за една година „поради служебна необходимост”. Като място на работа на следователя със заповедта е бил определен отдел 03 на НСлС. С резолюция на завеждащият този отдел в НСлС А. А. от 15.02.2010г., основана на посочената заповед на Главния прокурор, П. П. е бил включен в разследването по сл. дело № 105/2009г. по описа на същата служба, наред със следовател Г..

Впоследствие и до 31.03.2010г. свид. П. провел разпити на 13 лица като свидетели по делото, сред които и служители на Министерството на отбраната, работили в него по времето, когато то е било оглавявано от подс. Ц..

В този период – м. февруари-м. март 2010г. контактите между С. и П. не били преустановени. Макар и не интензивно двамата поддържали връзка, вкл. и чрез телефонни разговори. Такива разговори в посочения период били проведени между тях на 16.02.2010г., на 08.03.2010г., на 12.03.2010г., на 15.03.2010г., на 16.03.2010, на 17.03.2010г., на 18.03.2010г., на 22.03.2010г., на 23.03.2010г. като всеки от двамата имал и входящи обаждания от другия, и изходящи към него. Разговаряйки на 12-ти март /петък/ двамата уговорили среща за вечерта на същия ден. Срещнали се в кафе „К.”, намиращо се на [улица]в[жк]в [населено място] и разговаряли. В хода на разговора коментирали дело, възложено за разглеждане и решаване на подс. С. като съдия в СГС, от което свид. П. се поинтересувал. При тази среща свид. П. споменал, че участва в разследването по дело, водено срещу бившия министър на отбраната Н. Ц. и че от него самия /т.е. от П./ зависи как ще протече разследването като се поинтересувал дали Т. П. /съпруг на сестрата на подс. С./ се познава с Ц.. На 16-ти март двамата отново разговаряли по телефона, след като П. позвънил на подс. С. в 18:25ч. и се уговорили да се видят на следващия ден в заведение в жилищния квартал, в който и двамата живеели по същото време –[жк].

Междувременно, в рамките на работния ден на 16-ти март свид. П. подал докладна до директора на Националната следствена служба, в която вписал, че съдията от СГС П. С. му е предложил парична сума от името на Н. Ц. срещу поемане на ангажимент от негова страна /т.е. от страна на П./ за водене на следствено дело № 105/2009г. на НСлС в благоприятна за Ц. насока.

По писмено искане на зам. градския прокурор на [населено място] с рег. № RB421132-001-09/6-1119 от 17.03.2010г. на СГП, адресирано до председателя на Апелативен съд-гр. Б. и мотивирано с това, че на 16.03.2010г. в Д. е постъпил сигнал от П. П., че съдията от СГС П. С. му е предложил парична сума от името на Н. Ц. срещу поемане на ангажимент от следователя за водене на следствено дело в благоприятна за Ц. посока, на същата дата – 17.03.2010г. и под рег. № RB401011-001-06/1-17/17.03.2010г. на Апелативен съд-Б. ръководителят на

този съд е разрешил използване на СРС по отношение на П. В. П. чрез оперативен способ подслушване за срок от 60 дни.

Със същите мотиви и на същата дата – 17.03.2010г. зам. градският прокурор на [населено място] е отправил до председателя на Апелативен съд-гр. Б. искане за използване на СРС чрез оперативен способ наблюдение, подслушване, проследяване и по отношение на П. В. С. и Н. Г. Ц.. Всяко от исканията е било заведено в СГП, съотв. под рег. № RB421132-001-09/6-1111 от 17.03.2010г. на СГП и рег. № RB401011-001-06/1-23/17.03.2010г. на Апелативен съд-Б. – за подс. С. и под рег. № RB421132-001-09/6-1105 от 17.03.2010г. на СГП и рег. № RB401011-001-06/1-21/17.03.2010г. на Апелативен съд-Б. – за подс. Ц. и е било уважено като ръководителят на АС-гр. Б. е разрешил използване на СРС чрез посочените в двете искания оперативни способи спрямо всеки от подсъдимите С. и Ц. за срок от по 60 дни.

С посочените по-горе мотиви, допълнени с това, че е постъпила допълнителна информация, че Т. П. се явява основен посредник за осъществяването на корупционната схема като поема ангажимент лично да получи средствата и да ги предостави на територията на [населено място], зам.-градският прокурор на [населено място] е направил искане за използване на СРС чрез оперативен способ наблюдение, подслушване, проследяване по отношение на Т. Н. П.. Искането е било заведено под рег. № RB421132-001-09/6-1137 от 18.03.2010г. на СГП. Последвало е разрешение от председателя на ОС-гр. П., заведено под рег. № 214-347/18.03.2010г. на Окръжен съд-Пловдив.

На 17.03.2010г., около 18:50ч. подс. С. и свид. П. се срещнали в[жк]в [населено място] и заедно отишли в заведение „Б. ф.“ в същия квартал. Настанили се на маса, поръчали питиета и повели общ разговор, включително и за воденото от С. наказателно дело, към което П. проявявал интерес като не след дълго П. ориентирал разговора към разследването с негово участие в НСлС дело, което определил като такова „срещу Н. Ц.“. Споменал, че делото е „за 120 млн. лева“, поинтересувал се дали е възможно да бъде установена извънпроцесуална връзка между него самия и Н. Ц. и дали такава връзка е възможно да бъде Т. П.. Подс. С. заявил съгласие да го срещне с П. като неколккратно попитал свидетеля за какво се води делото и дали Ц. знае за него като свидетелят дал кратки разяснения от известната му фактология. В хода на разговора С. споменал, че вече е информиран и знае за проблеми на Н. Ц. с правораздавателните органи в страната, тъй като Т. П. му е предоставял материали във връзка с друго от делата, водени срещу Ц., което вече било внесено с обвинителен акт в съда, за да сподели той /т.е. С./ становище относно основателността на обвинението. В контекста на по-нататъшния разговор, че от следователя в лицето на П. П. зависи насоката на разследването, двамата коментирали възможностите за благоприятен за Ц. изход от производството като стигнали до заключение, че е най-добре да се

работи по делото така, че в крайна сметка да се стигне до прекратяване на наказателното производство от прокурора. Попитан от С. какво ще иска срещу това, свид. П. обяснил, че е рисковано да се говори за сума под 50 хиляди евро. При това подс. С. приел да предаде на подс. Т. П., че следователят иска 50 хиляди евро срещу възможност да проведе разследването по дело срещу Н. Ц. в благоприятна за последния насока като дори позвънил на подс. Т. П. по телефона. В разговора си с него му казал, че има колега, който иска да разговаря с него и след като получил съгласието на П. за среща, двамата се уговорили да се видят заедно с колегата на С. на следващия ден около 17:30 часа в сладкарницата на Г.-хотел „С.“.

На 18.03.2010г., около 17:30ч., според уговорката свид. П. отишъл в сладкарницата на Г.-хотел „С.“, където вече се намирали П. С. и Т. П.. Там С. представил П. и П. един на друг. След разговор на общи теми подс. П., обръщайки се към свид. П. му казал, че С. вече му е предал за какво става въпрос. Поинтересувал се за какво е делото и дали Ц. знае за него. Разговорът продължил между двамата – П. и П.. Свидетелят обяснил факти от предмета на разследването, които му били известни. И тъй като подс. П. пожелал да има повече яснота не само за делото, но и за исканията на следователя, обяснявайки, че трябва да е конкретен пред Ц. и да му предаде конкретна сума като крайна, която трябва да се даде на следователя, свид. П. му съобщил сумата от 60 хил. евро като разяснил, че в нея включва и парите за вещите лица, мотивирайки с това, че по делата със стопански характер експертизите са с важно значение.

Срещата приключила с уговорка между подс. П. и свид. П. да се видят отново. Междувременно и преди всяка среща с Т. П. и П. С. свид. П. посещавал сградата на Д., където освен, че било изпълнявано техническото му оборудване за срещите, били обсъждани стратегии за поведението му спрямо подсъдимите при тези срещи и подходящият начин, по който да се избегне възможността нещата да изглеждат като провокация към подкуп. Тези посещения на свидетеля в Д. продължили и след 18-ти март и до 01-ви април 2010г.

На 22.03.2010г. свид. П. се обадил по телефона на подс. С. с въпроса кога е възможно да се видят като му казал, че трябва да го пита нещо. Разбрали се да се чуят по-късно в същия ден. Вечерта С. се обадил на свид. П. по телефона и му казал, че все още има ангажименти и срещата им не може да се случи в рамките на същия ден. Тогава свид. П. настоял да се срещнат сутринта на следващия ден като обяснил, че след това ще бъде ангажиран със служебни задачи. В крайна сметка се уговорили да се видят на следващия ден около 12:00 часа като свид. П. поел ангажимент да отиде в сградата на Съдебната палата, където по същото време работел подс. С..

В изпълнение на тази уговорка на 23.03.2010г., около 12:00ч. свид. П. отишъл в Съдебната палата в [населено място]. Пристигайки, той известил

подс. С. по телефона, че е в сградата. Двамата провели срещата си в коридор на етаж, на който се помещавал Софийският градски съд. В хода на разговора подс. С. споделил опасения, че телефонните му разговори се контролират заради близостта му със съдията от ВАС П. Г.. С това обяснение той предложил на свид. П. по-нататъшната комуникация между него и Т. П. да се осъществява директно между тях двамата. Продиктувал на П. телефонния номер на подс. П. и му обещал, че на Т. П. ще съобщи неговия телефонен номер.

На 26.03.2010г., около обяд подсъдимите С. и П. се срещнали във „Ф.“-кафе, близо до Съдебната палата като С. предварително се обадил по телефона на П. и му предложил да се видят. На тази среща С. предоставил на П. телефонния номер на свид. П..

По-късно в същия ден, в 14:48ч. подс. Т. П. се обадил по телефона на свид. П. П. и му предложил да се видят. Уговорили се това да стане след около час. При тази среща, която се състояла в пицария в района на кръстовището между [улица]и [улица]в [населено място] свид. П. П. казал на подс. П., че трябва да призове Н. Ц. за разпит като свидетел. Двамата коментирали какво трябва да говори в показанията си Ц. като подс. П. предложил на свидетеля той да даде някаква насока. Под претекст да обмисли нещата, свид. П. предложил Ц. да не се явява след призоваването и да представи впоследствие болничен лист. Коментирали и това, че процесният договор по воденото от П. разследване, сключен от Министерството на отбраната, не е подписан от Ц., а от зам.-министър. Разделили се с уговорка за следваща среща.

На 28.03.2010г. свид. Б. Н. /призовкар в НСлС/, натоварен от единия от водещите разследването по дело № 105/2009г. на НСлС – свид. П. П. да връчи призовка на подс. Н. Ц. за 30.03.2010г., посетил адреса, вписан в призовката като такъв на местоживеене на Ц. –[жк], [жилищен адрес]0. Не откривайки никого в дома на посочения адрес и тъй като съседите отказали да получат призовката, на входната врата на апартамента на сем. Ц. свид. Н. оставил екземпляр от призовката с посочен в нея телефонен номер за връзка със следователя, а втори екземпляр от нея върнал на свид. П. П. като ръкописно вписал в призовката: „След двукратно посещение на адреса лицето не беше открито. Съседите отказват.“

На 29-ти март подс. Ц. постъпил във ВМА-клиника „УНГ“ за извършване на планова септопластика поради затруднено носно дишане като в телефонен разговор със свид. К. Т. помолил последния в първия работен ден да се обади на следовател П. П. от Националната следствена служба и да го информира за постъпването на Ц. в болница като поиска разпитът да бъде отложен за друга дата. Свид. Т. от своя страна изпълнил искането на Ц. и на 30-ти март, тъй като не успял да се свърже по телефона със следователя, отишъл в сградата на НСлС. Там се срещнал със свид. П. и го информирал, че Ц. е постъпил в болница. В момента свид. П. определил нова дата за разпит - 06-ти април, която свид. Т.

съобщил на Ц. чрез SMS, излизайки от сградата на НСлС. На 30-ти март Ц. е бил опериран с обща анестезия, а на 01-ви април бил изписан от болничното заведение.

Междувременно на 30.03.2010г. след предварителна уговорка по телефона, направена в същия ден, в следобедните часове на деня свид. П. П. и подс. Т. П. се срещнали отново в сладкарницата на Г.-хотел „С.". При този разговор подс. П. споменал, че до момента Ц. е изразходвал значителни средства за заплащане на адвокатски възнаграждения, споделил и това, че едно от водените срещу него дела е било прекратено от прокурор срещу 30 хиляди лева и предложил на П. в крайна сметка да намалят сумата, която последният иска и да кажат на Ц., че трябва да даде 50 хиляди евро. Следвайки разработения от служителите на Д. оперативен план, свид. П. реагирал, симулирайки нервност като казал, че ако ще правят нещо, трябва да го правят, иначе няма смисъл да говорят. В крайна сметка се съгласил сумата да бъде 50 хиляди евро. Разделили се с подс. П. с уговорката като начало Ц. да даде половината от тази сума, а остатъка – след това. Уговорили следващата си среща за 01-ви април, когато да стане предаването на парите.

На 01.04.2010г., в 10:44ч. подс. П. се обадил на свид. П. по телефона, казал му, че се намира в кантората на съпругата си на [улица], на първия етаж. Разбрали се около 12:00ч. П. да отиде в кантората, където подс. П. ще го чака.

В уговореното време свид. П. П. вече бил в сградата, в която се помещавала кантората на нотариус А.. П.. По същото време в кантората били деловодителката Е. С. и подс. П., който въвел свид. П. в кабинет. След като двамата седнали и започнали разговор, подс. П. извадил бял хартиен плик, подхвърлил го върху масата към П. като казал: „Тук са 20 хиляди." И уточнил, че са събирани от три места. Свид. П. взел плика и след размяна на общи реплики с подс. П., си тръгнал като поставил плика в джоб на дрехите си без да поглежда съдържанието му. След като той напуснал нотариалната кантора в нея влязъл екип от Д. и СГП, последвало задържането на подс. П.. По-късно в същия ден са били задържани и другите двама подсъдими – П. С. и Н. Ц..

Все на същата дата - 01.04.2010г. в кабинета на следовател К. К. в сградата на НСлС е бил съставен протокол за доброволно предаване, според съдържанието на който П. В. П. е предал доброволно на следователя „бял плик, формат А4, неразпечатан", в който са били установени 100бр. банкноти с номинал 200 евро, прихванати с ластик, с описани в протокола серии и серийни номера. Протоколът е бил подписан от следователя и от свид. П. като последният е направил следните саморъчни пояснения в него: „Това е пликът със съдържанието в него, който ми бе предаден от Т. П. в кантората на съпругата му на [улица], за да водя разследването в полза на Н. Ц. по ДП № 105/09г. на НСлС."

В хода на започналото разследване е било извършено техническо изследване на 100 броя банкноти с номинал 200 евро, съответстващи по серийни номера на банкнотите, описани в така съставения протокол за доброволно предаване, като в резултат на изследването е било установено, че банкнотите са истински.

Така приетата от настоящия състав за установена картина на инкриминираните по делото събития, в известни части идентична с приетата и от първостепенния съд, се очертава от цялостния анализ на събраните по делото доказателства и по-конкретно частично от съдържащите се в обясненията на тримата подсъдими, частично от съдържащите се в показанията на свид. П. П., от наличните вещественни доказателства, от част от веществените доказателствени средства, от протоколите за претърсване и изземване, от заключенията на изготвените и приети по делото експертизи, както и на базата на показанията на останалите, разпитани по делото свидетели. Корекциите, които се налагат при съпоставката на приетата от първостепенния съд за установена фактическа обстановка и годните за ползване доказателства, са основно по отношение на точните реплики, разменени при водените между подсъдимите С. и П. разговори със свид. П. П. в периода от 17-ти март до 23-ти март, вкл. по отношение на подс. С. и от 18-ти март до 01-ви април, вкл. – по отношение на подс. П., доколкото такива реплики са цитирани от първостепенния съд; по отношение на това дали в периода на описаните събития П. П. е ползвал втори мобилен телефон; относно водещият мотив за подс. Т. П., за да се съгласи на среща със свид. П.; относно инициатора на срещата между Т. П. и П. П. от 26-ти март; относно оценката на подс. П. на ситуацията и отношението му към нея; относно приетото от първостепенния съд за доказано поставяне от страна на подс. П. на извадени от обръщение банкноти в плика, който впоследствие е предал на свид. П..

Изводите си по отношение на тези моменти от фактологията първостепенният съд е формирал на базата изцяло на твърденията на подсъдимите С., П. и Ц. от съдебното производство и на избрани от него фрагменти от записите от приложените вещественни доказателствени средства, приемайки, че те са негодни доказателствени средства, но въпреки това съдържащата се в тях информация следва да бъде ползвана, когато съдът прецени, че тя е в интерес на подсъдимите.

За да игнорира голямата част от информацията, съдържаща се в транскрибираните записи от приложените по отношение на П. П. в периода от 17-ти март 2010г. до 01-ви април 2010г. специални разузнавателни средства, първостепенният съд се е аргументирал с това, че исканията за разрешаване прилагането на специални разузнавателни средства са били дадени от некомпетентни да вземат отношение по този въпрос магистрати като в един от случаите отправеното искане е съдържало и излагане на неверни факти, с

които е била обоснована връзката на разследваните събития с района на Окръжен съд-гр. П., а в останалите искания - отправените до председателя на Апелативен съд-гр. Б. са отсъствали аргументи, обосноваващи компетентността на този именно съдия. Като порок в реда за искане и разрешаване прилагането на СРС съдът е изтъкнал и това, че по-голямата част от разрешенията са изготвени не от съответния съдия, а от зам. градския прокурор на С. Р. В., приел е за установено, че част от ръкописно вписаната в исканията и разрешенията информация е дописвана. Като недостатък този съд е изтъкнал отсъствието на посочен в дадените разрешения час на издаването им. Поставил е под съмнение и достоверността на съдържанието на веществените доказателствени средства като се е позовал в тази връзка на заключението на назначената от него допълнителна техническа експертиза. Поради това съдът е преценил, че веществените доказателствени средства са негодни да послужат като част от доказателствената съвкупност и въпреки това е приел, че би могъл да ползва части от информацията в тях, когато по собствената му преценка тя е в интерес на подсъдимите. Следвайки този именно подход първостепенният съд е формирал позиция по фактите, които е приел за установени.

Преди всичко третирането на едно доказателствено средство в едни части като годно от процесуална гледна точка за ползване, а в други - като процесуално недопустимо не е подход, известен в легалното правоприлагане. Доказателственото средство може да бъде допустимо /когато е събрано или изготвено при условията и по реда, предвидени в НПК/ или недопустимо – когато този ред и условия са били нарушени. Но никога не може да е условно допустимо – ако е в интерес на една точно определена страна или частично допустимо - по отношение на онези части от него, които са от естество да обслужват интересите на една точно определена страна в процеса. Възприемането и следването на подобен подход няма общо с предписанията на закона и с очакваната и дължима съдебна справедливост.

Действително проблемът с годността на веществените доказателствени средства, представени от органите на досъдебното производство, съществува и правилното му разрешаване е от съществено значение.

Проследяването на целия процес по искане и разрешаване прилагането на специални разузнавателни средства по отношение на свид. П. П. и на всеки от подсъдимите П., Ц. и С. действително показва нарушения, макар и не всички, констатирани от първостепенния съд и не във всички случаи с ролята и значението, отредени им от този съд.

Невъзможно е да се третира като опорочаващо дадените от председателя на Апелативен съд-гр. Б. разрешения това, че във всяко от тях е изписано името Р. В. за лицето, изготвило текста на съответното разрешение, а като място на попълването на този текст е посочен [населено място]. Този

извод не се променя дори да се приеме, че автор на текста в разпорежданията и/или техен технически изпълнител е бил зам. градският прокурор на [населено място] по това време Р. В.. Касае се за бланков текст, чийто автор и технически изпълнител са без определящо за валидността на акта значение, стига този акт да е подписан от лицето, легитимирано по закон да издаде такова разрешение след преценка на съответните обстоятелства. Именно след полагането на подпис от такова лице използваната бланкова форма придобива качеството на издадено от съдия разпореждане. Ползването на бланкови форми при издаването на разрешения по чл. 174, ал. 1-5 НПК, респ. по чл. 15, ал. 1 и ал. 3 ЗСРС може да бъде признато като оправдано като се има предвид, че основанията за положителен отговор на едно искане за прилагане на СРС не предполагат многообразие за разлика от основанията за отказ да се даде разрешение. Ето защо важно е в случая, че бланковият текст на разрешенията е подписан от председателя на съответния съд, т.е. от лице, оправомощено да издава разрешения по чл. 174 НПК, вписано е и името на това лице. Полагането на този подпис само по себе си означава, че лицето, натоварено с функциите на председател на съответния съд е изпълнило задълженията си по закон да прецени наличието на предпоставките да се даде исканото разрешение или да бъде постановен отказ.

С още по-малко основание би могло да се противопостави на възможността за ползване на веществените доказателствени средства фактът на ръкописно направеното вписване във всяко от издадените от председателя на АС-гр. Б. разрешения на регистрационния номер на съответното искане. Действително според назначената от първостепенния съд графологична експертиза ръкописно направените в разрешенията вписвания на регистрационните номера на съответните искания на прокурора и отбелязването на началната дата, от която започва да тече предоставеният 60-дневен срок, направени с черен туш, изхождат от едно и също лице. И доколкото са ръкописно вписани върху печатния бланков текст, очевидно е, че са направени допълнително и след изготвянето на самата бланка. Но това не отнема от стойността на акта. Няма обективни основания да се счита, че вписването на информацията за исканията, по които са издадени съответните разпореждания, е направено по друго време, на друго място, различни от тези, при условията на които съдията е подписал всяко от тези разпореждания.

Изискването за посочване на час на издаване на съдебното разрешение за прилагане на специални разузнавателни средства не фигурира в закона като елемент от съдържанието на съдебния акт, поради което липсата на посочен такъв час в коментираните разрешения на председателя на Окръжен съд-гр. П. и на председателя на Апелативен съд-гр. Б. не представлява качествен недостатък на актовете.

Колкото до споделените от първостепенния съд претенции на защитата за некомпетентност на съдиите, издали разрешенията за прилагане на специални разузнавателни средства по отношение на тримата подсъдими и на свид. П., те са основателни, но частично.

Във връзка с възраженията на защитата, че прилагането на СРС по отношение на П. П. се е случило на базата на декларации на същия за съгласие по чл. 12, ал. 2 ЗСРС при отсъствие на предпоставките за това, следва да се отбележи, че подписаните от П. П. декларации по чл. 12, ал. 2 ЗСРС са факт, както е факт и отсъствието на законните предпоставки за прилагане на посочения законов текст. Безспорно е, че в НПК (чл. 123, ал. 7), както и в ЗСРС (чл. 12, ал. 2) е предвидена възможност за прилагане на СРС със съгласие на лицето, по отношение на което ще се прилагат. Но тази възможност е свързана с лимитативно определени в закона случаи: когато това е необходимо за опазване на живота, здравето или имуществото на лица, по отношение на които има достатъчно основания да се предполага, че в резултат на свидетелстването по конкретно дело е възникнала или може да възникне реална опасност за живота или здравето на свидетеля, на неговите възходящи, низходящи и т.н. За да обоснове прилагане на СРС, заплахата трябва да има реални измерения, а не да съществува хипотетично като абстрактна възможност. Наред с това тази заплаха трябва да е функционално свързана с участието на лицето в конкретното наказателно производство. Действително неясно остава от материалите по делото каква би трябвало да е била така констатираната от органите на МВР и от свид. П. заплаха и по отношение на какво благо на П. би трябвало да е била насочена тя. Самият П. пред съда е отрекъл такава заплаха да е съществувала. Единствената възможност при това положение е констатираният от органите на МВР риск да е бил свързан с незаконно увеличаване на имуществото на свид. П.. Но не този риск има предвид законът в чл. 123, ал. 7 НПК. Това обаче, което е по-важно в случая е, че декларираното съгласие на един гражданин за прилагане спрямо него на СРС никога не е достатъчно, за да бъде ангажиран държавният ресурс. Необходимо е това съгласие да бъде съчетано отново със съдебно разрешение (арг. от чл. 173, ал. 5 НПК и чл. 14, ал. 2 ЗСРС). А в случая издадено от компетентен орган такова разрешение за прилагане на СРС спрямо П. П. няма.

Несъмнено е това, че компетентността на органа, издаващ актовете по чл. 174 НПК е необходимо условие за законосъобразното прилагане на специални разузнавателни средства и за валидното използване на резултатите от тази дейност за нуждите на доказателствения процес в наказателното производство. В настоящия случай исканията за разрешаване използването на СРС по отношение на свид. П. П. и по отношение на всеки от подсъдимите С. и Ц. са били отправени до председателя на Апелативен съд-гр. Б., а искането за прилагане на СРС по отношение на подс. Т. П. – до председателя на Окръжен

съд-гр. П.. Съответно, съдебните разрешения, въз основа на които са използвани и са приложени специални разузнавателни средства по отношение на тези лица, са издадени от адресатите на отправените искания.

Компетентен да даде разрешение за реализиране на специални разузнавателни средства, според действалата към процесния период редакция на чл. 174, ал. 1 НПК е бил председателят на окръжния съд или изрично оправомощен от него заместник-председател като ал. 2 на същия законов текст е предвиждала по този ред да дава разрешение за използване на специални разузнавателни средства и председателят на съответния апелативен съд или изрично оправомощен от него заместник-председател, когато се иска прилагане на специални разузнавателни средства спрямо съдия или административния ръководител или неговите заместници от съответния окръжен съд. В настоящия случай наказателното производство е било образувано срещу П. С., който към датата на започване на разследването е бил съдия, респ. лице, ползващо се с имунитет. Това обстоятелство е било определящо за преценката на компетентния да разгледа делото като първа инстанция съд – според чл. 35, ал. 3 НПК Софийският градски съд. При това положение искането да бъде разрешено прилагането на специални разузнавателни средства по отношение на подс. С. е следвало да бъде отправено до председателя на Софийския апелативен съд като ръководител на съответния по смисъла на чл. 174, ал. 3 /изм./ НПК съд. И именно председателят на САС или изрично оправомощен от него зам. председател е трябвало да направи съответната преценка и евентуално да даде разрешение за прилагане на СРС по отношение на този подсъдим. Що се касае до исканията за прилагане на СРС по отношение на останалите двама подсъдими – Т. П. и Н. Ц. и по отношение на свид. П. П., те е следвало да бъдат отправени до председателя на местно компетентния Софийски градски съд.

Очевидно е при това положение, че с отправяне на искането за прилагане на СРС спрямо подс. С. до председателя на Апелативен съд-гр. Б., а не до председателя на Софийския апелативен съд и с издаване на съответното разрешение не от председателя на САС или от изрично оправомощен негов заместник е била нарушена местната подсъдност. Касае се за нарушение, но то не е от категорията на съществени процесуални нарушения, за да се третира като дисквалифициращо доказателствената стойност на получените В.. Този проблем е еднозначно решен понастоящем в съдебната практика. От друга страна, с разрешението по чл. 174, ал. 1 и ал. 2 НПК се решава не делото по същество, а един акцесорен, макар и разбира се необходим за наказателното производство въпрос. Решаването на този въпрос не е същинска правосъдна дейност. Касае се за упражняване на една първична законоустановена компетентност, каквато се упражнява и при прилагането на всички ограничителни мерки, свързани с претърсване, обиск, изземване, при

разрешаване на които от съдия законът е допуснал възможност за отклонение от правилата на местната подсъдност. С определящо в случая значение за валидното прилагане на специалните разузнавателни средства по отношение на подс. С. и за процесуалната годност на резултатите от тази дейност, е фактът, че разрешенията са дадени от съдебен орган, имащ нужното неутрално отношение към дейността на органите на досъдебното производство като в обема на правомощията на този орган е било и даването на разрешения за прилагане на специални разузнавателни средства в хипотези именно като настоящата, т.е. по отношение на съдия.

По аналогичен начин следва да бъдат решени нещата и с разрешението поискано от председателя на Окръжен съд-гр. П. и дадено от него за прилагане на специални разузнавателни средства по отношение на подс. Т. П.. Несъмнено нарушени са правилата на местната подсъдност при определянето на компетентния да даде разрешение по чл. 174, ал. 1 НПК орган. Както бе казано вече, това нарушение обаче не е съществено още повече, че самата действала към м. март 2010г. редакция на нормата на чл. 174, ал. 1 НПК е допускала отклонения от правилата на местната подсъдност, доколкото изискването за съответност на окръжния съд, чийто ръководител е компетентен да даде такова разрешение, на което изискване се е позовал първостепенния съд, не е съществувало към м. март 2010г., а е въведено едва със ЗИДЗСРС, ДВ, бр. 70/2013г., в сила от 09.08.2013г. Неоспорим е фактът, че в искането, адресирано до председателя на ОС-гр. П. е бил изложен фалшив аргумент – „постъпила допълнителна информация, че Т. П. се явява основен посредник за осъществяването на корупционната схема като поема ангажимент лично да получи средствата и да ги предостави на територията на [населено място].” От получените по делото в хода на първоинстанционното му разглеждане отговори от Д. и СДОТО става ясно, че такава информация в посочените служби не е постъпвала. Не фигурира и сред останалите материали по делото източник макар и на индикация за съществувала вероятност част от разследваните събития да се развият на територията на друго населено място, извън [населено място], в т.ч. и на територията на [населено място]. Във връзка с възраженията в протеста, че е възможно зам. градският прокурор да е разполагал с устна информация за такива обстоятелства следва да се отбележи, че чрез енигматични внушения не е възможно нито да бъде обяснен, нито да бъде оправдан фактът на пълното отсъствие на данни за това да е било възможно събитията или фрагменти от тях да се случат на територията на [населено място]. Евентуалното съществуване в нечий представи на факти, без да е ясна вероятната им основателност, не фигурира сред обстоятелствата по чл. 173, ал. 2 НПК. Наред с това, от съдържанието на представените от самите органи на досъдебното производство записи на контролирани разговори, на които прокурорите се позовават не само при формулирането на обвинителната

своя претенция, но и при защитата ѝ пред въззивния съд, може да се приеме, че до 17:30ч. на датата на даване на коментираното разрешение – 18-ти март 2010г., когато е била проведена хронологически първата среща между свид. П. и подс. П., последният не е бил известен за каквито и да е намерения на Ц. по отношение на сл. дело № 105/2009г., не е имал яснота за точния размер на сумата, която трябва да бъде дадена или получена, нито за насрещния резултат, за да планира лично да получи парични средства и евентуално да ги предостави където и да е, вкл. и на територията на [населено място]. Действително може да се приеме, че волята на председателя на ОС-гр. П. е била опорочена по отношение на преценката му за местната негова компетентност да се произнесе по представеното му искане на зам. градския прокурор на [населено място]. Този проблем обаче няма отношение към основанията за разрешаване прилагането на специални разузнавателни средства, поради което фактът на съществуването му не е в състояние сам по себе си да компрометира възможността за ползване на конкретно изготвените вещественни доказателствени средства при решаването на делото. Доколкото в присъдата е цитирано решение № 504/2004г. на ВКС следва да се отбележи изрично, че изложените до тук съображения не се конфронтират с постановките в това решение и с констатациите в него за необходимостта от съдебно разрешение като част от комплекса гаранции за законосъобразно прилагане на СРС.

Поради това на общо основание веществените доказателствени средства, получени при прилагането на СРС по отношение на подсъдимите П. С. и Т. П. следва да се ползват като редовен доказателствен източник. Няма основание за изключването им от общата доказателствена маса, изводимо и от заключенията на основната и допълнителната съдебно-технически експертизи, допуснати по искане на защитата от първостепенния съд. Налице е вътрешна противоречивост в позицията на първоинстанционния съд по отношение на тези заключения, доколкото веднъж той е приел като меродавни изводите по основната експертиза, че в записите липсват съкращавания и монтаж на видео и звуков материал по предоставените за изследване оптични носители, а след това, коментирайки заключението на допълнителната експертиза, е счел, че са налице показатели за „изрязване” на кадри чрез незаписването им. Съдът е приел и двете експертни заключения, което само по себе си предполага като факт предварително направена от него преценка за отсъствие на съмнения не само в тяхната обективност, но и в правилността им. Несъмнено е, че първостепенният съд има процесуалната самостоятелност да оценява доказателствата и средствата за тяхната проверка по вътрешно убеждение. Но в случая съставът на СГС веднъж е приел, че му е нужен комплекс от специални познания, с които не разполага, за да реши определени въпроси, а след това, практически влизайки в ролята на експерт, се е наел да

оспорва състоятелността на заключението на вещото лице и да формира свои „експертни“ изводи за съществуваща възможност изготвеният видеозапис от срещата на П. П. и П. С. от 17-ти март 2010г. да е бил манипулиран като неясно е останало за съда „какви части от кадрите са били „изрязани“ чрез незаписването им от оператора по негова преценка и дали тъкмо тези части не поставят записаните разговори в друг контекст и не им придават съдържание, различно от това, което твърди държавното обвинение.“ Неясни остават резервите на съда и тяхното основание след като веднъж вече този съд е приел за верен извода по основната експертиза, че няма съкращаване и монтаж на видео и звуков материал по предоставените за експертно изследване носители. Неясно остава от мотивите към присъдата и как според този съд липсата на видеокадри относно появата на чаши и други предмети върху масата, около която са били настанени С. и П., се отразява върху съдържанието на звуковия файл. Според вещото лице, изготвило коментиранията заключения, отсъствието на кадри във видеозаписа се обяснява с наличието на оператор, който е управлявал стартирането и спирането на записа като това именно лице е преценило, че не е необходимо определени кадри да се включват във видеоматериала. Заключение е ясно, недвусмислено, ангажираният експерт е изследвал всички възложени му обекти, изследването е направено в съответствие с поставените задачи, няма причини да се счита, че при експертния анализ са използвани методи и средства, непризнати от науката, изводите на вещото лице са категорични, безпротиворечиви, достатъчно обосновани и изцяло в рамките на професионалната му компетентност. При това положение извод като заложен в мотивите към първоинстанционната присъда за невъзможност за този съд да спази гаранциите за справедлив процес поради отсъствието на кадрите относно времето и начина, по който чаши са се оказали върху масата, около която са стояли С. и П. при срещата им от 17-ти март, не звучи убедително. Извън всичко, изложено до тук в тази връзка и с оглед постигане на пълнота на изследването, не би било излишно да се упомене и това, че при прослушването в съдебното заседание пред първостепенния съд на записите върху приложените към сл. дело оптични носители, е било установено, че информацията, съдържаща се в тях съответства с тази, документирана в протоколите, които материализират резултатите от използването на СРС като наред с това не е било констатирано нарушение в хронологичната последователност и логиката на документираните събития. Констатирани са били от съда единични и несъществени от гледище на коректността на цялостното възпроизвеждане на съдържанието на записите. Така, съгласно отразеното в протокола от проведеното на 23-24.11.2010г. съдебно заседание, при проверката на съдържанието на приложения към материалите от досъдебното производство диск с № RB 202001-001-03/8-195/02.04.2010г. и съпоставката му със

съдържанието на протокол № 1 от 03.04.2010г., съдържащ транскрибираната информация от съответния запис, са установени разминавания в следните насоки: според протокола П. поръчва безкофеиново кафе и минерална вода, а С. – „Д.“, а според видеозаписа П. си поръчва „Д.“, а С. – минерална вода и кафе; документираната на стр. 9 от протокола реплика на С.: „Т. си говори директно с него“ не се чува на записа като същевременно на видеозаписа се вижда, че на репликата на П.: „С тебе се знаем, ти си говориш директно нещата с Т. дискретно...” С. кима с глава; според отразеното на л. 27 и л. 28 от протокола, след репликата на С.: „Ч. ги тея, за да знаем ...“ в скоби е отразено, че не се разбира, а при проверката на видеозаписа ясно се чува продължението на тази реплика: „за май месец“. Наред с това съдът е констатирал, че видеозаписа отразява „различни попълнения на храни и напитки върху масата, но не е документирана появата им.“ Констатирано е от съда следното разминаване в съдържанието на протокол № 2 от 03.04.2010г. и репликите, които се чуват при възпроизвеждането на видеофайла от В. № RB 202001-001-03/8-196/02.04.2010г.: като реплика на С. в протокола е отразено: „Точно това обяснявах, че хора, които са направили...“, а на записа се чува: „Точно това обясняваше Б., че са направили...“; на л. 15 от протокола при репликата на Т. П. е отразено в скоби, че съдържанието на казаното от него не се разбира, а на записа ясно се чува: „Л. Г.“. Констатирано е от съда, че при част от видеозаписите (тези във В. № RB 202001-001-03/8-199/02.04.2010г. и № RB 202001-001-03/8-200/02.04.2010г.) не се вижда лицето на събеседника на подс. Т. П., а при първия от посочените два записа не се чува нито на видео- нито на аудиозаписа отразената в протокола от 03-ти април 2010г. реплика на Т. П.: „... и на обяд се виждаме в четвъртък, ако такава...“, за която в протокола е записано, че е отправена след края на видеозаписа. Очевидно е, че констатираните несъответствия не са от естество да подменят съдържанието на разговорите и смисъла на проведените срещи.

В по-нататъшното изложение на първостепенния съд присъстват изводи, които не е възможно да бъдат направени въз основа на заключенията по основната и допълнителната технически експертизи, а именно, че със заключението си по допълнителната експертиза вещото лице „на практика поставя под сериозно съмнение изследваните от него записи“ като според предложения от този съд прочит на експертните изводи в отговорът на последния въпрос вещото лице е отговорило, че части от разговора липсват. Такъв извод в експертизата просто няма. Напротив, експертните изводи са за липса на съкращавания и монтаж на видео и звуковия материал по представените за изследване носители. Установено е, че по отношение на амплитуда, честота и време записите са хомогенни като няма признаци за каквато и да е друга намеса по съдържащите се видео и звукови материали на носителите. Според заключението на допълнителната техническа експертиза

техниката, използвана за прехвърляне на данните, придобити чрез СРС, има защита срещу манипулации при прехвърлянето на информация. Ако експертът, позовавайки се на чл. 25 ЗЗКИ е отказал повече информация, това не само не е укорим недостатък на дейността му, а заслужава подкрепа като подход, защото е нормативно оправдан. Конкретните технически средства – електронни и механични съоръжения, които са послужили за документиране на контролираните лица и техните разговори, са държавна тайна, разкриването на която е съпътствано със санкции. Поради това отказът на експерта да предостави повече информация в отговор на поставените от съда въпроси е плод не на „човешки страх“, както е преценил този съд, а се касае за изява на респект към закона и съобразяване с предписанията му, което е дълг на всеки гражданин. Самото поставяне на задачи пред вещото лице като тези по п.п. 1, 2, 4 от допълнителната техническа експертиза е било некоректно от гледище на действащите законови забрани. Съдебната дейност всякога би трябвало да е ориентирана към постигането на правомерен и легален резултат, а съдът трябва да е критерий за законността. Той трябва да действа на базата само на законността и съответно изискванията, които поставя пред останалите участници в съдебното производство трябва да са на основата на стриктно спазване на правните норми, а не да стимулират към нарушаването им.

Във връзка с аргументите, свързани с унищожаването на част от записаната при прилагането на СРС информация, следва да се отбележи, че веществените доказателствени средства трябва да съдържат информацията, обслужваща наказателното производство, ако такава е получена в процеса на прилагането на специални разузнавателни средства. Ако в случая са съществували материални носители, съдържащи информация, която не е била използвана за изготвянето на веществените доказателствени средства и е била унищожена, това не е смущаващ за наказателното производство факт. Съгл. чл. 31, ал. 3 ЗСРС, в редакцията на законовия текст към процесния период, такива материални носители са подлежали на унищожаване в 10-дневен срок. И ако това е било сторено, както се твърди в приложените към делото отговори от МВР-СДОТО то само по себе си не е компрометиращ останалите записи факт. По-важно е дали се разкъсва, дали се нарушава по някакъв начин вследствие на унищожените записи логиката на събитията, описани във В.. Само при положителна такава констатация е оправдано да възникнат съмнения за манипулативно унищожаване на информация, ориентирано не към постигането на предвидената в закона цел – да не се разпространяват сведения от личния живот на гражданите, а към прикриване на факти, които биха били от полза за установяването на истината. Такива констатации в случая не са направени от първостепенния съд, а не се и установяват обективно при проследяването на съдържанието на наличната информация от приложените В. поради това

всички аргументи, свързани с унищожаването на част от записаната в периода на прилагане на СРС информация, са неоснователни.

Във връзка с годността на веществените доказателствени средства, получени при реализирането на СРС по отношение на подс. Н. Ц. и на свид. П. П. следва да се отбележат няколко принципни положения:

Процесът на доказване е строго формализирана дейност. Основан е на изисквания за прилагане единствено на строго и детайлно регламентирани институти и на изисквания за използване на доказателствени източници, освободени от всякакви съмнения в достоверността им. Това са познатите понастоящем критерии за определяне на качеството, респ. на доказателствената сила на доказателствените средства - регламентираност в НПК и достоверност. Стриктното прилагане на тези критерии е гаранция за справедливост на процеса.

Не е възможно да бъдат освободени от изискванията за такава прецизна преценка и веществените доказателствени средства, получени при експлоатиране на специални разузнавателни средства, още повече като се имат предвид възможностите за произвол и нарушаване правата на гражданите, които предлага използването на такива способности и технически средства.

Сред комплекса от правни гаранции срещу незаконното прилагане на специални разузнавателни средства е предвиденият в чл. 174 НПК и в чл. 15 ЗСРС съдебен контрол. В хипотези като настоящата (доколкото в хипотезите по чл. 18, ал. 1 ЗСРС и чл. 174, ал. 4 НПК предвиденото решение е по-различно) за прилагането на СРС е необходимо предварително разрешение от председателя на окръжния съд (или Софийски градски съд) или от изрично оправомощен от него заместник-председател (според редакцията на законовия текст, действала към м. март 2010г.), респ. от ръководителя на съответния апелативен съд или от изрично оправомощен от него заместник-председател, когато се касае за прилагане на СРС по отношение на съдия или административния ръководител или неговите заместници от съответния окръжен съд. Т.е. не е достатъчно контролът да е осъществен от орган, стоящ извън контролираната система. Необходимо е този орган да разполага с определена, призната му от закона компетентност, която е с точно определен обхват – председателят на апелативния съд разрешава експлоатиране на СРС само по отношение на съдия, на административния ръководител или неговите заместници от съответния окръжен съд, а председателят на окръжния съд – във всички останали случаи. Тук е редно да се спомене, че с измененията на НПК, ДВ, бр. 109/2008г. отпадна възможността председателят на апелативния съд да се произнася по искания за реализиране на СРС в случаите на постановен от ръководителя на окръжния съд отказ като по този начин обхватът на правомощията му бе ограничен именно и само до разрешаване

експлоатирането на СРС единствено по отношение на съдия, на административния ръководител или неговите заместници от съответния окръжен съд. Отклоненията от така предложеното с чл. 174 НПК решение относно родовата компетентност на органа, осъществяващ контрол върху основателността на искането за прилагане на СРС, не само не подсилват защитата, която правната уредба на контрола е призвана да осигури, нито съдействат за гарантиране на реда и предвидимостта на процедурата. Легитимирането на такива отклонения би стимулирало органите на досъдебното производство, МВР и Д. към търсене на компромисни разрешения за прилагане на СРС и би създадо възможности за получаването на такива разрешения, което остава извън целта на закона.

В случая исканията на зам. градския прокурор на [населено място] за разрешаване прилагането на СРС спрямо Н. Ц. и П. П. са били адресирани до председателя на Апелативен съд-гр. Б. и съответно са били уважени именно от него. Същевременно обаче нито подс. Ц., нито свид. П. е бил съдия, никой от двамата не е бил ръководител на окръжен съд, нито заместник-председател на такъв съд, в т.ч. и на Софийски градски съд. Очевидно е при това положение, че дадените от председателя на Апелативен съд-гр. Б. разрешения за реализиране на СРС по отношение на П. П. и Н. Ц. са извън законовия регламент. Тук е редно да се отбележи, че в закона не е предвидена принципна възможност за ръководителя на горестоящия съд да извършва действия от компетентността на ръководителя на по-долустоящия съд, каквато възможност е предвидена в чл. 143, ал. 2 ЗСВ по отношение на прокурора от висшестоящата прокуратура. Друго не би и могло да бъде, тъй като съдът не е единна и централизирана система, каквато представлява прокуратурата.

Така констатираното нарушение в реда за разрешаване прилагането на СРС по отношение на П. П. и на подс. Н. Ц. не позволява използването на приложените по делото като вещественни доказателствени средства записи от контролираните разговори на тези лица и ползването им като редовен източник на доказателства за вината на подсъдимите.

Сред допустимите за ползване доказателствени източници централно място заемат обясненията на подсъдимите и показанията на свид. П. П..

Във връзка със свидетелстването на П. следва да се отбележи преди всичко, че изисканите от първостепенния съд по настояване на защитата преписки на отдел „Инспекторат“ при В., на комисия „Жалби“ и комисия „Борба с корупцията и професионална етика“ при В. и досъдебни производства не позволяват формиране на изводи за връзки и зависимости на този свидетел от органите на досъдебното производство като изградените от състава на СГС и претендирани от защитата и още по-малко способстват за изясняване на истинността на показанията му. Преценката на съда за достоверността на свидетелстването следва всякога да е основана единствено на утвърдените в

правната теория и съдебната практика критерии, сред които свободното интерпретиране на факти от миналото на свидетеля, несвързани с разследваните събития, не фигурира. И ако за защитата догадките, хипотезите, биха могли да бъдат аргумент за обосноваване на процесуални позиции, съдът трябва да е дистанциран от прилагането на подобни похвати и да борави единствено и само с несъмнено установените по делото по предвидения за това процесуален ред факти. Единственият ефект, който може да бъде постигнат с допускането и събирането на информация като съдържащата се в посочените преписки и справки, е недопустимото изменение на критерия, на отправната точка и подхода при арбитраването. Преценката на достоверността на свидетелските показания е несъмнено необходима, за да е сигурно, че те ще осигурят обективност на познавателния резултат, но критериите, които познава съдебната практика и които са признати от теорията са свързани с преценка на вътрешно-логическата характеристика на показанията и на съответствието им с останалите доказателства и най-вече с проверените и доказани по делото факти и обстоятелства. Преценени в светлината на тези критерии показанията на свид. П. не удовлетворяват процесуалните изисквания за достигане на обективната истина.

Несъмнено е, че именно показанията на П. П., наред с резултатите от приложените специални разузнавателни средства, са заложили в основата на обвинителната теза. Действително тези показания са единственият гласен доказателствен източник, извън обясненията на подсъдимите разбира се, в който се съдържа информация за самите инкриминирани по делото събития, а не за съпътстващи ги обстоятелства и странични факти, нямащи общо с тези събития, каквато информация изпълва съдържанието на показанията на останалите, разпитани по делото свидетели. Внимателното изследване на показанията на П. П., а дори и след тяхната съпоставка с транскрибираните записи от приложените по отношение на този свидетел специални разузнавателни средства /чието ползване за доказване на вменените деяния е недопустимо с оглед опорочената процедурата по разрешаване прилагането на СРС/ показва, че фактите, които при изготвянето на обвинителния акт прокурорът е приел за доказани и които се поддържат и във въззивния протест относно проведените в периода между 08-ми и 17-ти март 2010г. разговори между П. П. и подс. П. С. и в следващите дни между свид. П. П. и подс. Т. П. не са имали точно това съдържание, което им е отредено от обвинението. В тази връзка и с оглед претенциите на протестиралия прокурор за единственост и за безусловна вярност на предложената с обвинителния акт интерпретация на доказателствата следва да се отбележи, че процесът на логическото опериране с доказателствения материал и интерпретиране на съдържанието му трябва по необходимост да е предшестван от процес на преценка на качеството на този материал и способността му да възпроизведе пълна и достоверна информация

за събитието на престъплението. В случая обаче личното и обосновано оценъчно отношение на прокурора по годността на свидетелстването на П. П. липсва. Не е заявено нито в съдържанието на обвинителния акт, нито в подадения протест. Тук не би било излишно да се припомни, че от съда не може да се очаква единствено да фиксира това, което е казал отделния свидетел, спестявайки си анализ на съществените страни от неговите показания и лишавайки се от преценка на доказателствената състоятелност на неговите твърдения. Изводите на съда всякога трябва да са отражение на истинната картина на деянието. Този резултат би бил постижим единствено при боравене с истински доказателствен материал. А по отношение на посочените моменти от инкриминираните по делото събития показанията на П. П. не биха могли да бъдат достатъчен и надежден аргумент за установяване на фактологическата истина, както счита прокурорът.

Обективно установено е чрез представените от мобилни оператори и приети по делото разпечатки за телефонните разговори, проведени от ползваните през периода м. март – м. април 2010г. от С. и П. мобилни телефонни номера, че във времевия интервал от 08-ми март 2010 до 23-ти март 2010г. двамата са разговаряли нееднократно по телефона като в ролята на активна страна е попадал всеки от двамата. Според предоставената от М. ЕАД информация изходящи обаждания от телефона на С. към този на П. П. е имало на 16-ти февруари, на 08-ми март, на 12-ти март, на 15-ти март, на 17-ти март. В този факт обаче няма елемент на необичайност или извънредност, за да се приеме, че той е показател за предприето от С. чрез телефонните разговори с П. трасиране на последвалите събития. Преди всичко, както бе отбелязано, в посочения период С. е търсил П. по телефона, но и самият той е получавал входящи телефонни обаждания от него. Установено е от друга страна чрез показанията на П. и чрез обясненията на самия С., че между тях е имало дългогодишно, при това достатъчно близко познанство. Освен това, от същите разпечатки за проведени телефонни разговори е видно, че разговор между двамата е имало и преди 08-ми март, противно на съобщеното от П. П., а интензивността на телефонните контакти между двамата преди м. февруари 2010г. не е изследвана, за да се установи докрай искреността на казаното от П. П. в съдебното заседание, че в последните около шест години преди процесните събития двамата със С. са се виждали инцидентно 1 – 2 пъти и други контакти не са имали. По-важно е в случая, че сам по себе си фактът на проведените в периода от 08-ми март 2010г. до 16-ти март 2010г. телефонни разговори между П. С. и П. П. не дава указания за обсъжданите в тези разговори въпроси, респ. за евентуално отправяни предложения и/или искания за провеждане на лични срещи между двамата и за повода за тези предложения. Фактът на проведените в посочения период телефонни разговори не може да служи като източник на информация и за действителния инициатор на този

сравнително интензивен телефонен контакт между двамата като се има предвид отговорът от мобилните оператори, че справките отразяват единствено приетите изходящи и входящи телефонни обаждания, но не регистрират неприетите повиквания. Т.е. не може да се изключи възможността регистрираното на 08.03.2010г. повикване от страна на С. към П. да е било в отговор на неприето от самия С. предходно повикване към него от страна на П., както самият подсъдим настоява в обясненията си пред съда. Във връзка с критиките в протеста за направена от първостепенния съд невярна интерпретация на фактите относно този момент от събитията и претенциите за наличие на съдържателни аргументи в записите от приложените СРС в полза именно на съобщеното от свид. П., а не на приетото от първостепенния съд, следва да се отбележи, че дори да им бе призната доказателствена стойност, тези записи не подкрепят тезата на П. П., респ. тази, заложена в обвинителния акт относно инициатора, повода и причините за проведените в посочения период телефонни и лични разговори между П. и С.. От представения запис на разговор между двамата от 17.03.2010г. също може да се заключи, че към тази дата между двамата е имало и друга актуална тема на разговор, различна от проблема с дело № 105/2009г., както сам П. С. твърди в обясненията си и която при това е била водеща за С., но която П. отклонява. Така според записа, след настаняването им в заведението „Б. ф.“ подс. С. е заговорил за дело, което самият той води, информирал е П. за това кой се е явил при проведеното съдебно заседание и как е протекло то, направил е опит да продължи, който опит обаче П. е пресякъл с репликата: „А-а-а, дай да видим к`во правим с тоя Ц.!\", очевидно префокусирайки разговора върху друга, по-интересна за него тема. Почти аналогична е ситуацията и с фрагмент от разговора, проведен между двамата на 23-ти март в сградата на Съдебната палата, в който С. пита П. и настоява той да се обади на някого, а П. от своя страна отхвърля темата с обяснението: „Аз не искам да говоря с боклуци нек`ви... А., аз въобще не говоря с тях... Ще ги питам, ако ми се обадят. Те няма да ми се обадят, защото аз съм им сърдит.“

Факт е, че в показанията си пред съда свид. П. не е споменал за това към 17-ти март 2010г. между него и подс. С. да е имало тема на разговор, свързана с водено от самия С. като съдия наказателно дело. Това обаче само по себе си не е достатъчно, за да се изключи съществуването на такава възможност като се има предвид от една страна твърдението на подс. С., че към същия период свид. П. се е интересувал от водено от него като съдия наказателно дело, а от друга страна като се има предвид, че свид. П. депозира бързо и гладко изложението си пред съда, но ограничавайки съдържанието му до обстоятелства и факти, главно оставащи извън собственото му поведение на самите срещи и същевременно обслужващи обвинението като спестява детайлите от събитията, излагането на които би подпомогнало преценката на

искреността му. Това несъмнено може да означава спестяване на немаловажни части от истината и да се тълкува като сигурен признак за едностранчивост на изложението. В тази връзка уместно е да се отбележи, че е невъзможно доказателственият процес да има необходимия успех, ако е основан на полуистини.

Всъщност това, което може да се приеме за установено с достатъчна достоверност чрез показанията на свид. П., е че в периода между 08-ми март и 23-ти март между него и подс. С. са проведени няколко телефонни разговора и са се състояли лични срещи между тях, съотв. в заведението „Б. ф.“ в кв. „Г. Д. в [населено място], в Г.-хотел „С.“, на която е присъствал и подс. П. и в сградата на Съдебната палата. Достоверни са твърденията му и за проведените в същия период и до 01-ви април 2010г. вкл., телефонни разговори и срещи между него и подс. Т. П. като при тези срещи една от темите на разговор е било и сл. дело № 105/2009г. на НСлС, част от разследващия екип по което е бил самият П.. Това потвърждават в обясненията си и Т. П. и П. С.. Достоверно установено чрез показанията на свид. П. е и това, че на 01-ви април 2010г. в нотариалната кантора на нотариус А. П. в [населено място] подс. П. му е предал бял хартиен плик. Самият П. не отрича този факт. Съответстващо на истината е и това, че като следовател по посоченото дело на НСлС П. е призовал подс. Ц. за разпит като свидетел за 30-ти март 2010г. като на този разпит Ц. не се е явил, а вместо това е изпратил при свид. П. своя колега – свид. К. Т., за да го информира, че Ц. е постъпил в болница за операция. Доказан е и престоя на подс. Ц. във ВМА в периода 29-ти март – 01-ви април 2010г. По тези моменти от фактологията не се спори между страните. Те са доказани както чрез твърденията на П. и на тримата подсъдими, така и чрез показанията на свидетелите Н., Т. и З. и чрез обективните данни по делото от приложените разпечатки за проведени телефонни разговори; от резултатите от приложените СРС по отношение на подсъдимите С. и П. и приетата медицинска документация относно престоя на подс. Ц. във ВМА в посочения период. В останалата им част показанията на свид. П. не само не се подкрепят от други доказателства, а самите им качествени характеристики не позволяват обосновано да се изключи възможността за деформирано възпроизвеждане и интерпретиране чрез тях на известните на този свидетел факти, които имат правно значение.

Самата съобщена от свид. П. реплика на подс. С. от срещата им на 12-ти март, послужила като интродукция към съществуващото на този им разговор, преценена на фона на обективно установените по делото факти, провокира сериозни съмнения в точността и искреността на свидетеля. Според П. при срещата им от 12-ти март, състояла се след настоятелни позвънявания от страна на С. в предходните дни, С. е започнал разговора с думите: „При теб има едно дело на Ц.“, на което свидетелят заявява, че е отговорил веднага и то утвърдително. Обективно установените факти по настоящото производство

показват, че към м. март 2010г. и от 12-ти февруари същата година свид. П. е бил командирован като следовател в НСлС. Единственото следствено дело, по което и по собствените му думи е работил в периода от 15-ти февруари до м. април 2010г. е било сл. дело № 105/2010г. на НСлС. Няма логична причина обаче, която да е позволявала към м. март 2010г. това дело да бъде определено от когото и да е като „дело на Н. Ц.“ Наказателното производство по него е било образувано „срещу виновни длъжностни лица от Министерството на отбраната“, според възприетата с постановлението за образуване словесна формулировка. Липсва указание в същото постановление за това някое от тези длъжностни лица да е било именно подс. Ц.. След образуването на същото наказателно производство и към 12-ти март 2010г. Н. Ц. не е имал процесуално качество по това дело. Нещо повече, той дори не е бил призоваван. Това е било състоянието на нещата и към 01-ви април 2010г., когато пред Ц. е била очертана единствено перспективата да бъде свидетел по същото дело, доколкото му е била изпратена призовка за разпит за 30.03.2010г. именно в това качество. Видно от приетите в настоящото производство фотокопия от материали по сл. дело № 105/2010г. упоменатият в постановлението за образуването му договор № УД 04-80/2008г. не е бил подписан от подс. Ц. за Министерството на отбраната, а от заместник-министър. Неясна остава при това положение причината, поради която подс. С. би могъл към 12-ти март 2010г. да определи това дело като такова именно „на Ц.“. Без обяснение остава и причината, поради която свид. П. от своя страна би реагирал на въпросната реплика на С., правейки асоциация именно със сл. дело № 105/2009г. От цялостният разказ на свидетеля става ясно, че за периода до 06.04.2010г. не са съществували прогнози да се случи нещо, което би могло да обвърже подс. Ц. с това дело по начин такъв, че да е възможно то, макар и иносказателно, да бъде определено като негово. На фона на тези факти много по-логична е версията, предложена с обясненията на подс. С., според когото в негов разговор със свид. П. П. от преди 17-ти март 2010г., самият П. е заявил, че води дело срещу бившия министър на отбраната и че от него зависи как ще протече разследването. Това уточнение – относно ролята на следователя за насоката, в която ще бъде ориентирано воденото от него разследване и процесуалните действия, които ще бъдат извършени, е важно от гледище на коментираното до тук за липсата на видима причина, поради която сл. дело № 105/09г. да бъде определено било то като дело на Н. Ц. или като дело, водено срещу него. Предложената от подс. С. версия звучи логично, тъй като следователят, осланяйки се на възгледите си за начина, по който трябва да протече едно разследване и на убеждението си относно това има ли престъпление и евентуално кой е неговият автор, би могъл да се ангажира с подобно определяне. Но само той и никой друг, тъй като никой друг не би могъл да прозре представите му относно бъдещия ход на производството, за да се ангажира на тази база с обобщения за

принадлежността на делото. Съществува и една алтернативна възможност – определянето на делото като такова „на Н. Ц.“ да е било спекулативно измислено и използвано в комуникацията на П. П. с подс. С., за да бъде заблуден последния, а и с цел за преднамерено създаване на обстановка и предпоставки за насочване на разговора към Ц. и за въвличане на името му в корупционна схема. Това като възможно обяснение на ситуацията съответства напълно на твърденията на П. С., а и на тези на Т. П., че до срещата на всеки от двамата с П. П. никой от тях не е знаел нищо за воденото от П. дело и за евентуални намерения на Ц. за въздействие върху следователя, свързани с това дело. В същата насока са и обясненията на подс. Ц..

В по-нататъшното си изложение свид. П. описва продължението на речевата стратегия на подс. С. пред него, настоявайки, че С. е казал буквално следното: „Тоя върви с няколко милиона и иска да се оправя. Ако искаш, казвай!“ Почти конспиративният характер на подобна лексика не позволява незабавното и максимално точно дешифриране на вложения в казаното смисъл и точното му съдържание. Въпреки това свид. П., според собствените му показания, не се е поинтересувал какво иска да каже С., а единствено го е попитал от къде знае тези неща. Свидетелят не обяснява какво и защо е разбрал от репликата, цитирана от него като такава на С. като същевременно не споменава между него и този подсъдим да е имало установено отпреди общуване чрез използване на камуфлажни думи и изрази със смисъл и значение, известни само на двамата. Въпреки това и въз основа на тази само реплика, според показанията му, свидетелят е предприел изготвяне на докладна до директора на НСлС, в която е написал, че П. С. му е предложил пари от името на Н. Ц. срещу поемане на ангажимент от негова страна /т.е. от страна на П./ за водене на делото в благоприятна за Ц. насока. Очевидно е при това положение, че информацията, която свид. П. е заложил в докладната си до директора на НСлС като възприета в твърдяната от него комуникация с подс. С. надхвърля сериозно обема и съдържанието на изреченото от подс. С., ако то е било изречено. Дори само този фрагмент от показанията на свид. П., преценен от гледище на вътрешно-логическата му характеристика и в съчетание с обективните данни по делото /съдържанието на депозираната от П. докладна до директора на НСлС от 16.03.2010г./ внася сериозни съмнения в способността на твърденията на П. да осигурят реална основа за обективна оценка на ситуацията и да опровергават обясненията на подс. С., че към момента на първите си срещи със свид. П. в периода на разследваните събития самият той не е знаел за дело на Н. Ц., разследването по което да е било водено от П. П. и за инициативи на Ц. по повод на това дело.

Алогичността се откроява като основно качество и в по-нататъшното изложение на свидетеля пред съда. Според собствените на свид. П. показания, при срещата му със С. от 17-ти март и след като са се настанили в заведението

„Б. ф.“, не подсъдимия, а именно П. е започнал разговор за Н. Ц. и за делото, водено в НСлС. Сам свидетелят признава, че не друг, а той самият практически е ориентирал разговора към тази тема с въпроса: „Добре, какво правим с Ц.?” Поведението му няма обяснение като се има предвид иначе настоятелното му поддържане на тезата, че С. е бил инициатора на срещите и разговорите по повод на Н. Ц. и делото „С.-2”. Ако това действително е било така, то необяснима остава причината, поради която П. е подел инициативата за разговор по повод на Н. Ц. и посоченото следствено дело, вместо именно С. да направи това и да реализира намеренията си, ако те са съществували към този момент. Според свид. П., след като е попитал подс. С. „дали работата е дискретна” и С. му е отговорил: „Естествено!”, следващият въпрос на П. е бил: „Кой е връзката, Т. ли е връзката?” Без обяснение остава това на какво е била базирана логиката на свидетеля, която го е довела до предположението, че именно Т. П. може да е връзката между С. и Ц., след като в началото на разказа си пред съда и описвайки срещата си със С. от 12-ти март този свидетел е заявил, че споменаването на партийните централи от страна на С. като източник на информацията му, че Ц. „ходи с няколко милиона и иска да се оправя” е извикало у него /т.е. у П./ асоциация за Н., но не и за Т. П.. За подс. П. свидетелят е заявил, че към този момент не е знаел, че е бил Главен секретар на Министерството на финансите при управлението на кабинета на Н.. Тази част от показанията на П. показва, че при депозирането им в съзнанието му е съществувала конкуренция на два мисловни образа: този, който е трябвало да обслужи конкретните нужди на момента при свидетелстването му пред съда и този на една очевидно предварителна нагласа, която свидетелят е имал при общуването си със С. до 16-ти март към начина, по който трябва да се развият събитията, последвали в периода от 17-ти март до 01-ви април 2010г. Липсва видимо и изводимо от самите показания на свидетеля обяснение и на необходимостта той да вмъкне в разговора си със С. по повод размера на сумата, която трябва да получи от Н. Ц. и репликата: „Нали знаеш, че Т. ще надуе цената!”. Единственото възможно такова обяснение остава очевидно извън показанията му и подкрепя твърденията на подсъдимите С. и П., че са били целенасочено въввлечени от П. в корупционна схема, за която преди срещите им с него не са знаели. В тази насока са и обясненията на подс. Ц.. Цитираната реплика сама по себе си и в съчетание с необоснованото от нещо конкретно негово предположение, че именно Т. П. трябва да е връзката на С. с Ц., не показва нищо друго, освен стремеж към преднамерено създаване на обстановка за въвличане на името на Т. П. в такава схема и по-нататъшно предизвикване на даването на подкуп. Колкото до преценката на свидетеля, че естествено и нормално е било да се каже в този разговор, че ще трябва пари и за експертите като спестяването на такава уговорка според него би било дори смешно, настоящият състав не би могъл да се наеме с коментар на това дали

тези твърдения на свидетеля са показател за характерологична негова предразположеност към подобни изяви или се касае за моментни нагласи и мислене. По-важно е първо, че без каквото и да е логично обяснение остава вмъкването в сюжета на името на подс. П., което според собствените му показания е сторил самият П. при разговора си със С.. И второ, направената от същия свидетел, според собствените му твърдения вметка за необходимостта пари да се поискат и за експертите по делото, идва да покаже, че не друг, а самият той е определял сумите, които трябва да получи, т.е. не го е правел С., както се настоява в протеста.

Алогичност се откроява в показанията на П. и при опита му да обоснове причината, поради която след като на срещата си със С. от 12.03.2010г. /петък/ е разбрал според него, че С. му предлага пари от името на Н. Ц., за да води разследването по дело № 105/2009г. в благоприятна за Ц. насока, не е подал докладна до директора на НСлС в първия работен ден, т.е. на 15-ти март, а е изчакал следващият ден. Това, че не се е обърнал към органите на МВР в почивните събота и неделя не може да се вмени като озадачаващ недостатък на реакциите му, тъй като случая не е бил от спешен порядък, а и желанието на свидетеля да обсъди ситуацията първо с ръководителя си би могло да се третира като житейски логично и оправдано. Обяснението обаче, което П. дава на причината да потърси Б. Н. не на 15-ти, а именно на 16-ти март, е неубедително. Според него докладната си е подал на 16-ти март, защото на 15-ти са се „разминали“ с директора на НСлС. Същевременно обаче сам е съобщил пред съда, че на 16-ти март е депозирал докладната си, оставяйки я на секретарката на Б. Н. и по-късно в същия ден е бил повикан от него в кабинета му. Остава без отговор въпросът защо на 15-ти март свид. П. не е направил същото, т.е. не е оставил докладната си на секретарката на директора на НСлС, след като не съобщава за неотложна и обемаща целия му работен ден ангажираност на 15-ти март, която да го е възпрепятствала обективно, нито твърди да е бил ограничен достъпа му до кабинета на директора на НСлС в този ден, а единствено и само това, че „са се разминали с Б. Н.“. Дали този факт има връзка със съдържанието на разпореждането на министъра на вътрешните работи от 16-ти март 2010г., според което П. П. е предложил подкуп на магистрат, настоящият състав не може да се наеме да коментира, както го е сторил първостепенният съд, тъй като няма достатъчно фактологическа основа по делото за изграждането на подобни логически връзки. По-важно е, че показания с подобно съдържание и незавършени идеи оставят впечатление за спестяване на моменти от фактологията на събитията. А полуистините не гарантират достоверност на познавателния резултат.

С оглед на тези особености в свидетелстването на П. П., твърденията на същия относно събитията от периода 08.03.-12.03.2010г., не са достатъчни за еднозначен извод по отношение на начинът, по който са протекли тези събития.

Невъзможно е на базата на това свидетелстване да се изключи верността на твърденията на подс. П. С., че при срещата им от 17.03.2010г. не друг, а именно свид. П. е подел пред него инициативата за подпомагане на процесуалното бъдеще на Н. Ц. по сл. дело № 105/2009г. на НСлС срещу определена парична сума, която да му бъде дадена, а в разговорите им от предходните дни П. единствено е споменал, че като следовател води дело срещу Н. Ц. и че от него самия зависи как ще протече разследването. Невъзможно е обосновано да се отхвърли и възражението на подс. П., че при срещата му с П. от 18-ти март последният с провокативни реплики е направил опит да го въвлече в корупционна схема. Прави впечатление, че изложението на свид. П. относно собственото му поведение при срещите му с подсъдимите С. и П. и особено при тези от 17-ти и 18-ти март са схематични и твърде бедни на информация. Признава обаче, че е имало предварително разработен от органите на МВР и Д. план и стратегия за начина, по който е трябвало да протичат срещите му с подсъдимите и за начина, по който самият той е трябвало да се държи при тези срещи, но настоява, че не е изпълнявал указания на екипа от Д., с който е работел по операцията. Въпреки това признава, че усилията на екипа са били ориентирани към това нещата да не изглеждат като провокация към подкуп: „Това е основното, което се обсъждаше – всяка фраза дали не води към провокация към подкуп.“ Ако обаче действителните инициатори на събитията са били тримата подсъдими, както твърди обвинението, неяснота възниква относно причините да се полагат нарочни усилия от страна на служителите на Д. и на свид. П. в определена насока, вместо да бъдат оставени подсъдимите сами да реализират активността и намеренията си. Настоящият състав не оспорва допустимостта на оказването на психологическо въздействие върху контролираните лица в рамките на такава една операция, за да се улесни провеждането на самата операция, за да се улесни разкриването и доказването на разследваното престъпление чрез уговорки напр. за промяна на времето, на мястото или на други условия на събитията. Но това въздействие не може да стимулира към престъпление. А от показанията на свид. П. и описаните от него собствени действия при срещите му с подсъдимите Ц. и С. става ясно, че на съвещанията в Д. практически са били набелязвани стратегии, които да способстват извършването на престъпление от страна на подсъдимите като същевременно са били полагани нарочни усилия за преодоляване на възможностите за установяване на провокацията.

Във връзка с всичко това не би могло да бъде подминат въпросът за начина, по който свид. П. е бил включен в разследването по сл. дело № 105/2009г. на НСлС – чрез резолюция на началника на отдел „03“ на НСлС, а не по предписания от чл. 9 ЗСВ ред – на принципа на случайния подбор чрез електронно разпределение. Резолюцията е основана на заповедта на Главния

прокурор за командироване на следователя от отдел „Следствен“ при СГП П. В. П. в НСлС, която заповед обаче не е предвиждала и включването на П. в екип, натоварен с разследването по дело № 105/09г. Действително заповедта на Главния прокурор за командироването на П. е била издадена след отправено искане в този смисъл от страна на завеждащият отдел 03 в НСлС, който е обосновал искането си с нуждите на разследването по сл. дело № 105/2009г. Но липсва от една страна достатъчно ясна и разбираема причина разследващият екип по сл. дело № 105/09г. да не бъде сформиран от личния състав на следователите в НСлС, а вместо това да се прибегва до искане за командироването на П. в националното следствие. От друга страна липсва яснота и относно онази изключителност на личните и професионалните негови качества, която е надделявала над възможностите на останалите следователи от Националната следствена служба, доколкото искането на следовател А. не е мотивирано със специална професионална подготвеност на П. и специална негова обученост в разследването на конкретния тип дела, а единствено и само с това, че в миналото си той е бил прокурор. Тук е редно да се отбележи и това, че без обяснение по делото са и причините за предсрочното прекратяване на командировката на П. П. в НСлС, доколкото заповедта на Главния прокурор за командироването му в НСлС е била за една година, считано от 12-ти февруари 2010г., а според собствените на самия П. показания след м. април 2010г. той вече не е бил на работа в НСлС. Същевременно не твърди разследването по сл. дело № 105/2009г. да е било приключено през м. април 2010г. Тези факти оставят впечатление, че престоят на свид. П. в НСлС е бил финализиран с приключването на операцията по задържането на тримата подсъдими. Дори инкриминираните по настоящото дело събития да бъдат преценени като такива, налагали отвеждането на П. П. от по-нататъшно участие в разследването по сл. дело № 105/2009г. на НСлС, неясни остават причините, поради които той не е бил включен в разследването по някое друго от водените в НСлС дела, след като по собствените му думи при предварителните му разговори с Директора на НСлС и с ръководителя на отдел 03 в НСлС му е било казано, че в Стопанския отдел на службата има дела, в разследването на които е възможно да го включат като делото „С.-2“ е било само едно от тях. Самата заповед на Главния прокурор не е била за участие на П. в разследването по конкретно дело, а общо за командироването му в НСлС за една година.

По отношение на констатацията на първостепенния съд, че в процесния период свид. П. е ползвал втори мобилен телефон, останал неизвестен в хода на разследването, тя може да бъде коментирана единствено от гледище на контролираните чрез приложенияте спрямо П. П. СРС негови срещи с подсъдимите С. и П.. Друга информация, която да позволи изводи по този въпрос с категоричността, с която се е ангажирал първостепенния съд, няма по делото. Действително в протокола за транскрибирания запис от проведената

на 30.03.2010г. среща между подс. Т. П. и свид. П. в интервала от 15:06ч. до 15:38ч., след реплика на П.: „Да.“, като в протокола е вписано, че продължението на репликата не се разбира, е отразено, че звъни телефон и П. провежда разговор като в самия протокол са документирани и изречените от него реплики /л. 92 от том 1-В./.. Съпоставката на този факт с данните, предоставени от М. ЕАД относно проведените от ползвания от свид. П. в процесния период телефонен номер 0888 151 534 телефонни разговори, показва, че в интервала от 15:00:27 до 15:49:31 от този номер не са провеждани разговори – изходящи и входящи. Поради това, преценена от гледище на информацията, съдържаща се в протокола за транскрибирания запис от посочената среща между П. и П., както и от гледище на данните от приетите распечатки за телефонни разговори, констатацията на първостепенния съд за ползван от свид. П. втори мобилен телефон в рамките на процесния период е вярна.

Останалата част от разказа на свид. П. пред съда обхваща даденото при срещата му с П. С. от 17-ти март съгласие от последния да предаде информацията за определената от самия П. сума от 60 хиляди евро на подс. Т. П. като свидетелят твърди, че му е било казано /не споменава от кого/, че трябва да се работи по делото за неговото прекратяване; срещата му с П. С. и Т. П. от 18-ти март; срещата му с П. С. от 23-ти март в сградата на Съдебната палата, на която С. му е продиктувал телефонния номер на Т. П.; следващата му среща с Т. П., на която самият П. е предложил Ц. да не се явява при призоваване за разпит по сл. дело, а да представи болничен лист и ангажимента на П. да предаде на Ц. тази препоръка на следователя; неявяването на Н. Ц. на 30-ти март в НСлС за разпит и посещението на К. Т. при свид. П. с информация, че Ц. е постъпил в болница за операция; следващата среща с Т. П. - тази от 31.03.2010г., състояла се в сладкарницата на Г.-хотел „С.“, на която подс. П. му казал, че сумата от 60 хиляди евро се вижда висока на Ц., тъй като я сравнява с тази, която е дал, за да бъде прекратено друго от водените срещу него дела и за ултиматума, който самият свидетел е поставил, следвайки оперативния план и предвиденото в него „да не се протакат нещата“, като е заявил на П., че ако ще правят нещо, трябва да го правят, иначе няма смисъл да говорят и предложението на П. да намалят сумата на 50 хиляди евро.

Свободният си разказ свидетелят е финализиран с възпроизвеждане на срещата му от 01-ви април 2010г. с подс. П. в нотариалната кантора на съпругата на последния, при която П. му предал плик с думите: „Тук са 20 хиляди евро“, а свидетелят взел този плик и по думите му по-късно в същия ден го е предал доброволно на водещият разследването по настоящото дело.

В обобщение за показанията на свид. П., дадени пред съда, може да се каже, че съдържат компонент на вярно възпроизвеждане на информация и такъв на сведения със съмнителна достоверност. Не налага друг извод фактът

на представените по делото като веществени доказателства 200-еврови банкноти, тъй като е неясен начинът, по който те са се оказали сред материалите по делото. Убеждението на прокурора относно съдържанието на плика, който свид. П. е получил в нотариалната кантора от подс. П. не е достатъчно, тъй като не е източник на доказателства. Важни са фактите. А фактите по делото, касаещи се до въпросния момент от събитията, показват единствено и само информационен хаос, ориентирането в който е невъзможно на базата на представените от органите на досъдебното производство данни относно плика, който П. е получил от подс. П. на 01-ви април, пликът, който този свидетел е предал доброволно в същия ден в сградата на НСлС и пликът, който е бил предоставен в хода на разследването за експертно криминалистично изследване.

Никой от разпитаните по делото свидетели не потвърждава по пряк или косвен начин съобщеното от свид. П.. Настоящият съдебен състав се солидаризира напълно с мнението на първостепенния съд, че показанията на тези свидетели заслужават доверие, доколкото притежават нужните качествени характеристики, показателни за истинно възпроизвеждане на събитията и фактите, които са им станали известни и в чието съществуване са убедени. Никой от тези свидетели не твърди да му е станало известно по един или друг начин намерение на подс. Н. Ц. или негово желание да въздейства върху следовател по делото „С.-2“, за да си спечели предразположението му и разследването да бъде водено в негова полза. Никой от свидетелите на съобщава подс. Ц. да е търсел начини и средства, за да достигне до някого от следователите, водещи разследването по посоченото дело. Никой от тези свидетели не съобщава за това Ц. да е търсел пари, да е предавал пари, било на Т. П. или на някой друг, при това предназначени за следователя П. П., никой от тези свидетели не споменава в процесния период да е имало комуникация между тези двама подсъдими и/или с подс. С., да е осъществявал посредничество между тях, да е получавал и/или да е предавал от някого и на някого от тях пари и/или плик като този, в който свид. П. твърди, че е била инкриминираната по делото сума или пък други вещи, които да е възможно да се свържат с разследваните събития. Разпечатките за разговорите, проведени от ползваните в процесния период от подсъдимите телефони също не показват комуникация между тях или между някои от тях в същия този период. Приложените специални разузнавателни средства, дори и тези, резултатите от чието прилагане съдът прие за недопустимо от процесуална гледна точка, не съдържат информация в полза на обвинението, въпреки широкият спектър от оперативни способности, които са били приложени в рамките на периода от 17-ти март до 01-ви април по отношение на всеки от тримата подсъдими – липсват данни за засечени срещи, за разговори, за вземане или за предаване на вещи и т.н.

Самите подсъдими отричат в обясненията си събитията, инкриминирани по делото, да са се случили по начина, описан в обвинителния акт, респ. всеки от тях да е извършил вмененото му престъпление. Въпреки това и на базата на показанията на свид. П., на записаните телефонни разговори на подсъдимите С. и П., както и на обясненията на последните настоящият състав прие за доказано, че подс. С., узнавайки за амбицията на П. П. да получи пари, за да проведе разследването по сл. дело № 105/2009г. в благоприятна за Ц. насока и то срещу 50 хиляди евро е приел да предаде посланието му до Ц. чрез подс. Т. П., организирайки им среща, а след това, преценявайки по друг повод, че трябва да се оттегли от случая, е дал на всеки от двамата телефонният номер на другия, за да продължат комуникацията помежду си. В тази насока са и обясненията на подс. Т. П., макар, че той представя през различна гледна точка причината за съгласието на С. да го срещне с П., както и причината за собственото си съгласие да се включи в тази среща.

Подсъдимите С. и П. практически не отричат, че срещите им със свид. П. не са се изчерпвали с едностранен негов комуникативен акт, с монологични негови изказвания. Показателни за това, че винаги е била налице и обратната, при това всякога вербализирана и достатъчно ясна реакция на събеседниците на П. в тяхно лице, е самият факт на протичането на събитията в период от около две седмици и преминаването им през поредица от срещи и разговори. Всичко това показва, че е било постигано синхронизирано общуване между тях. Така макар подс. С. да твърди, че след като е разбрал за „настояванията“ на П. П. по отношение на Н. Ц., престанал да отговаря на телефонните му повиквания, обективните факти по делото сочат друго. Съдържанието на контролираните телефонни разговори между подс. С. и свид. П. П. показва, че действително в определен момент от развоя на събитията С. се е оттеглил от дискусията по повод на сл. дело № 105/2009г. на НСлС, но поводът, по който го е сторил, е различен от този, който е споделил пред съда. От телефонния разговор между него и П. П. от 23.03.2010г. става ясно, че у С. са съществували притеснения, че телефонът му е подслушван. Поради това логично е твърдението на свид. П., че при личната им среща от този ден подс. С. му е заявил, че не желае да разговарят по телефона и е предоставил на всеки от двамата – П. и П. телефонния номер на другия, за да комуникират директно помежду си. Това потвърждава в обясненията си и подс. Т. П., това потвърждават и резултатите от контрола чрез СРС върху срещите на С. в този период. Вярно е и друго, макар да е бил наясно с исканията на П. П. да получи определена парична сума, за да работи по сл. дело № 105/2009г. така, че да не се стигне до неблагоприятно за Н. Ц. развитие на нещата, П. С. не само не е направил нищо, за да промени ситуацията. Напротив, поддал ѝ се е, макар че не е бил лишен от избор. Приел е да посредничи между П. П. и Т. П., срещнал ги е, знаейки, че П. иска да оферира пред Н. Ц. чрез Т. П., за да извърши нещо, свързано с работата си по сл. дело №

105/2009г., което не е било правомерно и легално. Мотивът, с който Т. П. твърди, че С. е сторил всичко това, а именно, за да даде възможност на Т. П. да прецени дали делата срещу Ц. са плод на политическа репресия или имат реални основания, отсъства от собствените на С. обяснения. На 23-ти март, решавайки, че трябва да се дистанцира от дискусиата, подета от П. П. по повод на Н. Ц., подс. С. е дал на П. П. телефонния номер на Т. П., а на последния е предоставил телефонния номер на П. П., за да направи по този начин възможна бъдещата комуникация между тях все по този повод. Макар подс. С. да не споменава в обясненията си за това при срещата им от 17-ти март двамата с П. П. да са коментирали предложение на последния да получи парична сума от Н. Ц., за да води делото в благоприятна за него насока, от обясненията на подс. П. става ясно, че преди да се срещне на 18-ти март с П. П. той е узнал именно от С., че следователят П. иска 50 хиляди евро от Н. Ц. за делото, което води. Това потвърждава съобщеното от свид. П., че при срещата им със С. от 17-ти март са говорили за парите, които П. трябва да получи и чийто най-подходящ размер сам П. П. е определил на 50 хиляди евро. Поради всичко това настоящият състав отказва да приеме като част от фактологическата истина по случая твърденията на подс. С., че разговорът му с П. от 17-ти март практически е приключил с въпроса, който е задал на свидетеля дали самият Ц. знае за делото, както и тези, че след като е разбрал за настояванията на П. престанал да отговаря на телефонните повиквания на последния.

Що се касае до обясненията на подс. П., характерно за тях е доминирането на оценките и обобщенията за сметка на излагането на конкретни факти от процесните събития, в които този подсъдим е участвал. В обясненията на П. пред съда несъмнено има и емоция, която е понятна от гледище на събитията от 01-ви април 2010г. нататък и способността на тези събития да деформират личната му биография и да отслабят емоционалната му стабилност. Но тя не може да обясни, нито да оправдае факта, че в рамките на един не кратък времеви интервал този подсъдим е поддържал комуникация със свид. П., макар, че още преди първата им среща е разбрал от С., че „П. си е поискал 50 хиляди евро и търси контакт към Ц.“, според собствените му думи, а при разговора си с П. от 18-ти март му е станало ясно, че П. не познава делото, но въпреки това „съвсем настоятелно си иска парите.“

Според обясненията на Т. П. пред съда, всички срещи между него и П. П. са били инициирани именно от П. като всеки път той е поставял срок за следващата им среща. Хронологически втората им среща обаче - тази от 26-ти март се е състояла след като именно Т. П. се е обадил по телефона на П., а не обратно, както подс. П. настоява в обясненията си и е пожелал да се видят в същия ден. Причината за тази му инициатива отсъства от обясненията му пред съда. Срещата се е състояла като на нея П. твърди да е разбрал, че не става въпрос за „невинна игра с искане на пари, а за нещо по-сериозно – за рекет.“

Въпреки това тази среща е приключила отново с уговорка между двамата да се видят отново. И това е станало на 30-ти март по предложение на П. П.. Най-малко обаче нежелание или притеснение прозират в телефонната комуникация между този подсъдим и свид. П.. Напротив, подчертано охотно П. е приел да се срещат и да разговарят, а в останалите случаи дори сам е търсел контакта с П., вкл. и за срещата им от 01-ви април.

Обяснявайки ангажирането си с проблема с поредицата от наказателни производства, водени срещу Н. Ц., с положението си на „отговарящ за формиране на позиция на Централния предизборен щаб на Н. по щекотливи теми на деня”, подс. П. е заявил пред съда, че е желал да разбере дали се касае за политическа репресия срещу Н. Ц. или обвиненията срещу него почиват на обективни факти. Поради това е събрал изрезки от публикации във вестници и ги е занесъл на П. С. /брат на съпругата му/ за мнение, за да се формира след това политическа позиция на Н.. Като се отмине разумът на очакването по публикации във вестници, а не чрез проверка на факти, документи и беседване с реални хора-участници в съответните събития, да се преследва стремеж за „установяване на обективни факти”, важно е, че подсъдимият не твърди в крайна сметка и въпреки събраната в продължение на няколко дни ясна за него информация за разследването, водено от П. и за корупционните набези на последния, да се е наел да съдейства за формиране на позиция на Н. по въпроса. А това само по себе си компрометира твърдения от него мотив за инициативата му. Не го е сторил и след освобождаването си от ареста през м. юни 2010г.

Според подс. П. на срещата му с П. П. от 18-ти март той е разбрал само, че П. П. не познава делото, „но настоятелно си иска парите”. Впечатление прави обаче, че той не е предприел нищо за противопоставяне на поведението на П. и за неговото преодоляване, напротив ориентирал е собственото си по-нататъшно поведение към задълбочаване и усложняване на ситуацията като е приел и следващи срещи, активно е участвал в тях с коментари, с идеи. Сам твърди, че се е стремил да отлага всяка следваща среща с П. като „се е пазарял” за сумата докато реши какво да прави.

Според твърденията на подс. П. на посочената среща, т.е. тази от 18-ти март с П. той е отишъл, въпреки казаното му предварително от С., че негов колега – П. П. бил следовател по дело, водено срещу Н. Ц. и си е поискал 60 000 евро като търсел връзка с Ц.. Този подсъдим настоява, че е бил стимулиран да участва в тази среща от думите на С.: „Нали искаш да разбереш доколко тези дела са политически мотивирани или зад тях стоят обективни факти. Това е начин да разбереш истината от първоизточника.” Ако обаче това е бил действителният мотив на подс. П. за срещата с П., алогично е последващото му поведение, описано от самия него. Твърди, че на срещата си с П. П. от 18-ти март е установил, че П. не познава делото, но си иска парите, а на следващата

среща - тази от 26-ти март и от всичко, казано от П. П., му е станало ясно, че „всъщност Ц. в нищо не е виновен.“ И тъй като въпреки това П. е продължавал да настоява да получи пари, подсъдимият е квалифицирал за себе си поведението му като „рекет“. Въпреки това обаче не е реагирал нито като отговарящ за формиране на позицията на Централния предизборен щаб на Н. по щекотливи въпроси, нито като гражданин, ставаш свидетел на очевидно престъпление. Вместо това е предприел необяснена от самия него, а и необяснима активност – проучил е кой е П. П., проучил кой е прокурорът по делото, но причината за този интерес остава неизвестна и твърде неясна като се има предвид фактът, че след като се е осведомил и е установил, че прокурорът по делото е човек, когото добре познава, дори на базата на това познанство не го е информирал за упражнявания от страна на следовател натиск с искане на пари и по повод на дело. В тази ситуация, създадена за него още на 18-ти март за подс. П. като човек в зряла възраст и с добро интелектуално ниво не е имало място било за компромиси или за изяви на гъвкавост със структуриране на сюжети и тяхното разгръщане. Единственото, което е трябвало да направи, е било да сезира компетентен орган за неправомерното поведение на П. П.. Но той твърди, че за него най-лесният начин да излезе от ситуацията е бил да не предприема нищо и да даде шанс на П. сам да се откаже след като разбере, че няма да получи пари. Въпреки тази си преценка обаче подс. П. е предприел нещо – приел е и следващите срещи с П. П. – тези от 30-ти март и от 01-ви април като практически не е съдействал за това П. сам да разбере, че няма да получи пари. Необясним остава твърденият от този подсъдим като разработен от него сценарий с предаването на извадени от обръщение банкноти с цел последващо вдигане на „грамаден скандал“ на свидетеля, вместо ясно и категорично да заяви пред него, че не желае или че не може да съдейства за удовлетворяването на намеренията му.

Според обясненията на подс. П. пред съда, при срещата с П. П., състояла се на 30-ти март П. се е държал нагло, брутално, заплашвал е, че ако Ц. не му даде 25 хиляди евро до обяд на 01-ви април, „ще му се случат неприятни неща“ като при тази им среща комуникация между него и П. П. е имало и извън записания чрез специални разузнавателни средства разговор като тя се е случила след края на записа. Според него в това продължение той се е опитал да отложи уговорената за 01-ви април среща с П., тъй като след като Н. Ц. е в болница той самия няма какво да предприеме. Тогава П. изригнал „по ужасяващ начин“, отправял е „тежки заплахи“, които обаче подсъдимият не се е наел да конкретизира. Както бе отбелязано, за този подсъдим е ясно, че е в зряла възраст и със съответния житейски опит, с висок образователен ценз, ефективен в различни аспекти от живота и с активен интерес към общественно-политическите процеси. В цялостното му изложение не прозира неосведоменост или наивност, за да се гласува безрезервно доверие на

съобщената от него пред съда и възприета от този съд като част от фактологическата истина по казуса преценка, че думите на П. /чието съдържание не конкретизира/ е възприемал като заплаха от страна на „най-висшия репресивен орган“. От собственото на подсъдимия по-нататъшно изложение става ясно, че всъщност в неговите представи П. П. не е бил онзи мощен фактор, пред когото биха били безсилни и полиция, и прокуратура, тъй като П. е заявил, че все пак е имал намерение след празниците да отиде при прокурора по делото, когото е познавал, за да му разкаже всичко, а прокурорът да отведе П. от по-нататъшно участие в разследването по сл. дело № 105/2009г.

Не е лишено от основание възражението в протеста, че предложената с обясненията на подс. П. от съдебната фаза концепция за мотива на поведението му пред П. П. от 01-ви април е несериозна, доколкото подсъдимият е заявил, че на тази дата в кантората на съпругата си е дал на следователя П. П. незапечатан плик, в който преди това е поставил пачка със стари, извадени от обръщение банкноти, които е взел преди това от дома си от своя колекция, като е оставил нарочно плика незапечатан, за да може на място, т.е. в кантората П. да провери съдържанието му и когато реагира, П. е щял да му направи „грамаден скандал“, при който е имал намерение да му каже да се отведе от делото. Мотивът не звучи сериозно, както е преценил и протестиралият прокурор, начертаният сценарий – също. А наред с това е факт, че сред иззетите от дома на Т. П. предмети не е имало стари банкноти. Именно поради това и с оглед на всичко, изложено относно спецификите в обясненията на Т. П., настоящият състав отказва да възприеме демонстрираният от състава на СГС подход на безрезервно кредитиране на обясненията му от съдебната фаза във всички техни части и въз основа на тях да извежда факти като безусловно доказани.

Наивният характер на твърденията на подсъдимия П. обаче не изключва необходимостта те да бъдат съпоставени с други данни по делото, имащи отношение към конкретния момент от събитията. Според показанията на свид. П. П., след като той е взел подадения му от Т. П. в нотариалната кантора бял хартиен плик, не е погледнал в него и не е видял съдържанието му, а го е поставил в джоб на дрехите си и по-късно в същия ден го е предал в сградата на Националната следствена служба на следователя, водещ разследването като за това е бил съставен протокол. Не се ангажира с твърдение относно състоянието, в което бил плика – дали запечатан или не. Според отразеното в съставения протокол за доброволно предаване свид. П. е предал бял хартиен запечатан плик, в който са били установени 100 банкноти в купюри по 200 евро. Твърденията на Т. П. от съдебното заседание са за предаден от него незапечатан плик. Неяснотата в ситуацията относно плика, а от тук и относно съдържанието му се задълбочава при прочита на съдържанието на изготвената дактилоскопна експертиза, в рамките на която за наличие на

дактилоскопни следи е бил изследван плик, в който е имало банкноти, както и самите банкноти. Според описателната част на тази експертиза за изследване е бил представен хартиен бял незапечатан плик с неотлепена защитна лента. Очевидна е липсата на каквото и да е съответствие в отразяванията в съставените процесуални документи, в които е описвано състоянието на плика, в който се твърди от обвинението, че е била инкриминираната по делото парична сума, предоставена от подс. П. на свид. П.. Ако пликът е бил незапечатан, това би било в подкрепа на обясненията на подс. П. от съдебната фаза, в които обаче този подсъдим твърди, че банкнотите в плика са били извадени от обръщение. Ако пликът е бил запечатан /както е посочено в протокола за доброволно предаване/, това не съответства на нито един вариант от обясненията на подс. П., а възниква и въпросът плик с какъв произход е бил даден за експертно изследване, след като е обект на експертизата е бил незапечатан плик с неотлепена защитна лента. В тази връзка с основание е поставен от страна на защитата въпросът за причините, поради които свид. П. не е предал намиралия се у него плик на мястото на събитията, т.е. в самата нотариална кантора, където практически са се намирали екип на Д. и СГП, както и следователят по образуваното следствено дело. От друга страна, върху изследвания по експертен път плик, са били намерени пръстови отпечатащи единствено от водещият разследването следовател К. и от свид. П. П.. Вярно е, че в експертизата се говори за „находка на годни за идентификация дактилоскопни следи“, както е подчертано в протеста. Но същото така е вярно и друго, което е спестено в протеста - че при установяването на следи по изследвания обект, независимо дали годни или не, находката им се отразява в експертизата, след което се преценява годността им и годните за идентификация следи се подлагат на сравнителен анализ с конкретен обект. Подкрепя тези твърдения аналитичната част от представената експертиза, съгл. която при изследването на произволно избраните 5бр. банкноти от всички, представени за изследване, са били открити слабо контрастни дактилоскопни следи като при оценката за тяхната годност за идентификация е било установено, че са негодни за идентификационно изследване. Опитът на протестиралиите прокурори да конкурират вещото лице в експертните негови познания, настоявайки, че е трудно проявяването на годни за изследване дактилоскопни следи върху хартия /каквато е материята на изследвания плик/, е без значение. Важно е експертното мнение, а то е, че „тъй като става въпрос за абсорбирал потوماстен секрет в хартия, респ. банкноти, дактилоскопни следи могат да се търсят и проявяват години след тяхното оставяне.“ Този фрагмент от изследователската част е посветен на банкнотите, но той има важност и по отношение на изследвания плик, тъй като материята на същия е идентична с тази на банкнотите – хартия. В случая единствените пръстови отпечатащи,

които са установени върху изследвания плик, са били оставени от свид. П. и от следовател К.. При това състояние на нещата и като се имат предвид особеностите в свидетелстването на П. П. и цялата, установима чрез тях и чрез годните за доказателствено ползване резултати от приложените специални разузнавателни средства конструкция на проведената операция, финализирана със задържането на Т. П., на Н. Ц. и на П. С., не е възможно да се изключи с несъмнена достоверност на извода вероятността за манипулация в предадения на 01-ви април 2010г. от подс. П. на свид. П. П. плик и в неговото съдържание преди да бъде съставен протоколът за доброволно предаване. Ето защо за съществуване на безспорно доказан по делото факт на предаване на 20 000 евро от подс. П. на свид. П., както се твърди в протеста, е невъзможно да се говори.

Настоява се в протеста за кредитиране с доверие на обясненията на подс. Т. П. от досъдебната фаза. Те действително са приобщени чрез прочитането им в съдебно заседание и на общо основание подлежат на ползване като част от доказателствената съвкупност. Но не са от естество да обслужват тезата на обвинението.

Действително в обясненията си пред следователя подс. П. е представил друга картина на събитията, според която в периода на срещите си с П. П. неколккратно /3-4 пъти/ е изпращал съобщения до Ц. чрез посредници-познати, в които съобщения му предавал исканията на „следователя по делото с комуникационните системи”, а на 01-ви април сутринта в дома му /на Т. П./ е отишъл непознат за него млад мъж, който му е подал бял хартиен запечатан плик. Според подсъдимия, след като непознатият си е тръгнал, той е разпечатал в дома си плика и е установил, че в него има 200-еврови банкноти. След това е взел плика и е отишъл в кантората на съпругата си, където по-късно в същия ден се е срещнал с П. П. и му е дал този именно плик със съдържащите се в него банкноти. Фактът, че в съдебната фаза тези обяснения са отречени от подсъдимия не изключва сам по себе си възможността именно в тях да се съдържа изява на истинното му отношение към фактите. Но неподдържането на тези твърдения пред съда изисква особено внимателна и критична преценка на съдържанието им.

Ако е вярно казаното от Т. П. пред следователя и ако именно пликът с пари, който той е дал на свид. П., е предаден от последния на следователя, то този плик освен бял и хартиен, би трябвало да е със следи от предходно запечатване и последващо разпечатване, било чрез отлепване, разкъсване или разрязване. Според протокола за доброволно предаване обаче пликът, който П. П. е предал на 01-ви април 2010г. на следовател К. е бил хартиен, бял и запечатан. Според направеното в протокол № 10/Д.-58 за извършената дактилоскопна експертиза описание на представените за изследване обекти – 100бр. банкноти с номинал 200 евро и 1 бр. бял хартиен плик-формат А4, в който

са били банкнотите, този плик е бил самозалепващ и с неотлепена защитна лента. При това състояние на нещата остава неясно кой плик и с какво съдържание е предал подс. П. на свид. П., какъв плик свид. П. е предал на следователя К. и какъв е бил източникът на неговото съдържание и плик с какъв произход е бил предоставен впоследствие за експертно изследване за нуждите на доказването по делото. Ясно е единствено това, че банкнотите, описани в протокола за доброволно предаване са тези, предоставени за дактилоскопно изследване. Но това не е достатъчно за извод относно връзката им с подс. Т. П. и още по-малко с подс. Н. Ц..

Когато се преценява стойността на така съобщения от подс. Т. П. в досъдебната фаза факт, не може да се игнорира и друго. В тези си обяснения П. твърди, че след първата му среща с П. П. от 18-ти март и узнавайки от него, че разследва „грамадна далавера на Н. Ц.“ за 120млн. лева и че проблемите на Ц. във връзка с делото може да реши срещу 60 хиляди евро плюс още 20 хиляди – за експерти, е изпратил съобщение до Ц.. Не споменава обаче начина, по който го е сторил. След всяка от следващите си срещи с П., в които следователят препоръчал Ц. да не се явява на разпит, а да представи напр. болничен лист, а след това пожелал част от поисканата сума да му бъде предадена на 01-ви април, подс. П. отново твърди, че е изпращал съобщения до Н. Ц., но отново не съобщава по какъв начин. Същевременно подсъдимият е настоявал пред следователя, че не познава лично Ц. и че контактите си с него е осъществявал чрез посредници, познати, които не е пожелал да назове. При това положение не би могло да се приеме с категоричност за доказано, че такова лице или лица, които са посредничали в общуване между Н. Ц. и Т. П. са съществували или ако са съществували, то че са предавали на подс. П. информацията именно от Н. Ц., а не напр. собствена или от другото. Н. са и твърденията на подс. П., че сутринта на 01-ви април 2010г. непознат мъж му е донесъл плика с пари. Неясно от обясненията му остава и как без да брой банкнотите /защото той е заявил тъкмо това – че е погледнал в плика, но не е проверил сумата/ е установил точния ѝ размер, за да се ангажира с посочването му пред следователя П. П., след като предварителната уговорка е била Ц. да предостави половината от уговорената сума, а именно 25 хиляди евро, а същевременно приносителят на плика на му е казал нищо. Не са установени свидетели или засечени чрез СРС срещи, разговори на този подсъдим, които да е възможно да се свържат с тези му обяснения. Най-важна е обаче липсата на установен по делото ясен мотив у Т. П. да се ангажира с помощ за Ц.. Напълно неясна остава причината, която би трябвало да е енергизирала и да е направлявала описаното в обвинителния акт негово поведение в течение на инкриминирания по делото период, тъй като не е установено към 17-18.03.2010г. Н. Ц. да е знаел въобще за воденото в НСлС дело № 105/2009г. и/или да е предприемал каквото и да било, за да въздейства

върху следовател по това дело, в т.ч. и върху свид. П., за да предопредели благоприятен изход от производството за себе си.

С основание първостепенният съд е приел, че обясненията на подс. Ц. следва да бъдат кредитирани с доверие, доколкото няма нито един, обективно установен по делото факт, който да е възможно да им бъде противопоставен и да опровергае настояването на този подсъдим, че за делото „С.-2” е узнал едва след задържането си, когато е бил разпитан като свидетел, че не е търсил помощ за незаконосъобразното решаване на това дело и че не е имал отношения с Т. П.. Действително предвид твърдението на Ц., че не е познавал Т. П. отпреди делото, внимание заслужава фактът, че в паметта на ползвания от него към датата на задържането му мобилен телефонен апарат N., модел 5310 XpresseMusic е установен телефонния номер на Т. П.. Същевременно обаче не е засечена пряка или косвена комуникация между двамата в периода на разследваните събития, вкл. и по телефона. При това състояние на нещата и доколкото няма друга доказателствена информация, която да подкрепи твърденията на подс. П. от досъдебната фаза за негови контакти с Н. Ц., осъществявани чрез посредници и като се имат предвид данните по делото, че в определен период П. и Ц. са били ангажирани в дейността на Н., сам по себе си фактът, че подс. Ц. е разполагал с телефонен номер на Т. П. не доказва нищо повече, освен простото си съществуване. Не е аргумент за съществувало между двамата близко познанство и още по-малко за осъществена комуникация между тях, които да обяснят събитията, инкриминирани понастоящем.

Привидно твърденията на подс. Ц., че не е знаел за делото „С.-2” и не е бил призоваван да дава показания по него преди да бъде задържан в рамките на настоящото производство, се опровергават от факта, че той е получил призовка за разпит за 30-ти март 2010г. по това дело като впоследствие и след постъпването му на 29-ти март в болница е получил входящ SMS от свид. К. Т., че разпитът му се отлага за 06-ти април. Нито призовката, нито входящото съобщение от свид. Т. са от естество да опровергават истинността на твърденията на този подсъдим обаче, че до задържането си не е знаел за делото „С.-2”, тъй като сама по себе си призовката не дава информация за друго, освен за номера на делото, евентуално за лицето, срещу което се води наказателното производство /а в случая сл. дело № 105 е било образувано и към м. март 2010г. се е водело срещу неизвестен извършител/ и за органа, който води разследването. Логично е получаването на призовка да провокира интереса на призования за предмета на делото, по което бива търсен, но не е задължително. Дали след като е получил призовка да се яви за разпит на 30.03.2010г. Н. Ц. се е поинтересувал за предмета на делото или не, дали преди получаването на тази призовка е бил информиран за какво се води това дело

или не, не би могло с положителност да се твърди поради липсата на доказателства, позволяващи изводи.

Факт е, че в деня, следващ този, в който свид. Б. Н. е оставил изготвената от свид. П. призовка пред входната врата на дома на подс. Ц. – 28.03.2010г. и ден преди предвидения негов разпит по сл. дело № 105/2009г. – 30.03.2010г., подсъдимият Ц. е постъпил във ВМА за оперативна интервенция. Този момент изисква приоритетно внимание, тъй като постъпването на Н. Ц. в болница именно на 29.03.2010г. съответства на уговорката, която свид. П. твърди, че е направил с подс. П. при срещата им от 26.03.2010г. под претекст да обмисли нещата и да даде полезни насоки за бъдещото свидетелстване на Ц. по делото. Съчетанието на тези факти би могло да наведе на извод, че подс. Ц. е постъпил в болница на 29-ти март в изпълнение на тази именно уговорка между подс. П. и свид. П., още повече като се има предвид, че операцията не е била от спешен порядък, а самата интервенция не е била тежка и не е изисквала имобилизация на Ц. за продължителен период. Това обаче не може да се разглежда като единственото възможно в случая обяснение на нещата. И това е така на първо място, защото в медицинската документация, съставена по повод на постъпването на Н. Ц. в болница в посочения период, е отразено, че се касае за планова операция, извършена на базата на направление (по клинична пътека 124). От друга страна, няма свидетели, няма обяснения на обвиняеми, няма данни от приложените специални разузнавателни средства, макар, че по отношение на този подсъдим /както и по отношение на останалите двама/ са били приложени широк спектър от възможни оперативни способности подслушване, проследяване и наблюдение, които да потвърдят, че уговорката между П. П. и Т. П. е била доведена до знанието на Ц.. Наред с това, от обясненията на Т. П. от двете процесуални фази, а дори и от контролираните срещи между този подсъдим и П. П., не е възможно да се заключи, че подс. П. е комуникирал с Н. Ц., че му е предавал информация и че е получавал такава от него или че информацията, която подс. П. е обещавал пред свид. П., че ще доведе до знанието на Ц., е достигала до последния. Напротив, самият П. е заявил пред следователя /а и пред свид. П. съгл. транскрибираните записи от отречените от настоящия състав веществени доказателствени средства/, при това нееднократно, че контактите му с Н. Ц. не са лични, а са опосредени като същевременно нито в тези си разговори, нито впоследствие в хода на настоящото наказателно производство, както вече бе отбелязано, подс. П. не е споменал име на посредник, нито е конкретизирал начинът и/или други обстоятелства, при които е осъществявал комуникацията си с този „посредник“.

Въпреки констатираната недопустимост на резултатите от приложените по отношение на подс. Ц. специални разузнавателни средства не би било излишно да се отбележи, че след даденото от Председателя на АС-гр. Б.

разрешение и последвалото прилагане на подслушване, проследяване и наблюдение по отношение на този подсъдим в периода от 17-ти март до 01-ви април 2010г. резултатът е бил едно записано посещение на подс. Ц. в магазин „Била“ в [жк]в [населено място], случило се на 25.03.2010г., при което е регистриран разговор на този подсъдим с мъж, останал неидентифициран според материалите по делото, който разговор е продължил 10 секунди, според отразеното в съставения протокол. Тази среща и разговор не са свързани от органите на досъдебното производство с разследваните събития. Съдът също не би могъл да формира извод за съществуването на такава връзка поради липсата на каквато и да е информационна база, която да позволи извод за съществуването на подобна връзка.

Не би било излишно да се отбележи, че не съдържат полезна за делото информация и данните от контролираните в същия период телефонни разговори на подс. Ц.. Подслушването е било прилагано по отношение на този подсъдим от 17.03.2010г. След тази дата и до 27.03.2010г. са засечени няколко негови телефонни разговора със свид. Д. П., свид. В. Т., свид. И. У.. От съдържанието на тези разговори обаче не става ясно някой от събеседниците на подс. Ц. да е имал отношение към събирането и/или към предаването на инкриминираната парична сума и изобщо да е имал някаква причастност към инкриминираните по делото събития, нито пък Ц. да е обсъждал събития и факти, които да наведат на негова връзка с тези събития.

Не ползват доказателствения процес и приложенияте в досъдебното производство справки от Агенцията по вписванията за подс. Ц., за неговата съпруга и за дружествата [фирма], [фирма], [фирма], както и за подс. П. и неговата съпруга и за подс. С.. Неясна остава целта на органите на досъдебното производство, с която тези справки са поискани като се има предвид периода, указан в запитването до Агенцията по вписванията - от 01.01.2003г. до 30.12.2009г., който период не би могло да бъде свързан с нищо, което да има отношение към предмета на настоящото производство. Друго не би и могло да бъде, след като този период обхваща време, предшестващо с най-малко три месеца до седем години началото на инкриминирания по настоящото дело времеви интервал, в който няма как подс. Ц. или негов близък, свързан с посочените търговски дружества, да е предполагал, че пред Ц. би възникнал в бъдеще проблем като процесния. С оглед на това изискването на посочените справки изглежда напълно самоцелно. Доколкото в пледоариите на прокурорите, участвали в съдебното производство пред двете инстанции, както и в подадения протест не се твърди, че обвинението се отказва от полезността на тези документи, споменаването на тяхното съдържание и способността му да обслужи нуждите на доказателствения процес е необходимо.

Не съдържа полезна за делото информация и справка от БНБ, изх. № 1105-0008 от 18.05.2010г. /т. 7, л. 3 от досъд. производство/, видно от която е, че приложените към делото като веществени доказателства 200 евра банкноти са произведени на 20 октомври 2003г. в печатница Bundesdruckerei G., Б. за Централната банка на Германия, след което са били транспортирани до Централната банка на Франция. Съгласно същият отговор БНБ не следи по серийен номер евро банкнотите във връзка с извършването на операции при внасяне и теглене на банкноти. Както от този отговор, така и от приложените към делото отговори от други банкови институции в страната, става ясно, че не съществува база данни с информация за операции в отделните търговски банки с евро банкнотите в обръщение по буквени символи и серийни номера.

Навежда на самоцелност при попълването на делото с информация в рамките на досъдебното производство и друг факт, установяващ се при прегледа на материалите от предходната процесуална фаза. В хода на разследването е била изисквана информация от различни банкови институции в С. за извършени в периода от 20.03.2010г. до 01.04.2010г. операции със суми над 5000 евро и над 10 000 евро с данни за клонове и служители, извършили операциите. Отговори са постъпили от различни банки, представени в писмен вид. От страна на У. Б. обаче информацията е представена на електронен носител – диск CD-R 80, в запечатан бял хартиен плик, приложен към съпроводително писмо, изх. № 2220/0026 от 03.05.2010г. /л. 74-75, т. 7 от досъд. производство/. Този плик очевидно обаче въобще не е бил разпечатван в хода на предварителното разследване, съотв. съдържанието му не е било изследвано. Липсата на интерес от страна на органите, водили това производство в досъдебната негова фаза към информацията, съдържаща се в представения от банката диск може да означава само едно – тази информация е поискана проформа, а не защото е била преценена като възможно полезна и не защото са били полагани действителни усилия за установяването на истината.

При така установяващото се от доказателствата по делото с основание първоинстанционният съд е приел, че обвинението срещу всеки от тримата подсъдими не е доказано по необходимия безспорен и категоричен начин.

Обвинението срещу Н. Ц., Т. П. и П. С. е за извършено от тях в съучастие /Ц. и П. – като извършители, а С. – като помагач/ престъпление по чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 НК. Извеждането на признаците от състава на това престъпление и преценката на възможността за подчиняването на установените по делото факти на тях е необходима.

Не може да има в случая спор, че към м. март 2010г. П. П. е имал качеството на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, каквото има предвид чл. 304а НК, доколкото е бил следовател – командирован в НСлС в инкриминирания период. Няма спор и по това, че по същото време П.

е бил част от следователски екип, на който е било възложено разследването по сл. дело № 105/2009г. по описа на НСлС. Неоспорим факт е и това, че планирането и провеждането на процесуално-следствени действия и събирането на доказателства по едно образувано дело са все действия по служба, т.е. произтичащи от компетентността на следователя, които изпълват съдържанието на следователската работа. За тази работа свид. П. е получавал месечно трудово възнаграждение като действащото в страната законодателство не предвижда възможност за следователя да получава допълнителни възнаграждения за действията си по служба от граждани.

За да има извършено престъпление по чл. 304 а вр. чл. 304 НК обаче всичко това не е достатъчно. Необходимо е на първо място, с оглед на инкриминираната в случая проявна форма на изпълнителното деяние – даване на подкуп, деянието да има предмет: парична сума, вещ или изобщо каквато и да е изгода от материален или от нематериален характер, която да има характеристиките на облага, т.е. да е способна да допринесе за увеличаване на имуществото на адресата ѝ или да благоприятства по друг начин положението му. Т.е. предметът на инкриминираното като престъпление деяние трябва да съществува и да е годен да постигне посочения ефект.

На следващо място, за да има даване на подкуп, трябва извършителят да е дал на адресата ѝ тази облага, т.е. фактически да я е предоставил. Съучастието между няколко обвинени като извършители лица /каквото е вменено на Ц. и на П./ предполага всеки от тях да е взел участие в изпълнението на самото престъпление, съзнавайки участието и на другия, а и на акцесорните съучастници, когато има такива – подбудители и помагачи.

Разгледано в контекста на възведеното в случая обвинение всичко това означава, че всеки от подсъдимите Т. П. и Н. Ц. трябва да е осъществил действия, ориентирани към фактическо предоставяне на инкриминираната парична сума на свид. П., съзнавайки, че съучастникът му извършва аналогични действия и съответно получаването на тази сума от страна на свид. П.. Това, което е установено по отношение на подс. Н. Ц. е, че на 29.03.2010г., т.е. ден преди предвидения негов разпит като свидетел по сл. дело № 105/2009г. на НСлС, той е постъпил за септопластика във ВМА. Наред с това е установено, че на срещата си от 26-ти март П. П. и Т. П. са коментирали нуждата да бъде изпълнена процедура по призоваването на Ц., за да бъдат удовлетворени от страна на П. изискванията на ръководството на НСлС и същевременно да бъде отложено провеждането на разпита на Ц., за да има възможност първо П. П. да обмисли съдържанието и насоката на показанията, които ще трябва Ц. да даде по делото, а след това да бъде информиран за това и самия Ц.. Касае се за факт с косвено значение, който за да има доказателствена стойност, трябва да е подкрепен от други факти и в съчетание с тях да води до един единствен възможен извод. На базата на наличните по

делото доказателства обаче и при установената невъзможност за попълването му с допълнителна доказателствена информация няма как да се изключи възможността да се касае за съвпадение на факти. Преди всичко операцията е била планова, предшествана е била от издадено медицинско направление на Н. Ц. /според приложената медицинска документация/. Информираността на подс. Ц. за планирания негов разпит по сл. дело № 105/2009г. на НСлС е имала своето логично обяснение във факта на получената от него призовка за 30.03.2010г., представена от защитата на този подсъдим в съдебното заседание и приета по делото. Т.е. не може да се приеме, че информацията за планирания за 30-ти март негов разпит по посоченото дело подс. Ц. е получил по извънпроцесуален път. Самият факт, че е ангажирал свид. К. Т. с това да информира следователя по делото за постъпването му в болница не може да изключи извод, че Ц. не е действал в изпълнение на предварителна уговорка със следователя /дали пряка или не е без значение/ и не е имал основания да разчита на благосклонност от негова страна във връзка с неизпълнението на задължението да се яви на разпит след призоваване. Липсват достатъчно надеждни доказателства и за това предложението на П. П. да е достигнало до Ц., той да го е приел и да е направил нещо по изпълнението му. Както вече бе отбелязано и по-горе в настоящото изложение, обясненията на Т. П. от досъдебното производство в тази насока не са достатъчни като се има предвид настояването на този подсъдим както пред следователя, /а и в рамките на контролираните негови разговори със свид. П./, че контакта му с Н. Ц. не е бил личен, а опосредстван като нито в един момент от развоя на събитията преди образуването на настоящото наказателно производство и по време на същото не е назвал евентуалния си посредник/посредници. Същевременно напълно неясен остава евентуалният мотив на Ц. да се включи в схема за подкупване на следовател по дело, по което самият той не само не е бил привлечен като обвиняем, но не е бил призоваван дори за разпит като свидетел /до 28-ми март 2010г./. Разбира се, не би могло да се отрече значението на ефекта, който е могло да окаже върху психиката му становището на самия следовател по делото /ако то е достигнало до знанието му/, че се касае за негова /т.е. на Н. Ц./, при това „голяма далавера“. С оглед позицията на направилото тази преценка лице и властта му именно то да прецени дали да бъде повдигнато и предявено обвинение, би могло да се приеме като възможно, ако Н. Ц. е узнал становището на П. П., да е бил респектиран от него. Но както вече нееднократно бе отбелязано в настоящото изложение, по делото липсват надеждни и достатъчно доказателства Ц. да е узнал становището на П. П., изразено от него в неформален разговор с Т. П., а преди това и в разговор с П. С., което становище при това е било не по повод на процесуалните перспективи пред Н. Ц., а по отношение на стойността на един сключен договор и естеството на сделката. Няма нито един доказателствен източник, сочещ, че Н. Ц. лично

е дал на П. П. пари или нещо друго или че е изпратил пари за него по „куриер“. Нито един от 13-те разпитани по делото свидетели /извън свид. П. П./ не съобщава уличаващ Ц. или някой от останалите подсъдими факт. От друга страна, макар в един не кратък времеви интервал – от 17-ти март до 01-ви април по отношение на Н. Ц. да са били прилагани широк спектър от способности за прилагане на специални разузнавателни средства /чрез наблюдение, подслушване, проследяване/, не е установена негова среща и/или разговор, които да е възможно да бъдат подчинени на събитията, предмет на настоящото наказателно производство. Не е регистрирано и онова посещение на Т. П. в болницата от 01-ви април 2010г. при Н. Ц., за което П. е споменал пред свид. П. при срещата между двамата от 01-ви април в кантората на нотариус П., на което е извършено позоваване в протеста. Няма компрометираща подс. Ц. информация от предоставената от мобилен оператор информация за проведените от него телефонни разговори в процесния период. Не подпомагат доказателствения процес срещу Ц. и в желаната от обвинението насока резултатите от изготвените и приети по делото експертизи, нито приложените към материалите от досъдебното производство справки от Агенцията по вписванията за самия Ц., за неговата съпруга и за дружествата [фирма], [фирма], [фирма].

Така установеното състояние на нещата по отношение на подс. Ц. изправя пред непреодолима трудност обясняването и обосноваването на мотивацията на подс. Т. П. да приеме предложение за даване на подкуп, да предложи и евентуално да даде подкуп на следователя П. П., за да води той разследването по сл. дело № 105/2009г. в благоприятна за Н. Ц. насока. Преди всичко дори през процесния период да е съществувала близост между Н. Ц. и Т. П., оправдаваща ангажирането на последния с действия като инкриминираните, тя е останала напълно недоказана по делото. Налице са единствено данните за фигуриращ в паметта на ползван от подс. Ц. телефон номер на мобилен телефон на подс. П., което само по себе си, а и в съчетание с останалата налична по делото доказателствена информация, не навежда на уличаващ Ц. и/или П. факт и може логично да бъде обяснен със съвместната ангажираност на двамата в дейност на Н., както вече бе отбелязано. Няма нито един доказателствено установен факт за отношения и връзки между двамата от този период, които да направят възможен и да обяснят подобен ангажимент на подс. П.. Освен това, ако Т. П. е получил парична сума, евентуално от Н. Ц., предназначена за П. П., неясен остава начинът, по който това евентуално е било уговорено и реализирано след като ежедневието и на двамата е било под контрола на МВР в периода от 17-ти март до 01-ви април 2010г.

Тук несъмнено възниква и въпроса с плика, предаден доброволно от П. П., плика, който П. е получил от подс. П. на 01-ви април и този плик, който е бил предоставен за експертно изследване в хода на досъдебното производство.

При неяснотата по този въпрос, обоснована по-горе в настоящото изложение, няма как да се изключи възможността за манипулации с този плик, а ако такава възможност съществува, тя не е изключена и по отношение на съдържанието на този плик. Възможността органите на МВР и досъдебното производство да са предоставили сума от 20 000 евро, за да се постигне преднамерено злепоставяне на подсъдимите, не е особено логична, но на базата на наличните доказателства не може да бъде обосновано изключена, още повече, че точно толкова нелогична е и възможността Н. Ц. да приеме да се раздели с немалка парична сума, независимо дали от 50 000 или от 20 000 евро, просто защото тази сума е била поискана от някого под претекст да му бъдат спестени неясно какви точно бъдещи неблагоприятия по следствено дело. Точно толкова нелогично е и подс. Т. П. да приеме да се раздели с немалка по размер парична сума, за да осигури бъдещ процесуален комфорт на някой друг, в т.ч. и на Н. Ц., с когото обвинението не е доказало да са го свързвали родствени, приятелски или основани на друга база, но достатъчно близки или достатъчно стимулиращи отношения, които да го накарат да предприеме активност като инкриминираната в настоящия случай. Неопровергани остават при това положение твърденията на подс. Т. П., изложени пред съда, че е дал на свид. П. извадени от обръщение банкноти. А ако това е било така, то предметът на деянието би бил негоден, а самото деяние не би било съставомерно и от обективна, и от субективна страна.

Не би могло да се коментира в случая от съда осъществено от подс. П. предлагане на облага по смисъла на чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 НК, тъй като по отношение на тази форма на изпълнителното деяние прокуратурата е взела становище с постановление от 27.08.2010г., с което наказателното производство е било частично прекратено именно относно участието на тримата подсъдими в предлагане на подкуп.

Що се касае до обвинението срещу подс. П. С., то е за помагачество към подкуп. Законът и правната теория определят помагачеството като форма на физическо или интелектуално участие в престъплението и допринасящо за извършването му чрез създаване на условия за това. Спрямо момента на реализиране на деянието на извършителя помагачеството може да се осъществи преди или по време на изпълнението на престъплението, но никога не може да предшества формирането на умисъла у извършителя. Когато вследствие на поведение като описаното в чл. 20, ал. 4 НК едно лице вземе решение за извършване на престъпление, ще бъде налице подбудителство, а не помагачество.

В настоящия случай от годните за ползване доказателства, а дори и не само от тях, но и от отречените записи, получени вследствие на прилагането на специални разузнавателни средства по отношение на П. П., става ясно, че към времето на първите срещи на П. С. и Т. П. със свид. П. подсъдимият Ц. не е знаел

за сл. дело № 105/2009г., за да се претендират намерения негови за въздействие върху следователя по това дело. Няма достатъчно и сигурни доказателства и за това той да е узнал за това дело и впоследствие до инкриминираната срещу него дата 01-ви април 2010г., съотв. да е реализирал някаква активност, насочена към подкупване на следователя П. П..

Що се касае до установената по делото роля на подс. С. за предприетите от страна на подс. П. действия, тя се е свеждала до това да предаде на подс. П. предложението на следователя П. П. да води разследването по сл. дело № 105/2009г. в благоприятна за Н. Ц. насока срещу сума от 50 хиляди евро, увеличена впоследствие от свид. П. на 60 хиляди евро. Очевидно е от обясненията на С. и П., а и от спецификите на собствените на П. показания, че до срещата си с П. П. от 18-ти март и непосредствено предхождащ тази среща разговор със С., подс. П. също не е знаел за сл. дело № 105/2009г., нито за евентуален интерес на подс. Ц. към разследването по това дело и за негови намерения за осъществяване на нерегламентирано въздействие върху следователя по същото дело. От посочените доказателствени източници става ясно, че именно от П. С. подсъдимият П. е узнал за воденото от П. П. следствено дело и вследствие именно на разговора си със С. е решил да се срещне с П. П. и да разговаря с него по този повод. Очевидно е при това положение, че от юридическа гледна точка за помагачество в случая по отношение на С. не би могло да се говори.

Помагачеството е изключено по отношение на подс. С. и по друга причина, а именно поради липсата на достатъчно и надеждни доказателства за реализирано от страна на подсъдимите Н. Ц. и Т. П. престъпление по чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 НК като извършители, тъй като отговорността на помагача /а и тази на подбудителя/ е обусловена от отговорността на извършителя, както е отбелязал и първостепенния съд. Този факт принципно изключва ангажирането на наказателната отговорност на С. и за подбудителство. Не би могло да се коментира в случая и подбуждане към престъпление от страна на този подсъдим, тъй като подбуждането е наказуемо само в предвидените от закона случаи, а за подбуждане към подкуп законът не е предвидил състав на престъпление.

Сериозна неяснота в собствената на обвинението юридическа концепция прозира от дейността на прокурорите по частично прекратяване на наказателното производство срещу Н. Ц. и Т. П. за периода до 01.04.2010г. и същевременно претенцията им тези двама подсъдими да са били подпомогнати в дейността си от подс. С., чиято активност обвинението е приело, че е реализирана в периода от 12.03.2010г. до 01.04.2010г.

Колкото до възможността подс. С. да носи отговорност по чл. 305а НК, т.е. за посредничество за подкуп, установените по делото факти показват, че този подсъдим, знаейки амбицията на П. П. като следовател по конкретно дело

да получи подкуп от избрано от него лице, което би могло да има връзка с разследваните по това дело събития, се е наел да направи възможно реализирането ѝ като е свързал П. с подс. Т. П., уреждайки среща между двамата, а преди това и предавайки на подс. Т. П. желанието на П. и намеренията му да води разследването в благоприятна за Н. Ц. насока срещу определена парична сума, а след това и предоставяйки на всеки от двамата телефонния номер на другия, за да улесни директната комуникация между двамата. Всичко това обаче е реализирано в особените условия на провокация към подкуп, осъществена от свид. П.. Изводът на първостепенния съд в тази насока е напълно верен.

Поводът за реализирането на операцията с подслушване, проследяване и наблюдение на тримата подсъдими е сигналът на свид. П. до директора на НСлС, че съдията от СГС П. С. му е предложил подкуп. От спецификите в показанията на свид. П. обаче, коментирани по-горе в настоящото изложение, както и от обясненията на подсъдимите става ясно, че до срещата между С. и П. от 17-ти март, нито С., нито подс. П. са знаели за воденото от свид. П. дело, както и за намерения на Н. Ц. да манипулира разследването по това дело, давайки подкуп на следователя. Показателни за това са: фактът на прикриване от страна на свид. П. на информацията за интереса му към водено от П. С. към м. март 2010г. наказателно дело в СГС и възможността това дело да е било ползвано като претекст за телефонните му разговори с подс. С. в периода 08-ми – 12-ти март 2010г.; фактът, че именно свид. П. е насочил разговора със С. от 17-ти март към Н. Ц. и делото „С.-2“; липсата на достоверна причина за подадената от него на 16.03.2010г. докладна до директора на НСлС с изтъкнати в нея факти срещу П. С., каквито сам свидетелят не твърди в показанията си да са съществували; самият факт, че сл. дело № 105/2009г. е било образувано и към м. март 2010г. е било водено срещу неизвестен извършител без перспектива за привличането на Ц. като обвиняем до 01-ви април; липсата на установена достоверна причина за инициатива на Н. Ц. като твърдяната от свид. П. предвид отсъствието на доказателства за това към 17-ти - 18-ти март 2010г. Н. Ц. да е знаел за това дело, съотв. да се е чувствал притеснен, застрашен и притиснат от перспективите пред процесуалната си съдба по него и да е търсел начини и средства за „спасение“, вкл. и чрез някого от подсъдимите П. и С.; фактът, че при срещите си с П. от 17-ти март и от 18-ти март, съотв. С. и П. са поставяли нееднократно пред свидетеля въпроса дали Ц. знае за това дело; преднамерено изречените от свид. П. в рамките на тези срещи с двамата подсъдими реплики като тази: „Нали знаеш, че Т. ще надуе цената“, единствената обяснима цел на която реплика остава въвличане на името на П. в корупционна схема. От самите показания на свид. П. личи, че за него към 16-ти март 2010г. не е съществувало основание да се обръща към органите на МВР, Д., прокуратурата, а и към прекия си ръководител с докладни

за предложена му корупционна сделка. Ролята на този свидетел в разследваните събития е ключова, но не защото той е бил лице, на което е бил предложен и/или даден подкуп, а защото той е бил лицето, преднамерено създавало условия за предлагане/даване на подкуп: инициирал е срещи с всеки от подсъдимите С. и П., настоявал е за лична среща и с Н. Ц. като сам признава, че след такава среща с Ц. неговото участие в подкупа би било „директно“; участвал е в набелязването и реализирането на план, съвместно със служители на Д.; вземал е мерки за собствена сигурност срещу възможно декодиране на същността на ситуацията като провокация към подкуп; давал е идеи при срещите си с подсъдимите; поставял е условия за суми, които трябва да получи, определял е и е мотивирал размера на тези суми, а при очерталата се в един момент възможност инициативата му да не успее заради величината на поисканата от него сума, е реагирал с очертаване на неблагоприятни перспективи пред Ц., за да поддържа интереса на подс. П. към инициативата си. Няма каквито и да е доказателства по делото, че без тази активност на П. П. подсъдимите биха били ангажирани в корупционен акт.

По делото не е установено към м. март 2010г. за свид. П. да е съществувал личен мотив за злепоставянето на някого от подсъдимите С. и П., не е установено да са съществували конфликти, противопоставяне, конкуренция и т.н. Напротив, отношенията между С. и този свидетел към датата 17-ти март са били основани на продължително във времето, добро и близко познанство, дори приятелство, както свид. П. е определил връзката им в показанията си пред съда. А колкото до подс. П., ясно е, че към датата на срещата между него и свид. П. от 18-ти март 2010г. двамата не са се познавали. Липсвало е познанство и каквито и да е отношения и между П. и подс. Ц.. При това състояние на нещата единственото възможно обяснение за поведението на свид. П. при срещите си с всеки от подсъдимите С. и П. от 17-ти и 18-ти март 2010г. и в следващите дни до 01-ви април 2010г., вкл., може да бъде само едно – да бъдат обществено дискредитирани подсъдимите, да бъдат те злепоставени и то заради причини, оставащи извън собственото им поведение. Поради това настоящият състав не би могъл да се дистанцира от мнението на съда от предходната инстанция, че в случая е налице именно провокация към подкуп, осъществена от свид. П.. Практически този свидетел е нагласял извършването на корупционен акт от страна на всеки от тримата подсъдими, въздействайки върху С. и П. директно. Той е правел всичко, за да бъде задействана корупционна схема – създавал е условия, за да предизвика даване на подкуп като е искал провеждане на срещи с всеки от подсъдимите, убеждавал е, манипулирал е С. и П. в директните си контакти с тях с обещаващи реплики, че всеки от тях също ще получи част от парите, които Ц. ще даде, манипулирал е Т. П. с обобщаващите си изводи, че се касае за „огромна далавера“ на Н. Ц., а за нуждите на правените в момента на срещите му с всеки

от подсъдимите С. и П. записи със СРС е манипулирал смисъла на някои от изречените от тях реплики, за да ги подчини на замисъла за инсцениране и последващо реализиране на корупционната схема, определял е и е мотивирал размера на подкупа, който трябва да получи; стимулирал е у всеки от подсъдимите С. и П. убеждение, че има нагласата да съдейства на Н. Ц. за постигане на благоприятен за него изход от делото „С.-2“; ангажирал се е да обмисля варианти за процесуално поведение на Ц., а дори и съдържанието на показанията, които същият следва да даде по делото. Ето защо всичко, случило се на 17-ти, 18-ти март 2010г. и в следващите дни до 01-ви април 2010г. представлява единствено и само неправомерна форма на разследване. Тук не се касае за една започнала вече неправомерна дейност на тримата подсъдими или на някого от тях, за пресичане или за разкриването на която да е била реализирана, макар и провокативно, една помагаческа дейност от страна на свид. П.. Тук се касае за провокационно мотивиране от страна на този свидетел към престъпление. Без значение е целта на тази му активност – дали, за да бъде разобличен онзи, който даде или приеме подкупа или пък целта е била единствено за zlepоставянето на това лице. Целта не е в състояние да промени същността на действията, представляващи преднамерено стимулиране на друго към извършване на престъпление, нито е способна да ги оправдае. Подобни действия нямат общо с нравствеността и морала, а след като това е така, те не биха могли да имат и правно оправдание и да бъдат практически стимулирани чрез наказване на провокираните лица, евентуално поддали се на провокацията. Всяко друго решение, различно от това би означавало да се признае възможност за съществуване на правото дистанцирано от морала и нравствеността. Според настоящият състав една постъпка, която не е съобразена с нравствените и етичните норми в обществото не би могла да получи правно оправдание. Поради това макар понастоящем да не съществува алинея 2-ра на чл. 307 НК в редакцията на текста до изменението на НК, ДВ, бр. 51 от 2000г., която предвиждаше ненаказуемост на провокирания, настоящият състав се солидаризира напълно със споделеното в правната теория мнение на проф. Д. М., че е недопустимо борбата с престъпленията да се води чрез предизвикването и организирането на престъпления и още по-малко когато това става с участието на органи на властта. Редът в човешкото общество в съвременния свят не би трябвало да се постига с неморални, а още по-малко с незаконни действия. Действащата понастоящем в България правна уредба предвижда възможности за симулиране на престъпно поведение, които са легализирани и се ползват за разкриване на престъпления. Сред тези форми обаче провокацията към подкуп не фигурира. Различно би било положението, ако провокацията към подкуп бе уредена в закона като специално разузнавателно средство, подчинено на съответния режим, включващ предварително съдебно разрешение след упражнен строг контрол за наличие

на основания и предпоставки за разрешаването и прилагането му и ако бе реализирана от служител под прикритие. В случая П. П. не е действал като такава фигура, а като служител на съдебната власт, който преднамерено и злонамерено е създал предпоставки за реализиране на цялата верига от събития за достигане евентуално до даване на подкуп и приемане на посредничество като е манипулирал, убеждавал, съветвал, обещавал. Толерирането на подобни похвати на разкриване и доказване на престъпления не би могло да работи за затвърждаване на уважението към закона и авторитета на правозащитните органи, за утвърждаване на доверието на обществото в тях и на вярата му в тяхната сила и справедливост. Ето защо настоящият състав споделя становището на съда от предходната инстанция за липса на законно основание за ангажиране отговорността на подс. С. по чл. 305а НК.

Във връзка със споделеното от първостепенния съд разбиране, че след като П. П. не е имал намерение да получи подкуп, за да извърши действия по служба, то липсва обществена опасност на насрещната проява, такава теза, свързана с провокацията към подкуп, действително съществува в правната теория, но според настоящият съдебен състав тя не може да бъде споделена. Даването и приемането на подкуп са фактически свързани. Не може да съществува спор, че за да има даване на подкуп, трябва да има насрещен субект, който да го получи като и двете прояви са противоположни и поначало се извършват в условията на съучастническа дейност. Същевременно обаче законът ги третира като самостоятелни престъпления, т.е. всяка от тези прояви би могла да има самостоятелно съществуване без кореспондиращата ѝ насрещна проява като притежава самостоятелна вредност, опасност и е съпътствана от предвидена наказуемост. Не бива да се забравя, че поради спецификите на тези прояви, свързани със сериозната конфиденциалност на отношенията между искащия/получаващия – от една страна и предлагащия/обещаващия/даващия – от друга страна, разкриването им в немалка част от случаите е основано именно на възможността за самостоятелното съществуване на всяка от тях без да е необходимо да е осъществена насрещната престъпна проява и благодарение на съдействието на граждани, поставени в положението било на даващ, било на получаващ подкупа. Поради това въззивният съд не споделя заложената в мотивите към първоинстанционната присъда теза. Ако тази теза бъде споделена, това би означавало да се направи почти невъзможно и без това трудното разкриване и доказване на корупционните престъпления.

Във връзка с настояването в протеста, че в информацията от приложените като веществени доказателствени средства записи се съдържа важна за правилното разрешаване на казуса информация, обосноваваща верността на обвинителната теза, настоящият състав счита, че не би било

излишно да вземе отношение и по този въпрос, макар да отхвърля възможността за ползване на записите от приложените по отношение на свид. П. специални разузнавателни средства.

Като имащи отношение към разследваните събития, от тези записи е възможно да бъдат селектирани следните фрагменти:

При срещата между С. и П. от 17-ти март, провеждането на която е несъмнено установено по делото с валидно събраните доказателства, чрез приложените по отношение на П. П. специални разузнавателни средства е фиксиран разговор, част от съдържанието на който е следното:

С.: Вчера се явиха тея. Пак се отложи, щото нямаше, не дойдоха някои свидетели. Добре. И ги четох принудително свидетелите за другия път.

П.: Боклуците така правят, к`во да искаш, к`во искаш?!

С.: Двама се (в протокола за транскрибирания запис е отразено, че част от репликата не се разбира) вчера.

П.: А-а-а, дай да видим к`во правим с тоя Ц.! Значи трябва да кажат какво искат.

С.: „Какво искат – да се оправят.

П.: Да се оправят, означава дали да няма наказателно, да не става обвиняем, дали да се прекратява, в смисъл, защото от това зависи какво ще се иска от мене – дали да се вкарва в съд и там да го оправдаят...

По-нататък разговорът продължава с репликите:

С.: Тегаво е.

П.: Тегаво ли му е?

С.: Това е тегаво влезе ли в съд вече.

П.: Значи трябва да се прави за прекратяване.

С.: Да.

П.: Добре.

Разговорът продължава с обсъждане на вариантите за контакт с Ц. като на думите на П.: „Ти ще говориш ли? Ти трябва да му кажеш”, С. отговоря: „Не директно на него.” Попитан от П. дали има сериозен човек за връзка с него, С. казва: „Знаеш кой.” П. от своя страна изказва предположение: „Т.? Е ми значи е сериозна връзката...” Следва обсъждане на вероятността да възникне необходимост П. да се срещне с Ц. и да му каже „какво да казва”. По-нататък обсъждат това до колко може да се разчита на дискретност от страна на Ц. като С. споделя, че Т. е ходил при него /т.е. при самия С./ с фотокопие от обвинение с предмет за осем милиона лева и с въпрос дали може да помогне, на което С. е заявил: „Не ме занимавай.” Коментират невъзможността при системата за случайно разпределение на делата в съда да се прогнозира при кой съдия ще попадне едно дело, както и възможностите за манипулиране на разпределението на делата като С. отрича съществуването на такава възможност и продължава с това, че делото по това обвинение, т.е. „за осемте

милиона” е вече внесено в съда и е разпределено на съдия, но той самият не знае кой е съдията. Тук свид. П. отново пренасочва разговора с думите: „Добре, дай да говорим за това нашето, защото то си е на досъдебна фаза ...” На това С. отговоря: „Именно, ти казвай какво да му предам, аз ще му кажа.” От тук нататък разговорът протича по следния начин:

П.: Значи, ти му кажи „да, работим”. Обаче, да каже какво предлага. Сега, знаеш, командирован съм в Главно. Б. ми има доверие, тука си има риск.

С.: Голям.

П.: Голям риск има. И-и, и въпросът е да не стане така, в смисъл да го правим за жълти стотинки. Да каже какво предлагат, той си знае.

С.: Добре, ти казваш каквото си искаш, а той да каже какво предлага.

П.: Е, то това не е магазин, аз да казвам какво искам, бе братче, той си знае какво е направил, какво е взел.

С.: Не-е! Той ще каже: От къде да знам?

П.: Добре, питай го навит ли е да работим и тогава вече ще го коментираме

.....

П.: ... аз това, което се иска от мен, аз ще го свърша.

С.: А за прекратяване може ли да се работи примерно?

П.: Значи така.

С.: Ангажимент за прекратяване може ли да се поеме?

П.: А?

С.: Може да се работи за прекратяване. Ангажимент да се поеме за прекратяване.

П.: Значи, аз към момента не мога да поема такъв ангажимент, защото не го познавам тоя човек. Обаче, това, което се иска от мене, аз мога да го свърша. Знаеш как стоят нещата.

С.: Да, бе, това имам предвид – разпитите ...

Разговорът продължава с разсъждения на П. за това кой е по-добрият вариант – дали да разпита Ц. или да не го разпитва въобще, С. от своя страна пита срещу кого е образувано наказателното производство – дали срещу него /т.е. срещу Ц./ или общо срещу длъжностни лица и кога е образувано наказателното производство, С. заговаря за другото дело на Ц., във връзка с което е бил помолен от Т. да прегледа документи и да види какви са обвиненията по него, за да даде становище и за собствената си реакция на това предложение. След това разговорът продължава така:

П.: Не, бе, то така трябва да се предвиди, че нали, всички да са доволни. Щото аз не знам толкова големи дела да има. Става въпрос за сто и двацет милиона.

.....

С.: Добре, ще предам това, има ли по това дело в смисъл интерес за плащане за такова, оправяне.

П.: Не, щото, имай предвид, че аз за тия неща ще си контактувам само с тебе. А-а, в смисъл, за пари, такива глупости, няма как да ...

С.: Добре. ...

П.: И сега, ако беше дошъл друг, те ще дойдат и други със сигурност, аз няма да контактувам с никой друг, знаеш, че...

С.: Т. си говори директно с него.

П.: С тебе се знаем, ти си говориш директно с Т., дискретно.

.....

С.: Добре, а горе-долу в какъв порядък, нещо принципно, защото Т. ще ме пита горе-долу за какъв порядък става дума..

П.: ... знаеш, че аз като се хващам, първо се хващам, защото ти имам доверие.

С.: А, бе, няма какво...

П.: Второ, ти знаеш, че и ти ще вземеш, няма как да не вземеш. Значи, ние правим ли го за под петдесет-шестдесет хиляди евро, няма смисъл да го правим.

С.: Евро?

П.: Евро, е ми!

С.: Сто бона..

П.: Е ми, сто бона, бе! И., ама тука говорим за сто и двацет милиона. Х., аз ще свърша досъдебната фаза, о`кей, добре, ама важното е как ще я подложат.

С.: Е., ще го...

П.: Мисля, че е нормално, защото, нали и ти ще изкяриш и Т. ще надуе нещо със сигурност.

С.: Е., добре ще му кажа.

П.: При тая сума.

С.: В смисъл, аз няма да качвам нищо отгоре.

П.: Ми, ти като знаеш, че е взето, за какво да качваш.

С.: Е, това ти казвам.

П.: Какъв е смисъла.

С.: Това ти казвам. Казвам му сто бона.

П.: Ми, така му кажи. Нали ти казвам. Да-а, щото примерно утре ще ме пита Б.: „Ми що не излиза това дело?“ Ми ще кажем: „Не излиза, началник. Не излиза.“ Колективни експертизите, вече трябва да се работи с вещи лица, знаеш как е.

С.: Това ми е мисълта.

П.: Е, експертизата няма да му я плащаме ние. Т., вещите лица колко ще искат? Не може ние да се ангажираме в една сума от такъв параметър и той да

(в протокола за транскрибирания запис е отразено, че продължението на репликата не се разбира). Нали знаеш, могат да се подберат експерти, знаеш кой ги назначава.

С.: Добре.

П.: Те експертите няма да са дебели по простата причина, че те си вземат и голям хонорар за експертизата.

С.: А той знае ли въобще за това дело?

П.: Как да не знае, бе, човек! Т. като идва и ти ги казва, как да не знае. То това му е най-голямото дело.

С.: Не, той дойде за това за осемте милиона. Сега за това дали знае? Щото там вече с обвинението иска.

П.: Видя ли, сега тука не знаеха (не се чува) това дело.

С.: (не се разбира)

П.: Така, че-е...

С.: Ц. знае ли за това дело въобще?

П.: Ц. ли, бе?! Как да не знае като иска да се оправя. То това му е най-голямото дело, бе човек. Къде са осем, къде са сто и двама милиона.

Разговорът продължава с коментар на събитията, разследвани по воденото с участието на свид. П. следствено дело, с коментар на бивши министри на отбраната на България, на ситуацията около избора на председател на Софийския районен съд и участието на самия С. с кандидатура за този пост, разговарят на общи теми – за работата на С., за негови колеги, за общи познати, за размера на възнагражденията в съдебната система. След това разговорът продължава с репликата на П.: „То и за това аз тука ти казвам, конкретния случай това, ако ще го правим, да правим нещо, което си заслужава.” С.: А. аз направо те свързвам с Т. и да си говорите.

П.: Най-добре ме свържи с Т..

С.: И да си говорите, няма какво през десет.

П.: Ти ще си. Там каквото се разберем – ти знаеш какво ще се разберем.

С.: Свързвам ви с Т. и да си говорите.

П.: Е., добре, говори тогава с Т..

С.: Да ви среща.

П.: И ми звънкай! Да правим среща!

В хода на разговора С. се обажда на подс. П. и се интересува дали на следващия ден след работното време П. има възможност да се срещне с него като му обяснява, че има колега, който иска да го види /т.е. да види П./ Уговорят среща за следващия ден около 17:30ч. в Г.-хотел „С.". След това С. предава на свид. П. уговорката с Т. П. за срещата на следващия ден и часа и мястото. На това П. отговоря: Е., значи в пет и половина ще сме утре там.

С.: Да. И направо да си говорите, да се разбирате, няма смисъл през десет човека!

П.: Не бе, тъпо е през десет човека!

С.: Щото.

П.: Не, мисълта ми е, чакай сега. За пари – само през тебе! Аз от Т. пари няма да взема. Нищо, че ти е авер...

С.: Не знам.

П.: Не че имам някакви съмнения, ама по-добре така да го направим. Говорим си тука, Т. ти дава кинтите.

С.: Като (не се разбира)

П.: И пак ще трябва, то е хубаво да се видим с Т., щото трябва да се видим с тоя Ц., ти си прав. То трябва да го разпитам, нали. Аз не му ли кажа предварително какво да говори, нито ти, нито Т. може да му каже, нали такова. Щото то са детайли, детайли, детайли.

С.: Абсолютно!

П.: И той ще дойде и ще ми изпляска някаква глупост, не мога да му казвам в кабинета, от къде да знам какво е в кабинета. Да-а, това няма да го пишем, онова няма да го пишем.

С.: Така е, бе. Затова говорите си преди туй по стратегии, мратегии.

П.: А., той ако не иска да-а, ти ако си сигурен, че ще бъдеш в съставите, но това са много хипотетични неща.

С.: О, такива ангажименти не поемам!

П.: Направо аз да свърша работата и да го приключваме и това е.

Към компанията на двамата се присъединява мъж, с когото подс. С. е имал предварителна уговорка за среща, след което разговорът продължава на общи теми между тримата и не след дълго П. напуска компанията като уточняват със С., че срещата им за следващия ден ще се състои в сладкарницата на Г.-хотел „С.“.

На следващия ден – 18.03.2010г., в 17:13ч. и според уговорката свид. П. отива в сладкарницата на Г.-хотел „С.“, където вече се намират П. С. и Т. П.. Там С. ги представя един на друг като уточнява, че двамата вече би трябвало да се познават, тъй като са били на празненство по повод на негов рожден ден. След това С. и П. продължават общ свой разговор за усвояването на средства в България, отпускани от европейски фондове по оперативни програми, след което подс. П. се обръща към свид. П. с думите: „Ти кажи сега какво е дереджето и да ти обясня.“ Разговорът продължава между двамата по следния начин:

П. П.: К. ти за какво става въпрос, какво мога аз да...

Т. П.: Начи, аз, той ми каза за какво става въпрос горе-долу (посочва С.). Аз не съм говорил с човека за съществуващи (не се разбира), но така или иначе сме достатъчно близки. ... Той по принцип си е говорил с мен, че трябва да се търси вариант. Аз си пасувам, нали ... Така че, кажи ми точно какъв е случая. Той известен ли му е на него първо този случай.

П.: На него му е много добре известен.

П.: Значи, за да мога да отида и да говоря с него, трябва да говоря абсолютно конкретно ... Но това става в пряка комуникация между него и мене и никой друг ...

П.: Това е много важно, щото ...

Т. П.: Да, да, да.

П. П.: Много рискуваме, аз и...

Т. П.: И. предвид, че него са го накачулили в момента хиляди адвокати, които му обясняват как ще му уреждат това и онова.

П. П.: И само му взимат пари.

Т. П.: Източиха му едни грамадни пари, ама му точат грамадни пари. И той затуй накрая дойде и казва: „Пич, ти си светнат и ги познаваш всичките, през тебе мога да проверя кое как стои.“ Така че търси, той си търси пряк контакт. Е, естествено, той не се появи сам точно.

.....

П. П.: Как да го направим сега. Значи, адвокатите ги елиминираме директно.

Т. П.: Ти ми обясняваш за какво става въпрос, за да му го обясня аз на него за какво става въпрос. Казваш ми какво може да направиш и какъв краен резултат целим, казваш ми за какво става въпрос в случая. Аз отивам и се разбирам с него – казвам ти да или не. Ако ти кажа да – действаме.

П. П.: Действуваме. Добре. Е, ми сега, той, не знам до колко си наясно, става въпрос за ...

Т. П.: Не, това не съм наясно. Това, дето той ми каза ...

П. П.: „Е. прогрес“, Ж. К., нали, гепили са сто и дваайсет-трийсет милиона. Сочейки към П. С., подс. П. казва: „... аз за пръв път го чувам.“ Разговорът продължава с обсъждане на фактите от предмета на делото, по което П. е бил вече включен в разследващия екип. В хода на разговора П. П. казва: И сега, въпросът е, ти, а-а-а, какво ще иска той. Значи, сега, ние и снощи като говорихме с П....

Т. П.: Ти кажи какво можеш да направиш? Можеш ли да го потурчиш просто?

П. П.: Какво мога да направя аз. Мога да го потурча.

Т. П.: Е, то това е целта.

П. П.: Мисълта ми е, мога да го потурча на мойто ниво. Мога да го потурча на ниво следствие, да го смачкам. И то (не се чува) да се чуди за какво става въпрос, нали. Щото те са много специфични тия неща, знаеш.

Т. П.: Вследствие на което прокурорът може да реши, че си има престъпление и да си го вкара в съда.

П. П.: Може да го вкара, може и да не, дали ще издържи.

Т. П.: Да, да. Въпросът е дори и да реши да го вкара в съда, материалите да са такива, че да няма (не се разбира), по което да може да го осъди.

П. П.: Да.

Т. П.: За това става въпрос.

П. П.: Значи, да.

Т. П.: А., хубаво.

След настояване от страна на подс. П. да узнае повече за делото, за да може да бъде „убедителен пред него“, разговорът продължава с бегли разяснения от страна на П. относно съществуването на делото. След това подс. П. заговоря за злоупотребите в различни сектори, за проекта за изграждане на А. Б. и на хидровъзела Ц. камък. В разговорът се включва и подс. С. с коментар на проблемите в митниците, при снабдяването с лицензи за безмитна търговия, за контрабандата. В хода на този разговор подс. Т. П. казва: „Сега, дай да си свършим работата.“ Свид. П. П. продължава: „Да, да, да. Значи, много хубаво е това, което казваш за адвокатите. Значи, той вече ...

Т. П.: Не, не. Той се е опарил, разбрал го е. Аз съм му казвал.

П.: Тука адвокати въобще да няма.

Т. П.: Не, не, няма.

П. П.: Той като ще е невинен, ще идва без адвокати!

Т. П.: Точно така.

П. П.: Първо. Второ, в един момент, понеже той П. знае, може да има прокурор на разпита. Ние без да го разпитаме няма да минем... А може да има прокурор на разпита, което означава, че предварително той трябва да бъде подготвен какви въпроси, какво ще отговаря и т.н. Трябва да го стиковаме.

Т. П.: Ще го стиковаме. Или през мене, или ако трябва някъде ще се видим.

П. П.: Или ако трябва, някъде, много дискретно обаче ... Да се видим, нали. Такова, сега, в крайна сметка то е в негов интерес нали, да не плеши.

Т. П.: Аз обаче, не те съветвам да се виждате с него, щото според мен е закачен отвсякъде със СРС-та.

П. П.: Това ще го преценим в хода на нещата, нали, да.

Т. П.: Но както, както го решим. Да.

П. П.: Да.

Т. П.: Казваше ми за ... Той ми каза там някаква сума (посочил е към С.) Това ли е? Или?

П. П.: А., това, което си ти е казал – това е!

Т. П.: Добре. Как го правим – веднага или как?

П. П.: А., веднага – не, щото не е сериозно, нали. Но все пак, някакъв ангажимент да поеме.

Т. П.: Добре. Ясно. Половината.

П. П.: Или на половината. А, и дай.

Т. П.: Сега, не, кажи ми крайно. Щото не мога да му кажа. После ще възникне нещо, което не е ясно колко. Ще каже – защо? Просто трябва да му кажа: толкова срещу такъв ангажимент.

П. П.: А. колко да кажем за тия експерти, бе, братче? Те ще са петима, бе. Да го заковем като хората. Как ще изгледат, а и ...

Т. П.: Ти трябва да си направиш стратегията – ще харчите ли за експертите ... Да не са случайни, така че си помисли за какво става въпрос. Щото това е важна част.

П. П.: А., ще сложим ... Двайсет отгоре.

Т. П.: А., това е!

П. П.: За да сме сигурни, че ще я свършим.

Т. П.: Добре.

П. П.: За да сме сигурни, че каквото остане, ще му го върнем.

Т. П.: Добре, разбрахме се.

Разговорът между двамата продължава с кратко обсъждане на фактите по самото разследвано с участието на П. като следовател дело, след което се включва и подс. С. като тримата разговарят на теми, различни от воденото от свид. П. дело. Не след дълго П. напуснал компанията като с подс. П. се уговорили да се видят през следващата седмица.

При срещата между С. и П., проведена на 23-ти март в сградата на Съдебната палата в [населено място] двамата провеждат общ разговор, според транскрибирания запис на информацията от приложения магнитен носител, след който П. казва: Значи, вчера имаше съвещание. По няколко дела там ... Там от ръководството дават зор да викам тоя – Ц., и Ц., и К.. Значи аз ще им пусна (не се разбира) във вторник. Но ако ще го инструктираме нещо, това трябва да стане до петък, защото аз в петък заминавам. А той, ако дойде на разпит и ми оплеска глупостите, какво да направя? Трябва да му кажем какво да говори, разбираш ли? ... Ти му кажи на Т. това, нали, той да намери някакво време, щото без да му кажем. Аз нали чувам, говорят, такова, че е супер тъпо парче. И като дойде да ми оплеска някои неща, после не можем да го извадим. Протоколирано ли е, какво правим?

П. С.: (не се разбира) трябва да каже първо играем ли ...

П.: Той. Да.

Разговорът продължава с излагане на притеснения от страна на подс. С., че телефонните му разговори се контролират заради познанството му със съдията от Върховния административен съд П. Г. като уточнява, че с тази информация разполага от предходната вечер. Следва коментар между двамата на възможните начини, чрез които биха могли да осъществяват връзка помежду си, за да не разговарят по телефон. Свид. П. предлага: Или ти ще дойдеш до нас, голяма работа, или аз ще дойда до вас. Но трябва да видим какво правим с тоя, щото ...

П. С.: Всъщност няма какво да таковаме. Аз, ама ти, ти трябва да си поддържаш контакт с Т., не може всичко през мене да минава.

П. П.: Е, хубаво де, ама ние не сме го говорили така. Аз нямам проблем, с Т. си е като с тебе си го говоря. Аз на него доверие му имам. Няма, не се притеснявам.

П. С.: Хубаво, хубаво, и само пак не по телефоните, само се виждате. След това подс. С. диктува на свид. П. телефонен номер: 0888 *****, след което уточнява: Аз ще го видя и ще му дам твоя телефон. Да, защото той не вдига на непознати ... Може да се чуете и да се видите, за да се разберете.

Разговорът между двамата продължава по следния начин:

П. П.: Тогава аз го записвам неговия. Значи, дай да направим така – обади му се на Т., кажи му за тая промяна в ситуацията, че вторник тоя трябва да го викам него и К..

П. С.: Ако го намериш, ако той е някъде в отпуск и е извън България.

П. П.: Ако ги намеря, аз им имам адресите.

След това свид. П. казва, че още в същия ден ще пусне призовки, които ще бъдат получени от адресатите им със сигурност до петък. Двамата се разделят с уговорката, че С. ще даде на Т. П. телефонния номер на П., след което П. и П. трябва да осъществят контакт помежду си.

От срещата между П. и П. от 26.03.2010г. е записан разговор, в началото на който свид. П. споменава, че в края на седмицата му предстои пътуване до [населено място] като разговорът между двамата продължава така:

Т. П.: Е, аз обаче ще имам отговор във вторник ... Казал съм му да мисли по въпроса ... А.. Казано му е. А. абсолютно по (не се разбира) начин. Не във варианта ... Някой да притиска, да нямаш избор.

П. П.: Е, то не е тука до притискане въпроса.

Т. П.: А да. Варианта е, ми пич, сметни си вариантите. Ако може да се претупа ... Още на тоя етап, за да ти е лесно на теб.

П. П.: Абсолютно.

... ..

Т. П.: Призоваваме го. Като имаш вариант, при който обвинението (не се разбира) ... трябва да свършиш ... А той каза: „Във вторник ще ти дам отговор.“ Но според мен ...

П. П.: То аз съм го призовал за вторник, щото мен ръководството ми каза във вторник да го викам. И аз съм му пуснал призовка. Той П. не ти ли каза?

Т. П.: Да, той ми каза, че ще му пуснеш.

П. П.: И на Ц..

Т. П.: Във вторник.

П. П.: И на К.. И на двамата съм пуснал ... мисълта ми е ...

Т. П.: Какво да направим?

П. П.: Мисълта ми е, ако такава, да направим една среща. Аз се връщам в неделя, в късния следобед.

Т. П. от своя страна казва, че му предстои пътуване до [населено място], след което предлага:

Т. П.: Х., примерно, да речем в понеделник вечер.

П. П.: В понеделник вечер.

Т. П.: Да ти направя някаква среща.

П. П.: Щото той във вторник ми е в девет часа.. Как са ми казали – така съм го призовал. И аз хубаво да го инструктирам.

Т. П.: Искаш да го питам.

П. П.: А.. А, другия вариант е да ти кажа на теб, ти да му кажеш какво да е такава.

... ..

П. П.: Бе и ти си прав. А, освен аз да ти кажа какво да му, да му кажеш да говори.

Т. П.: подсказваш ми горе-долу какво ще го питаш, той да прецени какво да ти отговаря ... Пак нещо, което е част от истината, нали, за да ...

П. П.: Да де, да. Аз съм го измислил как да може да стане. Щото, ти си прав, нали, срещата с него е малко рискована.

... ..

Т. П.: Ти сега ще ми обясниш. Аз сега ще звънна на един познат, той ще отиде да се види с него.

П. П.: да отиде да му каже.

Т. П.: Като се прибере, къщи там, като се прибере да, да знае той, че трябва да се видим. Лошото е, че да го инструктирам, трябва просто да говоря с него. А аз не говоря с него по телефона. Нямам.

П. П.: Да бе, то знаеш ли кой е.

Т. П.: Нямам нито един разговор с него по телефона изобщо.

П. П.: Е, значи чиста работа

Разговорът продължава и с други теми, извън повода за срещата им, като в хода му подс. П. отново пита какви въпроси свид. П. ще постави на Н. Ц., когато го разпитва по делото, което води и дали Ц. трябва да се яви на този разпит с или без адвокат. Свид. П. изразява мнение, че ще бъде в интерес на Ц. да се яви на разпит без адвокат, защото „адвоката ще го накачули, ще почне да ми звъни адвоката после.” Следва съвет от П. в показанията си Ц. да каже, че е оторизирал К. Н. /зам. министър на отбраната при кабинета С./ и оттук нататък следствието трябва да търси именно нея, защото тя е подписала договор, но не и той самия. Следва обсъждане между двамата как би се разпределила отговорността между пълномощника и упълномощителя в подобен случай. След като подс. П. заключава, че след като Н. е била упълномощена от Ц., тя е

положила своя подпис върху документи, но от негово име и се касае за неупражнен контрол от страна на Ц., разговорът продължава така:

П. П.: Добре, а има ли вариант да го измислим друго яче? Примерно, той да ми пусне някакъв болничен за вторник и да не дойде. Ти, като ще пратиш човек при него да му каже какво-що, да му каже да си пусне болничен и да го обмислям... Мисля, че така поне ще спечелим и време.

Т. П.: А., добре ...

П. П.: А и той ще има време да отговори.

Т. П.: Ти като не правиш скандал, то няма кой да направи скандал.

П. П.: Няма, няма да правя никакъв скандал. Абсурд... Каквото искат от мен, аз съм му направил. Аз съм му пуснал призовка. Той да ми пусне болничен. Какво мога да направя. Или да ми се обади по телефона да каже: Ангажиран съм в провинцията, получавам я сега. Нещо, нали, не мога да таковам и ще го отложим с няколко дни. Но по-добре е да ми пусне болничен. Но сега вече, как той ще се разбира с К. – си е негова работа.

Т. П.: Той К. какво може да каже – нищо. Той не е луд тоя, дето яде зелника. Той ще каже – явихме се заедно с оферта, спечелихме, направихме.

След като обсъждат възможното развитие на отношенията между Министерството на отбраната и [фирма] по повод на сключения между тях договор и мястото на Г. К. в икономическия живот в страната, разговорът продължава така:

Т. П.: Добре. Значи, а сега аз ще му кажа – утре – болничен, тогава ... След което ти си обмисли някаква стратегия! Ще се видим другата седмица.

П. П.: То е хубаво да се видим вторник още.

Т. П.: Добре. Няма проблем.

Разговорът продължава на общи теми, извън разследването от П. П. дело, след което се разделят с уговорката, че ще се чуят допълнително по телефона, за да уговорят нова среща, а Ц. трябва да представи на свид. П. болничен лист, но за не повече от три дни.

От срещата между П. и П. от 30.03.2010г., състояла се в сладкарницата на Г.-хотел „С.“, е документиран разговор между двамата, началото на който е за колекцията на П. от средновековни монети, след което разговорът продължава така:

Т. П.: Вие какво направихте, за вторник ще го отложиш.

П. П.: За вторник, да. Щото ти явно си направил връзката, щото той дойде човек някакъв, не е адвокат.

... ..

Т. П.: Щото (не се разбира) е болничък нещо.

П. П.: Да. Каза, че е в да, и то добре го е направил, че е влезнал в болница направо. Че е чиста работата.

Т. П.: За операция.

... ..

Т. П.: А той, защо във вторник ще го разпитваш?

П. П.: Във вторник, на шести. Той сам си помоли за шести и аз се съгласих. Сега, нали, да му покажа, че сме добронамерени.

... ..

Т. П.: Трябва обаче да се, да видим долу каква позиция да държат.

П. П.: Значи, позицията при всички положения е, че той не е проконтролирал, защото не е имал възможност, ангажименти и за това има заместник-министър. Аз им четох много внимателно правилника, устройствения. Значи, даде ли му правомощия на зам. министъра, зам. министъра си върши нещата. Той вече ще се пере надолу с комисията. Комисията преди това има маркетингово проучване правено, което е посочило „Е.“ като единствен възможен изпълнител. Сега той не е, министъра е политическа фигура, той не е тесен специалист.

... ..

Т. П.: Има няколко образувани следствени... Има едно прекратено от прокуратурата и просто абсолютно за всяко нещо, което е пуснал на него му спретват дела... И той просто се е хванал за главата. И не знае къде ще избие.

П. П.: Тука поне няма да има грижи. Няма вариант да ...

Т. П.: В интерес на истината не сме се разбрали за цената. Нещо му се струва много. Не е казал „да“ не е казал „не“.

П. П.: Е, ама той трябва да си реши, ако каже „не“ – не. Няма проблем. Действаме по другия, действам как си трябва, нали ... Тъй или иначе като тръгнем да му назначаваме експертизи, като докаже, че са надуты четири-пет пъти цените, се вижда сега какво става с всички договори, където почват да ги разследват.

Т. П.: Д., ако искаш да ... Понеже не казва нищо, в смисъл нито казва „да“, нито казва „не“. Но прави някакви паралели. Чудил се. Не знам какъв прокурор му прекратил не знам си какво за трийсет, аз не го и слушам. Мисълта ми е сега, ако кажат, аз съм му казал, че, аз му казах петдесет и това е.

П. П.: Евро. Ми, казвай му ... А. да се оправя вече

Т. П.: В смисъл, ще му кажа, ми, това, последното, и това е. Той ще се съгласи, няма къде да отиде и това е. Той няма избор, той ще се съгласи и на онова, обаче, на мен ми е малко такава.

П. П.: Е., добре де.

Т. П.: Защото се опитва да прави някакви податки, нали, държи там от тия, от ъ-ъ... От експертизите, там ...

П. П.: А., хубаво, добре, значи аз ще се оправям с експертите тогава ...

Т. П.: Да му кажа петдесет, какво да му кажа, да дава половината сега и другата половина.

П. П.: А., да ги дава, ама да ги дава утре, че аз в четвъртък на обед пътувам...

Т. П.: Просто не знам как ще стане е това вече. То първо трябва да пратя някой да го издирва, не го знам къде е. Значи, трябва сега да видя, да му кажа.

П. П.: Е, той като е в болницата, не е ли там?

Т. П.: Нямам представа къде е.

П. П.: Той ми каза, в болница е влезнал, ама и аз не знам в коя болница.

Т. П.: Нямам, нямам представа дали е в болница, аз знам, че някаква операция си е правил.

П. П.: Може и да си го е измислил. Да.

Т. П.: А може и да е измислено. Не съм сигурен.

П. П.: И то най-вероятно е измислено. Защото то съвпада точно с деня, в който го викам.

Т. П.: Аз казах, че няма да се проверява болничен, така, че...

П. П.: Е, разбира се, че няма да го проверявам.

Т. П.: Да си, да си извади болничен просто, не иска.

П. П.: А., тука, виж какво, аз му показах днеска, той вижда, че съм добронамерен, ама не може да ме разтакава така, разбираш ли?

Т. П.: Утре.

П. П.: Утре, аз четвъртък на обед, просто пътувам, то ние сме и до обед. То в четвъртък не е за работа. И после няма как да се видим до, до когато той идва за разпит. Аз знам какви въпроси, как да му ги задам, да такава. Защото... Но пък не е хубаво да ти ги давам на лист. Щото, ако ти ги дам на лист, после да ги задавам.

Т. П.: Ти па, хартийки, само ми ги кажи, горе-долу какво ще питаш и какво трябва да ти отговаря.

П. П.: Това, което ти казвам, нали, то си има съвет по въоръженията, това е минало цялото министерство, през всички структури одобрение, значи да, не може да има заговор в цялото министерство. То несериозно наистина звучи. Той е политически, а-а, политическо лице, няма нищо, не е специалист в тия неща ...те са си технически, нали ... То за това, иначе, може да ми каже: Аз не мога да сменя цялото министерство. Нали пак такива трябва да дойдат. Те са си гледали, оценявали са, приемали са цени. И така нататък. Той и в крайна сметка, той го не е и разписвал договора. Прокурорът му е взел, може да му е взел малко за нещо да му прекрати. Обаче, за какви пари е ставало въпроса ...

Т. П.: Не знам, не знам... Не знам, бе. Не го питам.

П. П.: Едва ли е било за сто и двама милиона, както е тука.

Т. П.: Не го питам, да не се окаже просто ... Проблема е, проблема в това, че наистина са го награбили, ама за толкова много неща и той се е хванал за главата, просто.

П. П.: Той друго няма в момента освен това, бе.

Т. П.: Е, как да няма. Има едно дело в съда вече.

П. П.: Това е за осемте милиона, ама тука става въпрос за сто и двайсет ... и аз мисля, че това е съвсем прилично.

Т. П.: Не, аз не знаех дали въобще има нещо прекратено. Не знаех, че се е оправил по някакъв начин.

П. П.: А., то начинът да се оправи е един.

Т. П.: Да бе, той си е намерил контакт към прокурора. Отишъл е при прокурора. И той му го прекратил. А. той каза, прекрати ми нещо, което въобще никога не може да бъде образувано. Е това е проблема. Те са го сложили на пангара сега, ха-ха-ха и за всяко нещо го дерат. Е, така е като си във властта ... Плащаш си за гяволъците.

... ..

П. П.: А., за да плаща, значи има.

Т. П.: Аз ще направя този опит днес или утре най-късно да направя контакт с него.

П. П.: А., кажи му, ако не такова, приемаме, че не сме говорили и си действаме как си трябва.

Т. П.: Не, няма, няма.

П. П.: И това е.

Т. П.: Не, бе, няма проблем. Ще се съгласи, няма къде да отиде. Аз просто, а-а понеже прави някакви такива намеци, аз затуй се опитвам да разбера докъде можем ...

... ..

Т. П.: Не, ако кажеш, няма да отстъпваме, не е проблем, ама ...

П. П.: Е, сега, няма да се правим на цигани за такова ... Но въпроса е нали, да не водим преговори като за Европейския съюз.

Т. П.: А., ние не ги водим. Аз ги водя, разбираш ли, той не ги води. Да не останеш с грешно впечатление за него. Аз ги водя ... Защото ми е просто, как да ти кажа. Останал съм с впечатление, че едва ли не, не знам какво ще прави.

П. П.: Не, ако е толкова...

Т. П.: Поне такова впечатление ми е създал. Сега, колко е вярно ...

П. П.: Ако е толкова зле, да му дадем някой лев да си харчи.

Т. П.: Може и да ни играе. Да ни играе и някакви игрички.

П. П.: Прави се на маймуна и сега, той Ц. е известен, разбираш ли? Но ...

Т. П.: Хубаво де, сега аз ще си се оправя, ще се видя с него, най-вероятно утре, днес няма да мога. Лошото е обаче, че то утре е сряда. Не знам дали ще успея до четвъртък.

П. П.: Ми, не знам и аз.

Т. П.: Добре, ще се помъча всячески.

... ..

Т. П.: А., освен да се помъча в четвъртък до обяд. И ако каже: „Не мога да ги извадя в четвъртък на обяд“, какво да правим?

... ..

Т. П.: То, същия проблем, че най-вероятно аз утре ще го видя. И той няма време за реакция, разбираш ли. След разговора.

П. П.: да ги събере, имаш предвид?

Т. П.: Ъ-хъ. Освен, ако ги няма вкъщи, де. Ако ги има вкъщи, добре! А., ако ги няма?

П. П.: А. да ги вземе от К.. На него е дал баницата. Е, сега ако и К. ми каже, че няма!

Т. П.: Чуваме се, чуваме се кога и се виждаме в четвъртък някъде по обяд.

П. П.: Значи, аз ...

Т. П.: Ти ще си прецениш.

П. П.: Ти ще ми звънеш.

Т. П.: Да, аз ще ти звънна.

П. П.: Аз ще те чакам теб. А..

Т. П.: Добре.

П. П.: К. му там – петдесет тогава и това е.

Т. П.: С идеята да се видим четвъртък по обяд като аз ще се мъча ...

Разговорът продължава със споделяне на плановете на двамата за В. празници, при което свид. П. казва:

П. П.: То и той сигурно ще бяга някъде по В. да се лекува след тая тежка операция, която днес са му направили.

Т. П.: Най-вероятно. Ще правя аз среща с човека.

П. П.: ... той трябва да е сигурен, че аз ще му свърша работа. Вижда моите действия какви са.

Т. П.: Аз не се виждам директно с него. Нали ти казах.

П. П.: Да де, да! Ти ми каза, че с някакъв човек.

Т. П.: Да! Пращат човек ... Но, по-добре така.

П. П.: Е, естествено! Аз и затова. После прецених. Какво пък, такива бонуси – да се срещам с него?...

В хода на този разговор Т. П. провежда друг – телефонен разговор /в часовия интервал от 15:06ч. до 15:38ч./, след който казва на свид. П. П. следното: „В четири и половина ще отида да се видя с другия, да го пратя да си говори с него и така. Белким смогнем до четвъртък.

П. П.: Е., той си знае в крайна сметка. Те, само адвокатите ще му вземат повече, ако трябва да бъдем точни, за това дело.

Т. П.: А, сигурно.

П. П.: Влезе ли му и по съд се такова. Той кои иска да са му адвокати? Не знаеш. А., щом го дерат, както казваш, смятай!

Т. П.: Ч., той май ми каза кои са. Кои бяха?

П. П.: Щото тоя, който дойде, аз го питах адвокат ли е. Вика: "Не, не съм адвокат. Близък съм му."

Т. П.: Не, той е некой от тях. А той с адвокат ли да идва?

П. П.: Не, без адвокат. Не искам адвокати, въобще да няма, защото адвокатите ще кажат: „Д. сега за следователя, а ние ще му дадем“ и ще му надуват и цена, и такава. И не искам и да знаят въобще!

Т. П.: Е, значи, казваме му , дай, дай да такава. Ако нещо там се обърка.

П. П.: Няма какво да се обърка. Ако се обърка, нали ще сме двамата - аз пиша и ...

Т. П.: Да, бе, за протокола.

П. П.: Няма проблеми!.

Т. П.: Всичко, каквото си трябва.

П. П.: Аз протокола съм го подготвил, дето се вика предварително с въпроси и отговори, може би.

Т. П.: Добре.

П. П.: Но той да ги ... да решава и това е. То му беше – утре ще го видя К..

Т. П.: Ще ми кажеш в четвъртък като се видим, тоя глупак К. какви ги говори.

П. П.: Е, тъкмо, да! Щото той е утре в един и половина.

Т. П.: Щото какво може да говори – нищо. Той ще каже: „А., явих се, това е“ Какво може да каже.

П. П.: Да.

Разговорът продължава с коментар на притесненията на подс. С. да разговаря по телефон и на предстоящия негов годеж, след което двамата се разделят с уговорката подс. П. да се обади на свид. П. и двамата да се видят в четвъртък на обяд.

От среща между П. и П. от 01-ви април в кантората на нотариус А. П. е документиран разговор, състоял се след като двамата седат като подс. П. сядат на фотьойл с лице към П. и отворя мъжка черна чанта. Между двамата започва следния разговор:

Т. П.: Днес аз нали ходих в болницата. (не се разбира) операцията, която е на носа.

П. П.: Кой, Ц. ли?

Т. П.: Да, Едва го намерих, едва се разбрахме, едва говорихме, едва свършихме някаква работа, сега още е в болница.

П. П.: В болница е още?

Т. П.: Да. Текат му разни кървища, почти реве от ...

П. П.: А., каква операция е това?

Т. П.: Опериран е отдолу (не се разбира)

П. П.: На носа?

Т. П.: На носа, да. ...

В хода на разговора подс. П. бръкнал в черната мъжка чанта и извадил от нея бял плик, който размахал в едната си ръка и разговорът продължил така:

Т. П.: Сега, това са двайсет евра.

П. П.: Двайсет.

Т. П.: Двайсет. Другите ще ги дадат по-късно, просто толкова са събрали.

Подс. П. хвърля плика върху плота на разположено между двамата бюро, а свид. П. го взема. Следват реплики:

П. П.: Добре. А с П. аз ще се оправям, така ли?

Т. П.: Да, да. Аз а-а ...

П. П.: Да, добре.

Т. П.: Той дори не знае, аз не съм говорил с него.

П. П.: Добре, знам.

Т. П.: А значи, кажи му, е това сме се разбрали е петдесет евро, другото пак му важи за днес

П. П.: Това му е от носа, не е от друго.

Т. П.: Аз просто, вика, не знам дали ще успея да се оправя! Явно от три места (не се разбира), не знам.

П. П.: Какво трима?

Т. П.: От три места.

П. П.: От три места е събирал.

Т. П.: Те са му събирани, ама ...

П. П.: А, са му събрали.

Т. П.: Защото (не се разбира) да не направим. И тъй като е тръгнал по схемата, да се оправя овреме.

... ..

П. П.: Добре. Ясно, аз във вторник (не се разбира)

Т. П.: Аз съм му казал даже без ъ-ъ-ъ ...

П. П.: Без адвокат.

Т. П.: Само (не се разбира) да твърди тезата: Има комисии, имаше експерти, аз не съм експерт, не разбирам от това, опирал съм се на експертни становища, на решения на комисии.

П. П.: Политическо лице.

Т. П.: Е такива решения, ей такива решения, ей такива неща да приказва.

П. П.: Да, аз знам как да го водя вече.

Т. П.: И съм му казал, че ако види разлика в това, което казва и това, което си написал в протокола ...

П. П.: Да ми го каже.

Т. П.: не.

П. П.: А какво?

Т. П.: В смисъл, че може да му промениш леко думите.

П. П.: Да, бе, да.

Т. П.: Където прецениш.

П. П.: Аз знам какво да го направя.

Т. П.: Да. Аз съм му казал да не обръща внимание на това, което пише в протокола, че ти всъщност знаеш какво пише. И защо го пише. И си следваш някаква тактика.

П. П.: Добре.

Т. П.: Аз съм му казал за, за вторника ли беше? Нали?

П. П.: Във вторник, то е десет часа, аз ще ти звънна след това ще се видим да пием по кафе.

Т. П.: А К. какво твърди? Нещо да му кажа ли на К.?

П. П.: К., виж, не. К. значи каза: Веднъж съм се виждал, веднъж съм се виждал с ми...

... ..

Т. П.: Гледай, гледай, ако може да не го тормозиш повече, в смисъл да не трябва да идва през (П. го прекъсва).

П. П.: Не, не, не.

Т. П.: Седмица - две.

П. П.: Не. Значи Ц. го викаме сега и-и ...

Т. П.: Когато се наложи, да.

П. П.: И-и само трябва за предявяване да такова, ми аз няма да го привличам, така че няма да е обвиняем по това дело.

... ..

Т. П.: А пък на един етап вече като свършиш натам и казваш – аз ще си (не се разбира) остатъка.

П. П.: Аз ще ти звънна във вторник да ти кажа как е минало, да си в курса на нещата, нали, като свърша с него, след обяда. Ти тук ли си във вторник?

Т. П.: Тук съм.

П. П.: Тук си. Значи, ще се видим във вторник да ти кажа как е минало, какво-що, нали, за да ти кажа и на тебе нещо, нали, в смисъл да, да знаеш ти как вървят нещата, щото нали ти контактуваш с мене.

... ..

П. П.: Та така. По-добре да бъде дискретно, защото ...

Т. П.: Нямам нито един разговор с него по телефона. Въобще.

П. П.: Е това е много важно. Много важно. И добре, че ми каза да не се виждам с Ц., щото ...

Разговорът продължава с размяна още на няколко кратки реплики, след което двамата се разделят с уговорката във вторник свид. П. да се обади по телефона на подс. П..

Резултатите от приложените специални разузнавателни средства действително не позволяват категоричността на изводите, с която първостепенният съд е подходил, приемайки за установено, че преди събитията от 17-ти март 2010г. свид. П. потърсил подс. С. във връзка с дело, възложено на последния за разглеждане като съдия в СГС, за да обсъди с него възможността за приключването му със споразумение като по този повод между двамата се състояли няколко срещи и разговори. От транскрибираните записи обаче става несъмнено ясно, че комуникация, предхождаща датата 17-ти март 2010г. между П. и С. по повод на намиращо се на производство при последния като съдия в Софийския градски съд е имало, но П. не просто не е желал разговорът да бъде отклоняван от основната за него тема – сл. дело № 105/2009г. на НСлС и Н. Ц., а е изпитвал притеснения от това разговорът да вземе тази посока, защото по всички други теми той разговаря свободно и спокойно не само със С., но впоследствие и при срещите си с Т. П.. Очевиден е обаче стремежа на П. да избегне разгръщане на разговора по темата за воденото от С. дело, negliжирайки я по всякакъв възможен начин. Всяка друга тема той коментира с охота – обществени, политически въпроси, събития в съдебната система, колеги, но не подкрепя опитите на С. да разговарят за воденото от последния дело. Поради това дори С. да е бил инициаторът на поредицата от телефонни разговори между двамата в периода между 08-ми и 23-ти март, невъзможно е да се изключи вероятността поводът за това да е бил именно интереса на П. към гледаното от С. дело, както вече бе отбелязано и по-горе в настоящото изложение. Дали се е касало за коментирана между двамата именно възможност за сключване на споразумение или обсъжданията са били в друга насока, настоящият въззивен състав не би могъл да коментира с онази категоричност, с която това е сторил първостепенния съд, тъй като кратките реплики в записания разговор между двамата не създават достатъчна и ясна основа за такъв коментар. По-важно е, че такава тема е съществувала между тях по времето на процесните събития и този факт, за чието съществуване свид. П. не споменава в показанията си, също би могъл да бъде повод за поддържането на телефонна връзка между двамата в дните преди активирането на специализираната полицейска операция, а отсъствието му от показанията на свид. П. и дори целенасоченото му избягване от него би могло да бъде показател, че въпросната тема е била ползвана като претекст, който да провокира телефонни разговори между двамата и срещи, на които впоследствие да е придадено друго значение и съдържание, различни от онова, което те в действителност са имали. Още повече, че телефонните разговори между двамата в този период очевидно са се оказали особено значими за П., за да съхрани той в паметта на телефона си информацията за тях и за времето на провеждането им, както е заявил в показанията си пред съда.

Очевидно е от съдържанието на записа от среща на С. и П. от 17-ти март, че между тях е имало предходен разговор, в който е било споменавано името на Ц., но не би могло да се приеме, че този предходен разговор се е състоял именно по инициатива на С. и е съдържал негово предложение към свид. П. да вземе подкуп, за да разследва в благоприятна за Н. Ц. насока, както настоява в показанията си свид. П.. Всъщност, многобройни са моментите от записаните разговори на свид. П. с подсъдимите С. и П., в които прозират дори не симптоми, а явна провокация. Такъв момент е и следния от разговора му на 17-ти март с подс. С.: На репликата на С.: „Добре, ти казваш каквото си искаш, а той да каже какво предлага“, П. е отговорил: „Е, то това не е магазин, аз да казвам какво искам, бе братче, той си знае какво е направил, какво е взел.“ Красноречив тук е отговорът на С.: „Не-е! Той ще каже: От къде да знам?“ и последвалата реплика на П.: „Добре, питай го навит ли е да работим и тогава вече ще го коментираме.“ Т.е. човекът, когото коментират в този разговор /от контекста може да се заключи, че се касае за подс. Ц./ не е заявявал до този момент желание и готовност „да работят“ и това го е признал, очевидно съвсем спонтанно и самия П.. Този човек /най-вероятно подс. Ц./ и според думите на С. не би могъл към този момент, т.е. към момента на разговора, да има представа за идеите на П. – какво е направил, какво е взел и какво очаква следователя от него. Все в същата насока е и следваща от репликите на подс. С. все от разговора, състоял се на 17-ти март между него и П.: „Добре, ще предам това, има ли по това дело в смисъл интерес за плащане, за такова, оправяне.“ Очевидно е дори само от тази единствена реплика на подс. С., че към момента на срещата му с П. той самия не е имал представа дали по повод на дело № 105/2009г. Н. Ц. има нагласа за плащане. Това категорично компрометира верността на твърденията на П. П., че при срещата му с подс. С., състояла се на 12-ти март 2010г. в заведение „К.“ С. му е говорил за намиращото се при него /т.е. при П./ на производство следствено дело и за желанието на ходещият с няколко милиона Н. Ц. „да се оправя“ във връзка с това дело.

Съпоставката на показанията на свид. П. от съдебното заседание със записите от приложените СРС показва не друго, а това, че той влага нарочни и неприкрити усилия за манипулиране на съдържанието на изречени от С. думи, за да ги подчини на целта си. Така при разговора между двамата от 17-ти март подс. С. е споделил, че при него е ходил Т. П. с копие от обвинение срещу Ц., предмета на което е за 8 000 000лв. и с въпроса дали е възможно да се помогне като „каквото трябва, насреща е“. Разговорът по този повод е бил с известна продължителност като в хода му С. е споделил отказа си пред Т. П. да се ангажира със случая. В хода на разговора има и следния фрагмент:

П.: Бе начален, септември е образувано. Но не е се движело до сега, общо взето. Въпросът е, като ти казваш, аз казвам, тоя плащач ли е?

С.: (не се разбира) Т. ми каза – ако можем да направим нещо, тоя си ...

П.: Ще си плати.

С.: Иска да си плати.

П.: Иска да си плати. А той е отишъл при него със ...

С.: Да-а.

П.: С такава молба?

От продължението на разговора става ясно, че възпроизведеното от С. чрез цитираните реплики се е касало до друг случай, нямащ общо със сл. дело № 105/2009г.

С.: Той, в мене са нещата му. Викам, к`во ми ги даваш? К`во ме интересуват какви са му обвиненията? Да няма аз да го гледам? Отишъл е с тая молба.

Макар да е ясно, че това, за което говори С. е свързано с друг случай, различен от сл. дело № 105/2009г., П. е продължил разговора със следната реплика: „Не, бе, то така трябва да се предвиди, че нали, всички да са доволни. Щото аз не знам толкова големи дела да има. Става въпрос за стой и двайсет милиона.” А в по-нататъшния ход на разговора и след като определя размера на сумата, която трябва да бъде поискана от Ц. и валутата, в която трябва да е тази сума, след въпроса на С.: „А той знае ли въобще за това дело?” П. е отговорил така: „Как да не знае, бе, човек! Т. като идва и ти ги казва, как да не знае. То това му е най-голямото дело.” След като С. го е поправил, пояснявайки, че събитията, които е описал малко по-рано, са били свързани с делото за осем милиона лева, и поставяйки за пореден път въпроса: „Ц. знае ли за това дело въобще?” П. е отговорил с думите: „Ц. ли, бе?! Как да не знае, като иска да се оправя. То това му е най-голямото дело, бе, човек. Къде са осем, къде са сто и двайсет милиона.”

Красноречив показател, че водещият стремеж на П. в този разговор е бил да злепостави С., а не просто да участва в една пожелана от последния среща между двамата, са и думите му към този подсъдим: „Второ, ти знаеш, че и ти ще вземеш, няма как да не вземеш...”, „Мисля, че е нормално, защото, нали и ти ще изкяриш и Т. ще надуе нещо със сигурност”, макар че до този момент от разговора между двамата, а и след това, въпрос за разпределяне на пари или на нещо друго между тях самият С. не е поставял. На репликата на С.: „А. аз направо те свързвам с Т. и да си говорите ... И да си говорите, няма какво през десет ...” П. е отговорил буквално следното: „Ти ще си. Там каквото се разберем – ти знаеш какво ще се разберем.” Недвусмислен е опита на П. П. от една страна за създаване на внушение, че С. има предварителна ориентация по въпроса, а от друга страна – за преднамерено насърчаване и насочване на поведението на този подсъдим в посоката, която е избрал. Въпреки това подс. С. очевидно не е подел разсъждения върху подадената тема, при което П. настоятелно е продължил тенденцията за въвличането му в разговор за пари с

думите: „... За пари – само през тебе! Аз от Т. пари няма да взема. Нищо, че ти е авер.” След отговора на С.: „Не знам”, свидетелят е продължил: „Не, че имам някакви съмнения, ама по-добре е така да го направим. Говорим си тука, Т. ти дава кинтите.” Очевидно е, че това, което е приел да стори подс. С. при срещата си с П. П. от 17-ти март 2010г., а именно да бъде посредник между него и Т. П., не е решението, с което той е отишъл на въпросната среща с П., а е това, към което е бил подтикнат от самия свидетел. В протеста, а и при формулирането на самото обвинение, прозира отсъствие на каквото и да е стремеж и въобще на воля да се анализира ситуацията в дълбочина, макар че единствено този подход би дал реалната представа за това кой и какво е преследвал при комуникацията между П. С. и П. П. и между П. П. и Т. П. в процесния период. Показателна за това, че при срещата им от 17-ти март не С. е бил предлагащият и очакващият нещо по повод на сл. дело № 105/2009г. е реакцията му на подадените му от П. П. реплики: „А той знае ли въобще за това дело?” Тук П. е направил опит за манипулиране на част от съдържанието на разговора им до момента с думите: „Как да не знае, бе, човек! Т. като идва и ти ги казва, как да не знае”, на което обаче С. е реагирал, изяснявайки ситуацията по следния начин: „Не, той дойде за това за осемте милиона. Сега за това дали знае? Щото там вече с обвинението иска.” И е продължил настоятелно да пита свид. П.: „Ц. знае ли за това дело въобще?” Алогично би било подс. С. да поставя такъв въпрос, ако сам е пожелал срещата с П., за да ходатайства пред него по следствено дело, стимулиран към това било то от Ц. и или от подс. П.. Показателен за верността на тази констатация и за начина, по който са се случили нещата около срещата им е отговорът на свид. П.: „Ц. ли, бе? Как да не знае като иска да се оправя. То това му е най-голямото дело, бе, човек. Къде са осем, къде са сто и двама милиона!”

Компрометираща тезата на П. П., че в дните преди 17-ти март е бил потърсен от С., който ходатайствал в полза на Н. Ц., е и реакцията на подс. П. при срещата от 18-ти март. Разговорът им при тази среща е бил насочен към делата на Ц. от подс. П. с думите: „Ти кажи сега какво е дереджето и да ти обясня”, адресирани към свид. П., на което последният действително е отговорил с въпрос: „К. ти за какво става въпрос, какво мога аз да ...” Тази реакция на П. обаче няма уличаващ подсъдимите характер, а единствено и само свидетелства за манипулативното негово поведение по времето на разследваните събития. Показателен за верността на този извод е отговорът на подс. П.: „Значи, аз, той ми каза за какво става въпрос горе-долу” като при това е посочил С.. Т.е. информацията си за повода на срещата подс. П. е имал не от друг, в т.ч. и от подс. Ц., а от подс. С.. Това само по себе си опровергава твърдението на П. П., че пред него при разговора им от 12-ти март подс. С. е заявил, че знае за намеренията на Ц. „да се оправя” от партийните централи, визирайки Н., а от тук и самия Т. П.. По делото не е установено, а и прокуратурата не твърди подс.

С. да е бил свързан по друг начин или чрез друго със среди от Н., не е посочила и друга, различна от Т. П. възможна връзка на подс. С. с подс. Н. Ц. и причина да бъде ангажиран с проблемите на Ц. по водени срещу него дела.

Продължението на разговора между Т. П. и П. П. е също красноречиво и в подкрепа на направените изводи. Следващата реплика на Т. П. е: „Аз не съм говорил с човека за съществуващи (в протокола от транскрибирания запис е отразено, че продължението на репликата не се чува), но така или иначе сме достатъчно близки.“ Това би могло да означава само едно - че с човека, чиито проблеми П. и П. са се наели да коментират, самият Т. П. не е разговарял. Действително продължението на думите на П. е: „Той по принцип си е говорил с мен, че трябва да се търси вариант. Аз си пасувам, нали...“ В по-нататъшния ход на разговора обаче самият П. е разяснил съдържанието на тези си думи като, обяснявайки на П. П., че в момента Ц. има взаимоотношения с адвокати, които са „му източили едни грамадни пари“, е казал буквално следното: „И той затуй накрая дойде и казва: Пич, ти си светнат и ги познаваш всичките, през тебе мога да проверя кое как стои.“ Т.е. нито намек за ходатайства и за пари. Въпросите на П. към свид. П. продължават така: „Така, че кажи ми точно какъв е случая? Той известен ли му е на него първо този случай?“ И контрастиращата с показанията му пред съда в отговор на този въпрос реплика на П.: „На него му е много добре известен.“ Очевидно не Т. П. или П. С., а именно П. П. манифестира увереност за осведомеността на подс. Ц. за воденото от НСлС сл. дело № 105/2009г. Източникът на тази увереност на П. е неясен, но за настоящото дело е по-важен въпросът: ако Т. П. и П. С. не са знаели въобще за дело № 105/2009г. на НСлС и за неговия предмет, не са знаели и дали Н. Ц. е информиран, че такова дело се води, как те биха могли да потърсят П. П., за да искат и/или да предлагат нещо във връзка с това дело. Този въпрос няма отговор в обвинителния акт, няма отговор и в протеста. Единственият отговор, който се налага от доказателствата, е че не С. е иницирал разговора с П. П. за посоченото следствено дело и не той е дал идеята да разсъждават върху намирането на благоприятен изход от това дело за Ц. и не С. е провокирал разговор за пари, а всичко това е било сторено именно от свид. П., както е приел по същество и първостепенния съд. От разговора от 18-ти март 2010г. между Т. П. и П. П. впечатление прави и друго казано от подс. П. към свидетеля: „Ти ми обясняваш за какво става въпрос, за да му го обясня аз на него за какво става въпрос. Казваш ми какво можеш да направиш и какъв краен резултат целим, казваш ми за какво става въпрос в случая. Аз отивам и се разбирам с него – казвам ти да или не. Ако ти кажа да – действаме.“ Т.е. до намесата на П. П. никой от тримата подсъдени не е имал намерения за „действие“ по повод на воденото от него сл. дело № 105/09г. на НСлС. Любопитен е и следния фрагмент от разговора му от 17.03.2010г. с подс. П. С.:

П.: Не, бе, то така трябва да се предвиди, че нали, всички да са доволни. Щото аз не знам толкова големи дела да има. Става въпрос за сто и двацет милиона.

.....

С.: Добре, ще предам това, има ли по това дело в смисъл интерес за плащане за такава, оправяне.

П.: Не, щото, имай предвид, че аз за тия неща ще си контактувам само с тебе. А-а, в смисъл, за пари, такива глупости, няма как да ...

С.: Добре. ...

П.: И сега, ако беше дошъл друг, те ще дойдат и други със сигурност, аз няма да контактувам с никой друг, знаеш, че...

.....

С.: Добре, а горе-долу в какъв порядък, нещо принципно, защото Т. ще ме пита горе-долу за какъв порядък става дума.

П.: ... знаеш, че аз като се хващам, първо се хващам, защото ти имам доверие.

С.: А, бе, няма какво...

П.: Второ, ти знаеш, че и ти ще вземеш, няма как да не вземеш. Значи, ние правим ли го за под петдесет-шестдесет хиляди евро, няма смисъл да го правим.

С.: Евро?

П.: Евро, е ми!

С.: Сто бона.

П.: Е ми, сто бона, бе! И., ама тука говорим за сто и двацет милиона. Х., аз ще свърша досъдебната фаза, о`кей, добре, ама важното е как ще я подложат.

Т.е. не С. определя размера на сумата, която трябва да даде Ц. и валутата, в която трябва да е тази сума, както се настоява в протеста, а го прави П. П..

Вярно е, че в по-нататъшния ход на разговора фигурира реплика на С.: „Това ти казвам. Казвам му сто бона.“ Но тази реплика е изречена в потвърждение на вече определената от П. П. сума, а не е офертата на С. към свидетеля.

Ползването на веществените доказателствени средства, получени при прилагането на СРС по отношение на П. П. би имало като ефект единствено и само в насока да потвърди потенциала на П. за преиначаване на фактите. Свидетелствайки пред съда, той е заявил, че на срещата им със С. от 17-ти март подсъдимият му е казал, че Т. П. е ходил при него по повод на дело, по което Н. Ц. впоследствие е бил оправдан, но е било вече късно, защото делото вече е било разпределено. Това би трябвало да е показател за съществували у подсъдимите С. и П. принципни нагласи да съдействат на Н. Ц. за справяне с водените срещу него дела по извънзаконен начин. Съпоставката на това твърдение на свид. П. обаче със записания разговор показва сериозна деформация на съдържанието на казаното от С., който според транскрибирания запис е казал буквално следното: „Той дойде при мен по това,

което там го изнесоха току-що ... Т. ... С копие от обвинението /като на въпроса на П.: „От кое, с т`ва за осемте милиона лева обвинителния ... дето го внесоха?“ С. е отговорил утвърдително с „Да!“/ ... С обвинението, още не беше внесен обвинителния акт, може ли да му помогнем, каквото трябва, нали, насреща е ... Само с мене ще се говори. Викам – не ме занимавай ... Не ме занимавай, му казах тогава... Знам, че-е няма как да станат нещата, там да му помогнем, да не говоря първо, тая специална система, в смисъл ... при случайната система не се знае при кого ще отиде...”

Че при срещите му с П. С. и Т. П. целта на свид. П. не е била на онова равнище на легитимност, което ѝ се приписва с обвинителния акт, показва и друг момент от показанията на свидетеля пред съда. Според него при тази му среща със С. той попитал последния какво искат и какво предлагат, а С. отговорил: „Знаеш, че не става така, ти трябва да кажеш.“ Всъщност от контролираните разговори между двамата става ясно, че именно П. е този, който предлага вариантите за изход от ситуацията и в крайна сметка заключава, че по делото трябва да се работи за прекратяване и С. е заявил съгласие с „Да“. При всяко отклоняване на разговора между двамата в насока, различна от дело № 105, свид. П. автоматично го префокусира с реплики като: „Д. да видим какво правим с тоя Ц.“ или „Добре, дай да говорим за това нашето, защото то си е на досъдебна фаза ...“ , а отговора на С. е: „Именно, ти казвай какво да му предам, аз ще му кажа“. Т.е. фразата „Знаеш, че не става така...“, която сама по себе си насочва към принципна информираност на този подсъдим за съществуването на извънлегален начин, по който бива процедирано в подобни ситуации, отсъства от казаните в действителност от С. думи. В нито един момент от разговора между двамата С. не е този, който изисква или предлага изход от делото и то с условие този изход да е благоприятен за Ц., нито пък оферира нещо пред П.. Напротив, именно П. е този, който е изисквал: „Значи, ти му кажи: Да, работим! Обаче да каже какво предлага... Голям риск има. И въпросът е да не стане така, в смисъл да го правим за жълти стотинки. Да каже какво предлагат, той си знае.“ Именно П. е предложил като най-подходящ изход от делото неговото прекратяване.

Като цяло изводът, който се налага от прочита на протоколите с транскрибираните записи от приложените по отношение на П. П. специални разузнавателни средства показва, че при срещите на този свидетел с подсъдимите С. и П. в рамките на процесния период целта му не е била на онова равнище на легитимност, което ѝ се приписва с обвинителния акт. Поради това, дори да бе призната доказателствена стойност на всички представени като веществени доказателствени средства записи, това не би променило крайния извод на съда.

Що се касае до възражението на прокурора за липса на произнасяне от страна на първостепенния съд по отношение на приложените към материалите

по делото като веществени доказателства банкноти, липсата на такова произнасяне е факт, но тази липса е възможно да бъде преодоляна чрез последващо произнасяне на този съд по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 НПК.

При извършената служебна проверка настоящият състав не констатира други основания за изменение на присъдата или такива, налагащи нейната отмяна.

Водим от изложеното и на осн. чл. 338 НПК, СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 310 от 29.10.2012г. на Софийски градски съд-Наказателно отделение, 24-ти състав, постановена по НОХД № 4048/2010г.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС в 15-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: (Сп. И.)

ЧЛЕНОВЕ: 1. (К. Г.)

2. (М. П.)

III инстанция – Върховен касационен съд

Дело № 515 / 2014 г. (касационно наказателно дело)

Съдебен състав: Татяна Кънчева (председател), Юрий Кръстев (член), Биляна Чочева (докладчик); 2ро наказателно отделение, наказателна колегия

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. София, 03.02.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховен касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в публично заседание на двадесет и пети април две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ЮРИЙ КРЪСТЕВ

при секретаря Кр. Павлова в присъствието на прокурора Кр. Колова изслуша докладваното от съдия ЧОЧЕВА касационно наказателно дело № 515 по описа за 2014 г. и за да се произнесе взе пред вид следното:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от Апелативна прокуратура – София против въззивно решение № 365/14.02.2014 г. на Софийски апелативен съд, НО, IV-ти състав, постановено по ВНОХД № 653/2013 г., с което е потвърдена присъда № 310/29.10.2012 г. на Софийски градски съд по НОХД № 4048/2010 г., касаеща цялостното оправдаване на подсъдимите Н. Г. Ц., Т. Н. П. и П. В. С. по повдигнатите им обвинения- по чл. 304а, вр. чл. 304, вр. чл. 20 ал. 2 от НК за първите двама и по чл. 304а, вр. чл. 304, вр. чл. 20 ал. 4 от НК за третия.

В протеста, поддържан и от прокурора при ВКП, се изтъкват доводи за допуснати нарушения на процесуалния закон, свързани с правилната оценка на доказателствата, довели до незаконосъобразно оправдаване на подсъдимите, които са касационни основания по чл. 348 ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Претендира се отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане на апелативната инстанция.

В с. з. пред ВКС подсъдимите Ц., П. и С. лично и чрез защитниците си отчитат изложените в протеста доводи за неоснователни, поради което молят въззивното решение да бъде оставено в сила. Подробни аргументи срещу протеста са изложени и в писмени възражения на защитниците на подсъдимите Ц. и С., както и в писмени бележки на защитника на подсъдимия П..

В последната си дума всеки един от подсъдимите моли протестът да бъде оставен без уважение.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

Касационният протест е неоснователен.

От съдържанието на протеста и хаотично изтъкнатите в него аргументи се разбира, че прокурорът изразява несъгласие с някои от приетите за установени фактически обстоятелства, въз основа на които въззивният съд е потвърдил оправдаването на подсъдимите по повдигнатите им обвинения. Макар и със затруднение, ВКС идентифицира, че те са разположени в три основни насоки. На първо място се твърди, че срещите и контактите със св. П. П. са се провеждали по инициатива на подсъдимите С. и П., които са правили предложения за постигане на благоприятен резултат по делото и са обсъждали

парите, предмет на подкупа (противно на приетото от САС, че активната страна е бил св. П., който ги е провокирал към даването на подкуп). На второ място прокурорът настоява, че подсъдимият Ц. е знаел за тези срещи и постигнатите договори, като именно по тази причина не се е явил на разпит на 30.03.2010 г. (обратно на соченото от САС за липса на такова знание и комуникация с подсъдимите). На трето място се заявява, че сумата в размер на 20 000 евро обективно е била предадена на св. П. П. (а не е с неясен произход, както е приел САС).

Всички тези оплаквания очевидно касаят обосноваването на въззивния съдебен акт, което не е самостоятелно касаещо основание за неговата проверка. Доколкото обаче са изложени частични възражения за неправилна оценка на доказателствените средства в контекста на тяхното превратно и непълно обсъждане при извеждане на оспорваните фактически изводи, ВКС намери за необходимо да ги провери на плоскостта относно начина на формиране на вътрешното убеждение на въззивната инстанция и отражението им върху правилното приложение на материалния закон.

Преди да отговори на направените възражения обаче, ВКС намира за строго необходимо да фокусира внимание върху дължимия стандарт, който следва да бъде съобразяван при разрешаване на въпроса дали е налице или не подстрекателство, респ. провокация към извършването на престъпление (вкл. за даване на подкуп в случая), разработен в практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСъдПЧ) и какъв е процесуалният механизъм, който вътрешното право и съдебна практика следва да осигури, за да се не се допусне нарушение на справедливостта на процеса по чл. 6(1) от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ).

Тук е мястото да се отрази, че провокацията към подкуп не е чуждо понятие за българското материално право, като преднамереното създаване на обстановка или условия, за да се предизвика предлагане, даване или получаване на подкуп с цел изобличаване на съответното лице е формулирано като престъпление в текста на чл. 307 от НК. В Постановление № 8/30.11.1981 г. по н. д. № 10/1981 г. Пленумът на ВС изрично е разяснил, че деянието се изразява в склоняване, убеждаване и мотивиране на провокирания да реши да приеме или даде подкуп с цел да бъде изобличен в извършването на това престъпление, както и че органите на властта следва не да улесняват, а да предотвратяват даването на подкуп. Приносното значение на стандарта на ЕСъдПЧ фокусира внимание върху процесуалните аспекти при разрешаването на въпроса дали е имало провокация (при това не само и единствено към подкуп, но и за всякакво престъпление), когато участници в нея са лица от държавните служби или такива, действащи под техен контрол, поставя изисквания за обхвата и съдържанието на съдебната проверка по направено в тази насока възражение, а също и за начина, по който следва да бъдат третираны доказателствата,

събрани в резултат на провокация, така че да не се допусне нарушение по чл. 6(1) от ЕКПЧ. Затова, в контекста на направените в касационния протест доводи, съотносими към констатациите за провокация към подкуп, е необходимо да се провери дали същият е приложен правилно.

В най-общ план стандартът, развит в поредица от решения на ЕСъдПЧ Вж. *Teixeira de Castro v. Portugal* (09.06.1998 г.), пар. 34-39, *Vanyan v. Russia* (15.03.2006 г.), пар. 46-49, *Khudobin v. Russia* (26.01.2007), пар. 128-137, *Ramanauskas v. Lithuania* (05.02.2008 г.), пар. 49-73, *Ali v. Romania* (09.11.2010 г.), пар. 98-105, *Bannikova v. Russia* (04.02.2011 г.), пар. 33-78, *Furcht v. Germany* (23.10.2014 г.), пар. 46-69., очертава следните принципни положения:

Съвременните предизвикателства и трудности при разследването на престъпления, свързани с организирана престъпност и корупция, особено в съдебната сфера, налагат в отделни случаи прилагането на специални тайни техники (като напр. ползване на агенти под прикритие, платени информатори и др.) за тяхното разкриване и събиране на доказателства с оглед предаването на извършителите на съд, но при спазването на ограниченията за наличието на ясна и предвидима процедура за разрешаване и контрол. Различен обаче е въпросът за възможността за използване на резултатите от тяхното прилагане като доказателства в съдебния процес и поставянето им в основата на осъдителна присъда. Спецификата на тези техники съдържа риск от злоупотреба от страна на агентите, участващи в разследването, който може да бъде проявен под формата на подстрекаване / подбуждане / склоняване / мотивиране/, респ. провокиране към извършване на престъпление Вж. дефиницията за полицейска провокация по делото *Ramanauskas v. Lithuania*, пар. 55, включена в материалноправния тест, очертан по делото *Bannikova v. Russia* - „Полицейска провокация е налице, когато служителите – от специалните служби или лица, действащи под техни инструкции, не се ограничават да разследват криминалната дейност по пасивен по същността си начин, а прилагат такова въздействие върху субекта, че го предизвикват / склоняват да извърши престъпление, което той не би извършил, за да стане възможно събирането на доказателства за извършването му и да бъде повдигнато обвинение.“. Такова поведение се определя като полицейска постановка / провокация (*entrapment* или *police incitement* поставяне / устройване / организиране на полицейска клопка / капан, респ. полицейска провокация), когато операцията е предприета и проведена с цел уличаване на конкретно лице в извършването на престъпление, което то не би извършило без намесата на участвалите в нея държавни служители, обичайно от състава на полицейските служби за сигурност или лица, действащи под техни инструкции и контрол. В такива случаи е налице нарушение по чл. 6 (1) от ЕКПЧ, при това от самото начало на разследването, което не може да бъде оправдано с обществения интерес в борбата срещу престъпността. Задачата на

държавните органи, респ. на полицейските служители, е да предотвратяват и разследват престъпления, а не да ги предизвикват. Затова, когато се установят данни за такова поведение, е необходимо вътрешното право и съдебна практика, в изпълнение на задълженията си по чл. 13 от ЕКПЧ, да приложат такъв механизъм за защита, който да послужи за преодоляване на нарушението и елиминиране на неговите негативни последици.

Разработвайки концепцията си за полицейска провокация към извършване на престъпление, ЕСъдПЧ е извел няколко основни критерии за отграничаване на тези недопустими практики, извършвани от лица, определяни като агент-провокатори, от легитимните техники за разследване при ползване на агенти под прикритие. Предназначението им е да подпомогне разрешаването на ключовия въпрос - дали престъплението е щяло да се извърши без намесата на съответните агенти или те са упражнили такова въздействие върху лицето до степен да го мотивират/склонят/провокират към извършването му. В тези случаи се приема, че границите на допустима намеса е надхвърлена и е налице отклонение от изискването за пасивно по същността си разследване.

Правилното изясняване на тези съществени моменти предполага необходимост от внимателно изследване на причините, залегнали в основата на операцията и поведението на органите, които са я провели. От значение са следните обстоятелства и данни:

1. наличие на проверима по обективен начин информация за причините и целите на операцията:

- имало ли е разумни подозрения за участие на лицето в престъпна дейност или за намерение, или нагласа към извършване на престъпления и в какво се е изразявало това. Предишно осъждане не е достатъчна индикация за настояща криминална активност. Предварителната информация за нагласа или предразположение към участие в престъпната дейност следва да е налична към момента на първия контакт на лицето с полицията и да е проверима в хода на бъдещия съдебния процес.

2. Наличие на ясна и предвидима процедура за независим съдебен контрол върху разрешаване и провеждане на операцията.

3. Данни за времето и начина на извършване на операцията, както и за характера и степента на полицейското участие.

Всички те са необходими за формиране на преценката дали агентът се е присъединил към вече започналото престъпление или го е предизвикал. От значение е по чия инициатива е установен контакта и оказано ли е било въздействие за извършване на престъплението, има ли проявена от агента настоятелност или друга форма на натиск (като в тази връзка не без значение е естеството на престъплението и уязвимостта на лицето, спрямо което е проявено въздействие).

В практиката си ЕСПЧ ориентира съдилищата към спазването на конкретен процесуален стандарт за разрешаване на въпроса дали е имало или не полицейска постановка/провокация, респ. проявено ли е недопустимо поведение от страна на полицейските служби и агенти, което да обуславя нарушение по чл. 6(1) от ЕКПЧ и какъв е механизмът за неговото поправяне.

На първо място и преди всичко, основното изискване е, че при направено възражение за провокация, в тежест на прокуратурата е да докаже, че такова не е имало. Липсата или недостатъчността на информация за причините и целите на операцията, както и на формално разрешение за провеждането ѝ, намаляват потенциала за такова убедително доказване.

На второ място, но с не по-малко важно значение е съдържанието и обхвата на съдебната проверка по направеното възражение. Решаващият съд има задължението да анализира всички фактически и правни елементи, които обуславят разграничаване на полицейската постановка/провокация от законните форми на разследване. Това следва да бъде извършено в рамките на състезателна процедура при спазване равенството на страните, като на подсъдимия да се предостави възможност да оспори всички данни за причините и целите на операцията, начина на провеждането ѝ, както и за характера и степента на полицейското участие, да поиска събиране на доказателства, вкл. разкриване на секретни материали и непосредствен разпит на участниците в операцията. В мотивите си съдът е длъжен да анализира задълбочено и всеобхватно събраната информация, като изрази по ясен и недвусмислен начин позицията си по въпроса имало ли е полицейска провокация респ. било ли е допуснато нарушение по чл. 6(1) от ЕКПЧ.

На трето място, при установяване на цитираното нарушение, решаващият съд е длъжен да приложи ефективен механизъм за поправянето му. Най-подходящият е след цялостно обсъждане на доказателствената съвкупност да изключи всички доказателства, придобити в резултат на констатираната провокация към извършване на престъпление, проявена от съответните полицейски агенти или да предприеме сходно действие със същия ефект. Основополагащ е принципът, че вътрешното право и съдебна практика не следва да толерират употребата на такива доказателства за осъждане на подсъдимия за престъпление, което той не би извършил без недопустимата намеса на агенти под прикритие, свързани с държавните служби, които в такива случаи имат ролята на провокатори. Само намаляване на наказанието на подсъдимото лице, възприемано като подход в някои европейски държави, не е достатъчно ефективно средство за преодоляване на негативния ефект от употребата на подобни доказателства Вж. конкретно по този въпрос делото *Furcht v. Germany*, *op. cit*, пар. 69..

Следвайки посочените дотук принципни положения, ВКС намери доводите в протеста за незаконосъобразно оправдаване на подсъдимите, което да е било

свързано с неправилна оценка на доказателствата по делото при изясняване на инкриминираната им дейност и ролята на св. П. П., като напълно неоснователни.

Внимателният прочит на мотивите на въззивната инстанция (независимо от заявените критики към отделни разрешения на първоинстанционния съд, вкл. за невъзможността за ползване на всички резултати от провокацията като доказателства в процеса, което е в съгласие с горепосочения стандарт на ЕСъдПЧ) разкрива картината на емблематичен пример за полицейска провокация, инсценирана и проведена с участието на св. П. П. под ръководството на лица от службите за сигурност, полицията и държавното обвинение. Твърденията в протеста, че при изграждане на изводите за проявена от св. П. П. провокация въззивният съд превратно е оценявал или игнорирал съдържанието на доказателствените средства, са крайно неиздържани и несъответни на действителното положение и доказателствения анализ, направен от САС. Последователно и аналитично, с нужната прецизност и пълнота, въззивният съд е изследвал всички доказателствени материали, съпоставял ги е едни с други, проверявайки тяхната истинност и достоверност, като на тази основа е формирал убеждението си, че без активната намеса на св. П. П. подсъдимите С. и П. не биха се ангажирали в извършването на инкриминирания им корупционен акт, в който е било въввлечено и името на подсъдимия Ц.. В тази посока, данните от разпечатките от мобилните оператори, че С. е търсил св. П. – на 16.02.2010, както и на 15.03.2010 г., а П. – на 26.03.2010 г., освен, че не са били игнорирани, както се сочи в протеста, то съвсем не са имали определящо значение за извода за реализираната от св. П. провокация. Същественото е не кой, кого и кога е избирал, а какво е било съдържанието на провежданите разговори с оглед обвинителната теза, която е била основана на показанията на св. П. и записите на тези разговори с технически средства, с които той е бил оборудван. Прегледът на въззивните мотиви ясно демонстрира, че показанията на св. П. не са били пренебрегнати. Обратно, след цялостна, последователна оценка и съпоставка на заявеното от него именно с доказателствата, събрани със СРС, на които обвинението е разчитало, те са били отчетени за недостоверни - за това, че подсъдимият С., респ. П., са били инициатори на първите срещи с предмет на разговор даване на подкуп на св. П. П., за да проведе разследването по сл. дело № 105/2009 г. на НслС („делото на Ц.“, по което той е бил включен в разследващия екип още на 15.02.2010 г.) в благоприятна за Ц. насока, както и за множество други детайли от развитието на случая, за които в протеста не се споменава.

Съдържанието на записаните със СРС разговори в периода 17.03 – 01.04.2010 г. по недвусмислен начин са очертавали, че до срещата между С. и св. П. П. на 17.03.2010 г. в заведение „Б. флай“, както и общата среща на С., П. и св. П. на 18.03.2010 г. в сладкарницата на „Г.-хотел София“, нито един от подсъдимите не

е знаел, нито е проявявал интерес към сл. дело № 105/2009 г., за да се счита, че всеки един от тях е имал намерение или нагласа да въздействат за благоприятното му разрешаване в полза на Ц.. Още по-малко от разговорите е било изводимо такова намерение на подсъдимия Ц.. Изследвайки съдържанието и значението на всяка фраза от тези разговори, САС ясно е формулирал разбирането, че всъщност при тези първоначални контакти идеята за даване на подкуп съвсем не е възникнала самостоятелно при всеки един от подсъдимите, а очевидно е била имплантирана от св. П. П. чрез неговото последователно и целенасочено упорито поведение в изпълнение на предварително разработен план и стратегия за протичане на срещите с участие на служители от МВР и ДАНС (вж. л. 54, л. 75-76 от мотивите). При срещата на 17.03.2010 г. именно св. П. П. е ориентирал темата на разговор към „делото на Ц.“ (избягвайки основната, която е била повод за предходните им контакти), убеждавайки колко сериозно е положението му, той е въвлякъл името на Т. П. като евентуална връзка с Ц. и най-важното – св. П. е определил параметрите на подкупа (50 000 евро за него и 20 000 лв. за експертите) и действията, които следва да предприеме, за да ги получи. Същото се е случило и при срещата на 18.03.2010 г. с участието и на подсъдимия П., на която св. П. отново е разяснявал сложността на положението на подсъдимия Ц. и вариантите за разрешаването му чрез даването на подкуп в размер на общо 60 000 евро.

Данните от записите на въпросните срещи напълно са компрометирали и верността на твърденията на св. П. за предмета на разговора му с подсъдимия С. при срещата им на 12.03.2010 г. в заведение „К.“ (че С. му говорил за сл. дело на Ц. и желанието на последния „да се оправя“). Те са послужили на въззивния съд да изгради и не по-малко важното заключение, че отразеното от св. П. в неговата докладна от 16.03.2010 г. (че С. му бил предложил подкуп от името на Ц.) е невярно, а именно това е било използвано като основание за образуване на ДП и предприемане на действия за подслушване и проследяване на тримата подсъдими, както и възлагане на св. П. на конкретна роля при срещите им от 17.03.2010 г. нататък – роля, която е била сходна с тази на агент под прикритие без същият да е имал такова формално качество, нито да е била приведена в действие процедурата по разрешаване и контрол на такава специална техника за разследване.

Всъщност по всички тези въпроси мотивите на въззивния съд са пределно ясни и изчерпателни и ВКС не намира за нужно да ги преповтаря. Основното, което следва да се отбележи и то в контекста на оплакванията по протеста е, че изводите за това кой е бил активна страна при първоначалните контакти, са построени върху изключително детайлен анализ и съпоставка на наличната информация. Даден е и отговор в коя част се кредитират показанията на св. П., а в друга се отчитат за недостоверни, което е сторено и по отношение на обясненията на подсъдимите. Преценката за провокация към подкуп обаче не

е била изградена единствено върху факта за проявената активност на св. П. при първоначалните контакти, но и с оглед цялостното му поведение, разгледано в неговата последователност и връзка с това на подсъдимите. Внимателно са обсъдени всички аспекти относно причините за започване на операцията, начина ѝ на провеждане, респ. характера и степента на участие на св. П. и службите, под чийто контрол и инструкции е действал, разкривайки действителната картина на разследване, което се отклонява от принципите за законност и справедливост.

Обстоятелството, че подсъдимият С. се е поддал и се е съгласил да посредничи, а впоследствие подсъдимият П. е обсъждал детайли от предложената му от св. П. корупционната сделка, не променя по никакъв начин безспорно установеното положение за осъществената от св. П. провокация, без която случаят не би имал това развитие.

В тази насока, макар САС да не е посочил изрично, че прилага стандарта на ЕСъдПЧ при изследване на въпроса за провокацията (за разлика от СГС), практически се е съобразил с основните му изисквания, недопускайки осъждане на подсъдимите за деянието, което им е било инкриминирано. Обстоятелството, че формално е посочил други основания за оправдаване (за несъставомерност на деянието на подсъдимия С. като помагач и недоказаност на това на подсъдимия П. и Ц.), то изводите му неизбежно са свързани с осъществената провокация от страна на св. П. и недопускането на възможността резултати от такова поведение и практика при разследването да бъдат използвани за осъждане.

Изцяло неоснователни са застъпените в протеста твърдения, че подсъдимият Ц. през целия период до даването на подкупа е знаел с подробности какво се случва на срещите, което според прокурора е било изводимо от невявяването му на разпит на 30.03.2010 г. В изпълнение на своите задължения въззивната инстанция внимателно е изследвала този въпрос и е изложила конкретни и убедителни аргументи защо приема, че Ц. не е имал такова знание. Обясненията му, че той не е имал контакти с подсъдимия П. (а и такива не са били установени въпреки приложените спрямо него СРС), както и че невявяването му на разпит е било свързано с постъпване в болница за планова операция на 29.03.2010 г. (доказано с нужната документация), очевидно не са били опровергани от обвинението, поради което и САС оправдано не си е позволил да се позовава на предположения. Доколкото не се изтъкват никакви съображения за неправилна оценка на доказателствата, които са послужили за формирането на този извод, а от друга страна мотивите на САС са достатъчно ясни и изчерпателни (вж. л. 45-48), то ВКС не намира за нужно да предлага повече разяснения във връзка с оплакване за необоснованост, което не е касационно основание.

Лишено от основание е и възражението в протеста по повод парите, предмет на подкупа (100 броя 200 еври банкноти), за които се сочи, че обективно са били предадени на св. П. от подсъдимия П., противно на приетото от САС, че са били с неясен произход. Оплакванията на прокурора, че в тази връзка е бил даден приоритет на обясненията на подсъдимия П. от съдебната фаза (че в хартиения плик са се съдържали неденоминирани български лева, а не сумата 20 000 евро), като същевременно не са били съобразени дадените от него на ДП (за предаден му от непознато лице бял запечатан плик, който той разпечатал и установил банкноти от 200 евро и същия плик предал при срещата му със св. П. П. в нотариалната кантора) не представлява верен прочит на въззивните мотиви (вж. л. 42-45). Съвсем очевидно е, че САС не само не е проявил доверие към твърденията на подсъдимия П. от съдебната фаза, но и внимателно и критично е обсъдил обясненията му от ДП в съчетание с всички други данни за плика, в който са се намирали банкнотите и начина, по който са били приобщени като веществени доказателства по делото. Съпоставката на данните за състоянието и съдържанието на плика, който подсъдимият П. е твърдял, че е предал на св. П. (на ДП - запечатан, който той разпечатил и установил 200 еври банкноти, а в съдебната фаза – незапечатан плик със стари банкноти, съответно и в двата случая разпечатан плик), пликът, който св. П. е предал с протокол за доброволно предаване (запечатан, в който са установени 100 банкноти по 200 евро, а това е могло да стане чрез разпечатването му) и предадения за експертно изследване (незапечатан с неотлепена защитна лента, т. е. без следи да е бил запечатан и разпечатан), върху който са били открити дактилоскопни следи само от св. П. и следователя, са породили сериозни съмнения за идентичността между получения от св. П. плик и този, който той е предал на следователя. Нещо повече, с оглед особената роля на св. П. в цялата операция, странното му поведение да не предаде плика с банкнотите непосредствено след получаването му от подсъдимия П. и излизане от кантората (където са се намирали служители на ДАНС, прокурор от СГП и следовател) и необяснимото поведение на разследващите, които не са предприели мерки да изискат това да бъде сторено, разумно са дали основание на САС да не изключи възможността от манипулация на плика и неговото съдържание преди съставяне на протокола за доброволно предаване от 01.04.2010 г. Това е и решаващото основание да не приеме, че подсъдимият П. му е предал плик, съдържащ сумата от 20 000 евро, явяващи се предмет на престъплението подкуп.

При това положение, след като въззивната инстанция е извършила всеобхватен анализ на всички доказателствените източници, като е изложила подробни, ясни и убедителни съображения за това, поради какви причини намира обвиненията за доказателствено неподкрепени (поради използването на нелегитимни способности за разследване с оглед осъществяването на провокация,

результатите от които не могат да бъдат използвани за осъждане), поради което и е потвърдила оправдателната присъда, няма основания да се счита, че вътрешното ѝ убеждение е било опорочено, вследствие на което и материалният закон е бил приложен неправилно.

Предвид изложените съображения, настоящият съдебен състав намери, че не са налице сочените касационни основания и въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изложеното и на основание чл. 354 ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА възивно решение № 365/14.02.2014 г. на Софийски апелативен съд, НО, IV-ти състав, постановено по ВНОХД № 653/2013 г., с което е потвърдена присъда № 310/29.10.2012 г. на Софийски градски съд, НО, 24-ти състав по НОХД № 4048/2010 г.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: (Т. К.)

ЧЛЕНОВЕ: 1. (Ю. К.)

2. (Б. Ч.)